Școala de magie

MAGISTERIUM

CHEIA DE BRONZ

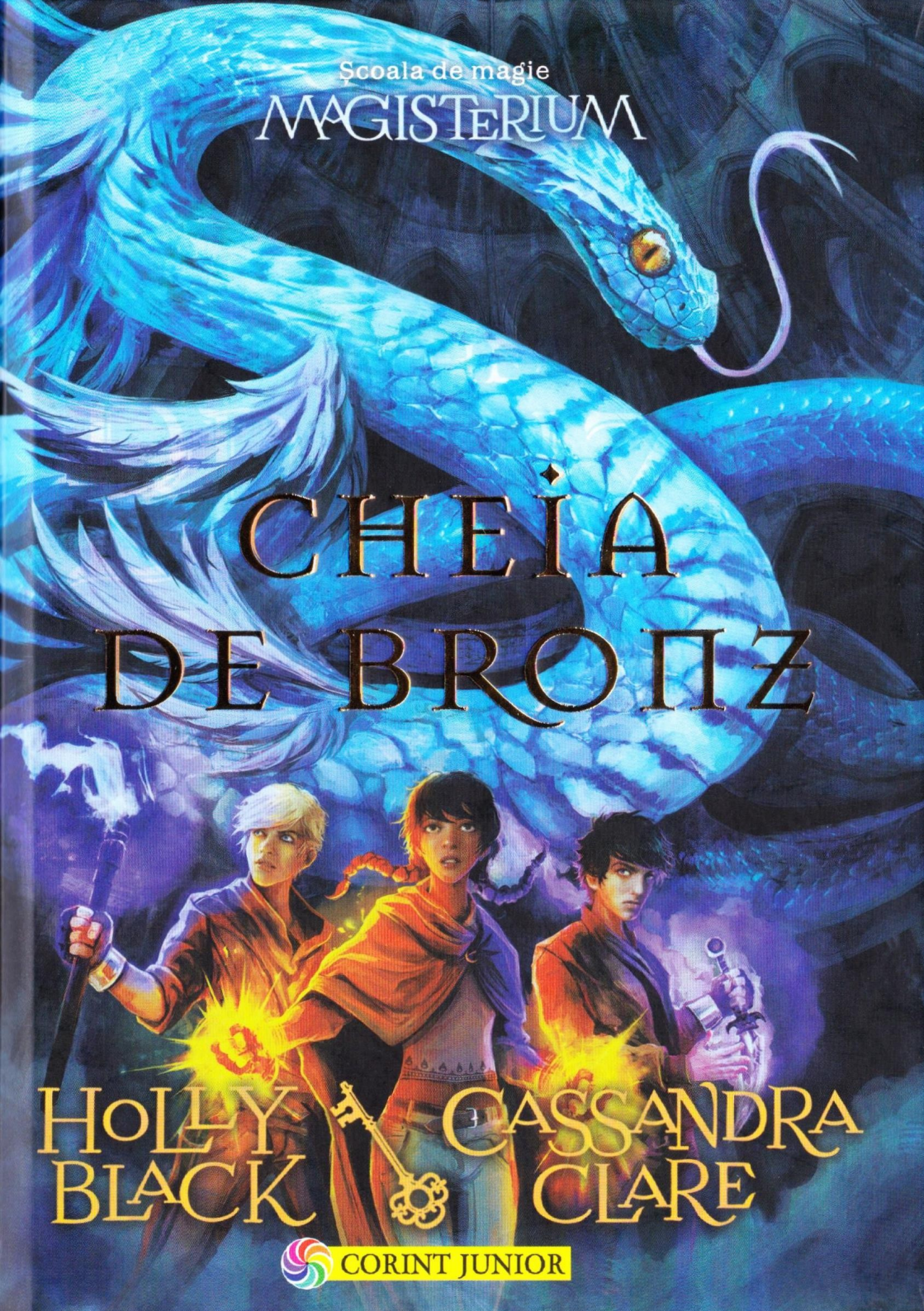

HOLLY BLACK

CASSANDRA CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA A TREIA

CHEIA DE BRONZ

HOLLY BLACK &
CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRAŢII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Sorin Petrescu
Redactare: Laura Davidescu
Corectură: Rodica Creţu
Tehnoredactare: Crina Niculescu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE BRONZE KEY

Ilustraţii de Scott Fischer
Copyright © 2016 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2016 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2016 Scholastic Inc.
Book design by Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2016 Scholastic Inc.

ISBN 978-973-128-716-4
Bucureşti, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLACK, HOLLY
Şcoala de magie Magisterium – Cheia de bronz /
Holly Black, Casandra Clare; Il.: Scott Fischer; trad.: Sorin Petrescu.– Bucureşti: Corint Junior, 2016
ISBN 978-973-128-716-4
I.Clare, Cassandra
II.Fischer, Scott M. (il.)
III.Petrescu, Sorin (trad.)

821.111-93-31=135.1

PENTRU JONAH LOWELL CHURCHILL,
CARE POATE FI GEAMĂNUL MALEFIC

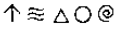

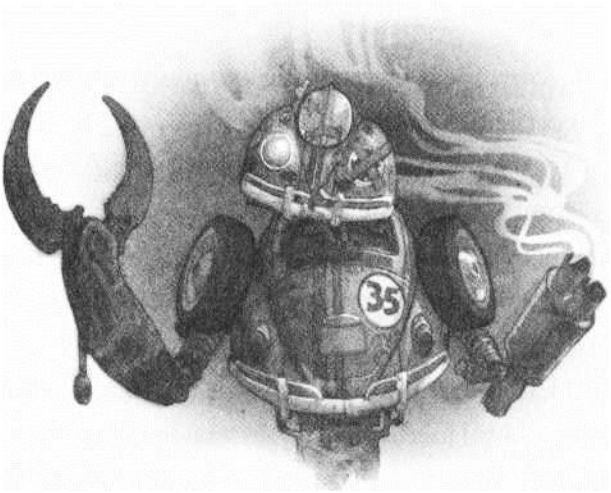

CAPITOLUL UNU

Call făcu ultimele verificări robotului său înainte de a-l trimite în „ring” – un perimetru marcat cu cretă albastră pe pardoseala garajului. Era zona în care urma să se desfăşoare confruntarea celor două maşinării pe care el şi Aaron le construiseră cu trudă din piese de automobil, metal magic şi multă bandă adezivă. Pe podeaua aceea îmbibată de benzină, unul dintre roboţi avea să fie făcut bucăţele, celălalt va fi învingător; unul se va ridica, celălalt se va prăbuşi…

Robotul lui Aaron înaintă pufăind până când unul dintre braţele sale mici ţinti şi trase spre capul inamicului, retezându-l. Scânteile pocniră în aer.

— Nu e corect! izbucni Call.

Aaron pufni. Avea un obraz murdar şi părul ridicat din cauza gesturilor repetate ale mâinilor înfipte nervos în păr. Nasul îi era ars de soare, iar faţa, pătată de pistrui, din cauza arşiţei permanente din Carolina de Nord. Nu mai semăna deloc cu Makarul îngrijit din vara trecută, care făcea conversaţie cu adulţi importanţi şi plicticoşi la petrecerile din grădini umbrite.

— Se pare că-s mai bun decât tine la roboţi, zise Aaron.

— O, da? răspunse Call, concentrându-se.

Robotul său începu să se mişte încet-încet, până când metalul magic îi reanimă corpul decapitat.

— *Ia de-aici!*

Maşinăria lui Call ridică braţul şi un jet de foc ţâşni ca dintr-un furtun de apă spre robotul lui Aaron, care începu imediat să fumege. Aaron apelă la magie pentru a stinge focul, dar prea târziu. Banda adezivă ardea, iar robotul său se prăbuşi, dezmembrându-se.

— *Iuhuu!* strigă Call, abordând o atitudine lipsită de modestie – nu-i păsase niciodată de vorbele tatălui său despre calităţile unui învingător.

Tolănit undeva la marginea „ringului”, Havoc, lupul Călăreţ al Haosului, sări ca ars şi începu să latre când o scânteie îi aterizâ pe blană.

— Hei, atenţie la maşină, abia am reparat-o! tună Alastair, tatăl lui Call, dând buzna în garaj.

Tonul tatălui nu-l afectă deloc pe Call, nimic nu-l mai tulbura. De altfel, fusese relaxat toată vara. Încetase chiar să se mai vadă ca fiind un Lord al Întunericului. Ceea ce ştia lumea era că Inamicul Morţii – Constantine Madden – fusese omorât de Alastair. Aaron, Tamara, aşa-zisul său prieten Jasper deWinter şi Alastair erau singurii care cunoşteau adevărul – că, de fapt, Call *era* Constantine Madden reîncarnat, fără însă să-i moştenească şi amintirile. Şi, sperau toţi, fără trăsăturile malefice ale lui Constantine.

Cum toată lumea ştia că Madden era mort, iar prietenii săi nu aveau nicio problemă cu el, Call se simţea eliberat. El şi Aaron puteau să-şi facă nestingheriţi de cap. Curând începeau al treilea an de studii la Magisterium – Anul de Bronz. Un an în care lucrurile se anunţau cu adevărat magice, în care vor învăţa vrăji de luptă şi de levitaţie.

Totul era cum nu se putea mai bine. Şi unde mai pui că robotul lui Aaron era un morman de piese fumegânde. Într-adevăr, totul era perfect.

— Băieţi, sper că n-aţi uitat, se auzi vocea lui Alastair, în

seara asta este evenimentul de la Collegium, ştiţi, organizat pentru noi.

Aaron şi Call se priviră oripilaţi. Uitaseră, desigur. Cufundaţi în skateboarding, îngheţată, filme şi jocuri video, cei doi băieţi pierduseră noţiunea timpului. Uitaseră cu desăvârşire că Adunarea Magilor aniversa victoria împotriva Inamicului Morţii după 13 ani de război.

În acea seară, Adunarea Magilor urma să recunoască meritele celor cinci eroi: Call, Aaron, Tamara, Jasper şi Alastair. Lui Call nu-i venea să creadă că tatăl său acceptase să meargă; Alastair ura pur şi simplu tot ce era legat de magie, Magisterium şi magi. Tatăl său, bănuia Call, îşi dorea însă să-i vadă pe toţi acei membri ai Adunării aplaudându-l pe fiul său, să-i audă apreciindu-l că a fost de partea binelui, să-i audă cum îl vor numi erou.

Call nu se simţea deloc în apele sale.

— Dar n-am nimic ca lumea de îmbrăcat! protestă el.

— Nici eu n-am, îl secondă imediat Aaron.

— Eu ştiam că Tamara şi părinţii ei ţi-au cumpărat tot felul de haine elegante anul trecut, îl ţintui Call.

Într-adevăr, părinţii Tamarei erau atât de încântaţi că fiica lor se împrietenise cu un Makar, unul dintre acei magi rari care putea controla magia haosului, încât Aaron le era ca un fiu.

Call chiar nu înţelegea de ce Aaron preferase să-şi petreacă vara cu el, şi nu cu familia Rajavi, dar Aaron fusese categoric în privinţa asta.

— Nu e lumea mea. Tot ce am sunt blugi şi tricouri.

— Tocmai de asta vom merge la mall, hotărî Alastair, scoţând cheile maşinii din buzunar. Haideţi, băieţi!

— Părinţii Tamarei m-au dus la Brooks Brothers, ceea ce a fost destul de ciudat, zise Aaron în timp ce se îndreptau spre una dintre maşinile recondiţionate din garaj.

Call se gândi la micuţul lor mall local şi zâmbi ironic:

— Pregăteşte-te pentru o altă ciudăţenie. Vom călători înapoi în timp, şi asta fără ajutorul magiei.

↑≈△○◎

În mallul local JL Dimes puteai găsi aproape orice, de la utilaje agricole la îmbrăcăminte şi maşini de spălat ieftine. Alastair îşi cumpăra inclusiv salopetele de lucru din acest mall, pe care Call pur şi simplu îl ura.

— S-ar putea să fiu alergic la materialul ăsta, spuse Aaron în timp ce se studia în oglindă.

— Nu-ţi vine rău, aprecie Alastair, care examina un aspirator cules pe traseu, probabil pentru piese, în timp ce pe unul dintre braţe îi atârna un sacou neprobat încă.

Aaron se mai uită o dată la costumul gri, izbitor de strălucitor. Pantalonii cădeau ca un sac, iar reverul sacoului îi amintea lui Call de aripioarele unui rechin.

— OK, acceptă docil Aaron, care învăţase să primească ceea ce i se oferea – nu avea nici bani, nici părinţi – şi nu putea fi decât recunoscător.

Aaron şi Call îşi pierduseră amândoi mamele. Tatăl lui Aaron trăia, dar era la închisoare, iar lui Aron nu-i plăcea să povestească despre asta. Pe Call nu prea îl interesa acest capitol, probabil pentru că secretul său era mult mai mare.

— Nu ştiu ce să zic, tată, nu prea se potrivesc mărimile, zise Call, uitându-se sceptic în oglindă la sacoul din poliester albastru închis, cu mâneci strâmte.

— Un costum e un costum. Aaron va creşte, iar al tău… da, poate ar trebui să alegem altul, să nu luăm un costum doar pentru o seară.

— Mai bine fac nişte poze cu telefonul, zise Call, şi le trimit Tamarei, să-şi dea şi ea cu părerea. Ea ştie mai bine ce se poartă la evenimente de-astea scorţoase cu magi.

Call expedie pozele însoţite de un mesaj şi răspunsul veni imediat: *Aaron zici că-i un mic escroc într-un costum mare, iar tu parcă te pregăteşti să mergi la o şcoală catolică.*

— Ei, cum facem? întrebă Alastair. Am putea să mai umblăm la pantalonii lui Aaron, să pară mai scurţi.

— Sau am putea merge în alt magazin şi să nu ne facem de ruşine deseară, răspunse Call pe un ton sec.

Alastair îi privi pe rând pe cei doi băieţi, oftă şi lăsă din mână aspiratorul.

— OK, să mergem.

Era pur şi simplu o uşurare să ieşi din mallul acela aglomerat, în care nu puteai respira. După câteva minute parcară în faţa unui magazin cu tot felul de lucruri la mâna a doua, de la milieuri la dulăpioare şi maşini de cusut. Call mai fusese în magazin cu tatăl său şi îşi amintea că proprietarei, Miranda Keyes, îi plăceau hainele *vintage.* Stilurile, tendinţele sau culorile vestimentare o lăsau rece, aşa că deseori o puteai vedea prin oraş cu cizme, fustă cu pudeli imprimaţi şi-un tricou cu paiete şi pisici turbate.

Aaron nu ştia amănuntele astea. Call îi surprinse privirea uşor ezitantă şi se gândi că au nimerit din lac în puţ. Ceea ce începuse ca o mică aventură părea să eşueze lamentabil, iar Call simţea că i se face rău. Ştia că tatăl său era un excentric, mai bine zis un ciudat, şi, chiar dacă nu îl deranja asta, nu i se părea corect ca Aaron să devină „victima” lui Alastair. Cum ar fi ca în prăvălia Mirandei să nu găsească decât fracuri din catifea roşie sau chiar mai rău?

Nu fusese de ajuns că Aaron băuse toată vara limonadă făcută din prafuri, şi nu din lămâi, ca la familia Rajavi; că mâncase toată vara cereale aproape expirate în loc de ouă proaspete la micul dejun; că dormise într-un pat pliant instalat în camera lui Call; că atunci când ieşea în grădina casei trebuia să fie atent la sistemul de irigaţii improvizat al lui Alastair. Asta ar mai trebui acum, ca Aaron să apară la petrecere îmbrăcat ca un papiţoi. Relaţia lor de prietenie putea fi compromisă, iar Call nu voia asta.

Alastair intră primul în magazin, urmat de Aaron şi apoi de Call, care simţea că nu va ieşi nimic bun.

Costumele erau undeva în fund, în spatele unor rafturi cu chei ruginite şi instrumente muzicale bizare din alamă. Magazinul semăna destul de mult cu prăvălia lui Alastair, „Now and Again”, doar că de tavanul Mirandei erau agăţate haine de blană şi eşarfe de mătase, în timp ce la Alastair predominau diverse accesorii şi obiecte vechi cu

aspect industrial. Miranda şi Alastair vorbiră câteva minute despre achiziţiile făcute de proprietară la un târg de antichităţi din Brimfield. Lui Call îi era din ce în ce mai teamă de ce avea să urmeze.

În cele din urmă, Alastair îi spuse Mirandei ce căutau. Femeia îi măsură rapid din cap până-n picioare, îşi îngustă ochii, apoi dispăru pe o uşă, undeva în spate.

În aşteptarea Mirandei, Aaron şi Call începură să se amuze uitându-se prin magazin după obiecte cât mai ciudate. Aaron studia un ceas de masă încastrat într-o figurină Batman, a cărui alarmă era „TREZEŞTE-TE, MINUNATULE BĂIAT”, iar Call ochise un ansamblu haios de acadele fixate între ele sub forma unui pulover, când Miranda îşi făcu din nou apariţia, fredonând mulţumită cu un maldăr de haine în braţe.

Extrase mai întâi un sacou pentru Alastair. Haina, care părea să fie făcută dintr-un fel de satin, avea o nuanţă subtilă de verde-închis şi căptuşeală din mătase deschisă la culoare. Se vedea că sacoul fusese purtat şi arăta cam neobişnuit, dar nu te făcea să te simţi incomod.

— Buun, acum e rândul vostru, îi privi Miranda pe băieţi, întinzându-i fiecăruia câte un costum din in.

Costumul lui Aaron avea culoarea smântânii, iar cel al lui Call era gri-bleu.

— Se potriveşte cu nuanţa ochilor tăi, Call, spuse Miranda încântată.

Call şi Aaron se îmbrăcară cu sacourile, iar Miranda bătu din palme, făcându-le semn spre oglindă.

Call se privi curios. Costumul îi venea perfect, nimic nu era nelalocul lui. Chiar arăta ca un adult. Lui Aaron îi stătea la fel de bine, iar nuanţele deschise ale hainelor le scoteau în evidenţă tenul.

— Vreo ocazie specială? întrebă Miranda.

— Cam aşa ceva, deseară vor fi amândoi premiaţi, răspunse Alastair mulţumit.

— Pentru… serviciu în slujba comunităţii, interveni Aaron, privindu-l pe Call în oglindă.

Call se gândi că Aaron minţise doar pe jumătate.

— Minunat, ce băieţi chipeşi! se entuziasmă Miranda.

Hm, *chipeş.* Call nu se gândise niciodată ca fiind un băiat chipeş. *Aaron,* da, el era cu siguranţă frumos. Call însă era scund şi mai şi şchiopăta, iar costumul era, clar, mai frumos decât el. Dar poate asta era o tactică a vânzătorilor să te facă să cumperi, să-ţi spună cât de bine arăţi.

Call scoase telefonul mobil, făcu o poză în oglindă cu el şi cu Aaron şi o trimise Tamarei.

Drăguţ. Replica Tamarei era însoţită de un filmuleţ cu cineva care, cu un gest plin de admiraţie, cădea de pe scaun. Call izbucni în râs.

— Ce credeţi că le-ar mai trebui? o întrebă Alastair pe proprietară. Pantofi, butoni de manşetă… ce spuneţi?

— Cu siguranţă, cămăşi. Şi cravate… am o mulţime.

— Nu mai vreau nimic, domnule Hunt, se precipită Aaron. Chiar nu-mi mai trebuie nimic.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Aaron, zise Alastair pe un ton protector. Miranda şi cu mine ştim ce înseamnă să ai o afacere. Vom ajunge noi la o înţelegere…

Call surprinse zâmbetul Mirandei.

— Ar fi ceva, o broşă din perioada victoriană, pe care am remarcat-o în magazinul tău.

Alastair se încruntă puţin, apoi zâmbi larg:

— Ei, atunci vom lua butonii de manşetă. Şi nişte pantofi, dacă o să ne placă. Şi mai vedem…

Ieşiră pe uşa magazinului cu sacoşele pline de cumpărături. Call se simţea destul de bine. Până la plecare, mai aveau timp cât să facă un duş şi să se aranjeze puţin.

Lăsând la o parte dâra de parfum antic răspândită în toată casa, Alastair arăta chiar şic în sacoul cel „nou” şi cu pantaloni negri. Call îşi privi tatăl cu surprindere, nicio asemănare între omul de acum şi cel care trebăluise toată vara în grădină şi care îi ajutase să construiască roboţii.

Alastair aproape că-i părea un străin, iar asta îl făcu să cadă pe gânduri…

Call afişase toată vara o oarecare superioritate,

conferită de moartea Inamicului Morţii. Constantine Madden pierise de mult, aşteptând momentul reînvierii într-o criptă înfricoşătoare. Nimeni nu ştia însă asta şi toţi se aşteptau ca Madden să declanşeze din nou Al Treilea Război al Magilor. Când Callum s-a întors la Magisterium având dovada supremă a uciderii Inamicului Morţii, capul acestuia, toată lumea a răsuflat uşurată.

Ce nu ştia însă lumea era că Madden continua să trăiască – în Call. În acea seară, lumea magilor urma să-l ovaţioneze pe… Inamicul Morţii.

Call nu avea nici cea mai mică dorinţă de a face rău, dar ameninţarea celui de-Al Treilea Război plutea încă în aer. Maestrul Joseph, secundul lui Constantine, deţinea controlul armatei de Călăreţi ai Haosului. Şi avea puternica mănuşă Alkahest, cu ajutorul căreia putea distruge orice posesor al magiei haosului, precum Aaron – şi Call. Joseph putea în orice moment să-i atace, dacă şi-ar fi pierdut răbdarea tot aşteptându-l pe Call de partea sa.

Call se prăbuşi pierdut pe un scaun din bucătărie. Tolănit sub masă, Havoc ridică capul şi îşi privi devotat stăpânul, simţindu-i parcă neliniştea. Gestul lupului nu avu niciun efect. I se păru că aude vocea lui Joseph: *Bine lucrat, Call. I-ai făcut pe toţi să lase garda jos. Dar nu poţi fi altcineva decât ţi-a hărăzit natura.*

Îşi scutură capul cu putere, alungându-şi gândurile. Se monitorizase toată vara pentru a vedea dacă nu cumva trecuse de partea răului. Toată vara îşi spusese că numele lui este Callum Hunt, că fusese crescut de Alastair Hunt şi că nu va face greşelile lui Constantine Madden. El nu era Constantine Madden. *Nu era.*

Aaron ieşi din camera lui Call câteva minute mai târziu, arătând impecabil în costumul lui de culoarea smântânii. Părul blond era pieptănat pe spate, iar butonii de la cămaşă străluceau. Părea că se simte de o mie de ori mai bine în „noul” său costum decât în hainele de *fiţe* dăruite de familia Tamarei anul trecut. Până în momentul când îl văzu pe Call.

— Eşti OK? Arăţi cam palid. Doar n-ai emoţii că vei urca

pe scenă?

— Poate, nu ştiu. Nu sunt obişnuit ca lumea să se uite prea mult la mine. Adică, uneori se uită din cauza piciorului, şi nu mă simt bine.

— Încearcă să-ţi imaginezi scena de final din *Războiul stelelor,* când toţi aplaudă, şi Prinţesa Leia îi decorează pe Han şi pe Luke.

— Şi cine-ar fi Prinţesa Leia în cazul nostru? Maestrul Rufus? întrebă Call uşor ironic.

Maestrul Rufus era profesorul lor la Magisterium. Avea faţa ciupită, o voce răguşită şi era cu siguranţă mai sur decât Leia.

— Hm, Maestrul Rufus în bikini auriţi ca ai Prinţesei Leia, zise Aaron pe un ton solemn, încercând să destindă atmosfera.

Havoc lătră. Alastair apăru triumfător, zornăind cheile maşinii.

— V-aţi simţi mai bine, băieţi, dacă v-aş spune că vom avea o seară liniştită şi plictisitoare? Vă pot spune de-acum că nu noi vom fi în centrul atenţiei, ci Adunarea Magilor.

— Pari a vorbi în cunoştinţă de cauză, tată, zise Call ridicându-se de la masă.

Tânărul îşi netezi cutele costumului cu un gest nervos. Abia aştepta să se îmbrace la loc în blugi şi în tricou.

— Ai văzut brăţara purtată de Constantine pe când eram amândoi elevi la Magisterium. Constantine era abonat la premii. Toată grupa noastră a primit, de altfel, o mulţime de premii.

Într-adevăr, Call o văzuse. Alastair i-o trimisese Maestrului Rufus în primul an de studiu al lui Call la Magisterium. Toţi învăţăceii primeau o brăţară latăă din piele şi metal. La începutul fiecărui an de scoală, metalul se schimba, iar brăţara se ţintuia cu pietre, fiecare dintre ele simbolizând realizările şi calităţile dovedite de elev în anul anterior. Brăţara lui Constantine era plină de pietre, cum nu mai văzuse niciodată. Call şi-o atinse pe a lui. Metalul nu se schimbase încă. Văzu licărul misterios al pietrei negre a Makarului, aceeaşi ca a lui Aaron. Îşi ridică

ochii şi întâlni privirea prietenului său şi, în acel moment, ştiu că Aaron îi citise gândurile – în scurt timp avea să urce pe podium, să-i fie recunoscută puterea de fi de partea binelui şi totuşi ceva la fel de puternic îl ţinea în continuare legat de Constantine Madden.

— Haideţi, băieţi, să mergem, sparse Alastair tăcerea. Magilor nu le plac întârziaţii.

Havoc îi însoţi până la uşă dând din coadă, apoi se trânti la picioarele lor, cu ochi rugători.

— Poate veni şi el cu noi? îl întrebă Call pe tatăl său. Va fi cuminte. Şi-apoi merită şi el un premiu.

— În niciun caz.

— De ce, nu ai încredere în el odată aflat în preajma magilor? insistă Call, deşi nu mai era sigur că voia un răspuns.

— Nu, în magi nu am încredere, replică Alastair pe un ton grav şi porni apoi spre uşă, nelăsându-i altceva de făcut lui Call decât să-l urmeze.

CAPITOLUL DOI

Collegium, ca şi Magisterium, era un loc ascuns de cei non-magici, undeva dedesubtul liniei de coastă a Virginiei. Call auzise de acest loc neştiut, ale cărui coridoare coborau în spirală în adâncul apelor. Ajunşi cu maşina pe un chei, Alastair opri la un moment dat şi le făcu semn băieţilor să coboare şi să privească în jos. La picioarele lor se afla un grătar, acoperit parţial de noroi şi frunze.

— Dacă vă aplecaţi urechea, o să auziţi un zgomot difuz, ca un murmur. În seara asta însă sigur se va auzi muzică, şopti Alastair, aproape melancolic.

— Totuşi tu nu ai fost niciodată aici, nu-i aşa? îl întrebă Call.

— Nu ca elev. Aproape nimeni din generaţia mea nu a fost. Eram prea ocupaţi să murim în război…

Uneori, Call se gândea, nu din milă sau din vreun sentiment umanitar, că cel mai bine ar fi fost ca lumea să-l fi lăsat în pace pe Constantine Madden. Da, făcuse experimente terifiante, „injectând” animalele cu haos. Da, făcuse experimente cu morţii, încercând să elimine însăşi moartea şi să-şi readucă la viaţă fratele. Şi, da, încălcase legea magilor. Dar, dacă magii l-ar fi lăsat în pace, poate

că acum mulţi oameni ar fi trăit. Poate mama lui ar fi trăit. *Poate adevăratul Call ar fi trăit şi el…*

Se uită la Aaron cum privea gânditor în zare, spre apus. Îşi făcuseră de cap toată vara, se uitaseră la filme împreună, construiseră şi distruseseră roboţi, parcă ar fi fost împreună dintotdeauna. Ca doi fraţi.

Trecură pe lângă o statuie neobişnuită, uriaşă, a lui Poseidon, iar Rolls-Royce-ul Phantom din 1937 al lui Alastair încetini.

— Eşti OK? îl întrebă Call pe Aaron, care abia scosese un cuvânt tot drumul.

Aaron ridică din umeri, strângându-şi uşor buzele.

— Nu ştiu. Ideea e că eram pregătit să fiu un Makar. Am văzut cât e de periculos şi mi-a fost teamă, dar înţelesesem ce trebuie să fac. La fel, când oamenii mi-au dăruit ceva, am înţeles de ce şi am înţeles că trebuie să le ofer ceva în schimb. Acum însă nu mai văd rostul de fi Makar. Dacă nu mai avem împotriva cui lupta… asta e foarte bine, dar eu…

— Gata, am ajuns, interveni Alastair, oprind maşina.

Valurile se spărgeau de stâncile înnegrite ale digului pulverizând apa, creând ochiuri înspumate printre stânci. Call simţi cum faţa i se răcoreşte sub pelicula fină a stropilor purtaţi de vânt. Voia să-l consoleze pe Aaron, să-i spună că nu are dreptate, dar prietenul său îi evita privirea. Un crab traversă o porţiune cu alge încâlcite şi frânghii putrezite, apoi dispăru printre pietre.

— Ascunzătoarea asta e sigură? întrebă Call.

— Fii liniştit, au avut grijă magii, spuse Alastair, bătând scurt de câteva ori cu piciorul în pământ.

La început nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un scrâşnet greoi, iar una dintre stânci începu să se deplaseze lateral. În faţa lor apăru o scară care cobora ameţitor în spirală, asemănătoare cu cea a bibliotecii din Magisterium, la capătul căreia se întrevedea un petic de marmură.

Call îşi auzi bătăile înteţite ale inimii. Coborârea nu era deloc uşoară, iar lui îi părea imposibilă. Piciorul îi putea ceda în orice moment şi nu voia să-şi închipuie ce i s-ar fi întâmplat în cădere.

— Ăă, nu cred c-o să reuşesc…

— Nu trebuie decât să levitezi puţin, spuse Aaron pe un ton calm.

— Cum adică să levitez?

— Poţi face asta, e nevoie doar de puţină magie pentru a te ridica în aer. Nu trebuie să zbori, împingi niţel picioarele şi te înalţi câţiva centimetri deasupra pământului.

Call se uită cu coada ochiului la Alastair. Nu prea îi venea să o facă de faţă cu tatăl său. Alastair îi spusese ani la rând că magia e ceva rău, că magii sunt răi şi că nu-i vor decât răul. Tatăl său tăcu, privi în jos şi încuviinţă dând uşor din cap.

— Eu voi fi în faţa ta, zise Aaron. Dacă se întâmplă ceva, te voi prinde. Măcar să ne ducem amândoi de-a berbeleacul.

Call făcu un pas, apoi încă unul. De undeva de jos se auzea un zgomot confuz de voci şi clinchet de tacâmuri. Inspiră adânc, îşi lipi ferm tălpile picioarelor de pământ, vrând parcă să-i absoarbă energia, apoi se împinse uşor. Corpul se înălţă lunecând ca în apa unui bazin. Nu-i mai era teamă şi ar fi vrut să-i spună lui Aaron să nu-şi facă griji, dar se simţea bine ştiind că avea o „plasă de siguranţă” pregătită pentru orice. Începură să coboare încet, Aaron şi Alastair păşind pe scări, iar Call plutind între ei.

Încă puţin şi ajungeau la capăt. Call se lăsă nerăbdător în jos şi atinse cu picioarele una dintre scări, dezechilibrându-se.

— Uşurel, zise Alastair apucându-l de umăr.

— Sunt OK.

Îşi îndreptă spatele cu un gest scurt şi coborî repede ultimele trepte. Simţi o înţepătură în picior, incomparabilă însă cu durerea pe care ar fi avut-o dacă ar fi făcut tot drumul pe jos.

— N-ai mai văzut aşa ceva, îl întâmpină Aaron cu un zâmbet larg.

— Uau! exclamă Call uitându-se în jur.

Într-adevăr, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Magisterium avea încăperi grandioase, unele de-a dreptul copleşitoare prin mărimea lor, dar exista o anume monotonie stilistică, toate fiind săpate în stâncă. Collegium era altceva.

O sală uriaşă se întindea în faţa lor. Pereţii, pardoseala şi coloanele maiestuoase erau din marmură albă cu picăţele de aur. O ţesătură din mătase înfăţişând planul clădirii acoperea unul dintre pereţi. O platformă suspendată de care erau agăţate pancarte multicolore se întindea de-a lungul unui alt perete al sălii. Pancartele erau inscripţionate cu citate din lucrările lui Paracelsus şi ale altor alchimişti celebri, scrise cu litere de aur. *Totul este interconectat*, scria pe una dintre plăci. *Foc şi pământ; aer şi apă. Toate sunt una, nu patru, nu două, nu trei. Toate sunt una şi una este tot. Acolo unde nu sunt împreună, ceva este incomplet.*

Din tavanul încăperii cobora un candelabru imens, ale cărui cristale ca nişte lacrimi uriaşe filtrau lumina revărsată peste mulţimea de oameni – peste membrii Adunării Magilor îmbrăcaţi în robe aurite, peste Maeştrii de la Magisterium îmbrăcaţi în negru, peste toţi ceilalţi prezenţi în costumele lor elegante.

— Rafinament, zise Alastair posac. Prea mult pentru gustul meu.

— Mda, aprobă Call. Comparativ, Magisterium arată ca o cocină. Nu mă aşteptam la opulenţa asta.

— Nu văd nicio fereastră, interveni Aaron. De ce nu sunt ferestre?

— Suntem sub apă, răspunse Call. S-ar sparge din cauza presiunii, nu-i aşa?

O robă neagră ieşi din mulţime şi-l recunoscură pe Maestrul North, directorul şcolii.

— Alastair. Aaron. Call. Aţi întârziat.

— Din cauza traficului subacvatic, zise scurt Call.

Aaron îşi înghionti uşor prietenul, iar Maestrul North îi aruncă o privire severă.

— În fine, sunteţi aici. Ceilalţi au ajuns deja şi vă

aşteaptă împreună cu membrii Adunării.

— Maestre North, i-o reteză Alastair, îmi cer scuze pentru întârziere, dar sărbătoriţii sunt sărbătoriţi. Nu se poate începe fără ei, nu-i aşa?

North zâmbi placid. Schimbul înţepat de replici părea că luase sfârşit.

— Haideţi, veniţi după mine.

Începură să-şi croiască drum prin mulţime sub privirile din ce în ce mai insistente ale invitaţilor. La un moment dat, Call simţi cum cineva îi prinde braţul, întoarse privirea şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, cu o burtă proeminentă.

— Îţi mulţumesc, şopti el. Îţi mulţumesc că l-ai ucis pe Constantine.

Dar nu l-am ucis… îşi spuse Call în gând.

Oamenii se înghesuiau din ce în ce mai mult, încercând să-i atingă, iar Call aproape că-şi pierdu echilibrul. Începu să-şi facă loc dând din coate, să se eschiveze, iar cineva din mulţime ridică mâna cerându-i să bată palma într-un gest prietenesc. Call o făcu, iar scena i se păru ridicolă, apoi îl privi disperat pe Aaron.

— Bănuiesc că tu te-ai obişnuit deja cu toate astea.

— Cam de vara trecută. Ce vrei, asta înseamnă să fii erou.

Mai bine erou decât cel rău, îşi spuse Call în gând.

În cele din urmă, ajunseră în faţa unui separeu delimitat de restul sălii cu funii de argint plutitoare. Anastasia Tarquin, unul dintre cei mai puternici magi ai Adunării, era în toiul unei discuţii cu mama Tamarei. Tarquin era o femeie în vârstă, impunătoare, cu părul cărunt strălucitor pieptănat în sus. Îşi depăşea cu un cap interlocutoarea, astfel încât mama Tamarei trebuia să-şi întindă gâtul pentru a o privi.

Tamara, Celia şi Jasper se amuzau într-un colţ al separeului. Call le privi pe cele două fete cu coada ochiului. Pe Tamara nu o mai văzuse de la începutul verii. Era îmbrăcată într-o rochie galbenă, un galben intens, care îi scotea în evidenţă tenul măsliniu. Părul negru lung îi

încadra faţa cu bucle mici, rebele. Celia îşi făcuse o coafură complicată, astfel încât părul ei blond arăta ciudat şi bine în acelaşi timp. Purta o rochie verde-străvezie ca spuma mării, care plutea parcă în jurul ei.

Fetele îşi întoarseră privirile în acelaşi timp. Faţa Tamarei se lumină, iar Celia zâmbi. Call simţi un fel de împunsătură în piept, dar, ciudat, senzaţia îi plăcu.

Tamara alergă spre Aaron şi-l îmbrăţişă scurt, Celia rămânând în spatele prietenei sale uşor stingheră. Jasper se apropie şi el şi, afişând o atitudine superioară, îl bătu pe umăr pe Call, dându-i o senzaţie de disconfort. Era acelaşi Jasper, încrezut, cu părul negru îmbibat de gel.

— Deci ce mai face aclamatul nostru erou? suflă Jasper în urechea lui Call, făcându-l să tresară.

Lui Call nu-i convenea deloc faptul că Jasper ştia adevărul despre el. Era sigur că Jasper nu va sufla o vorbă nimănui, dar asta nu-l împiedica să-l şicaneze pe Call ori de câte ori avea ocazia.

— Haideţi, că trece timpul, se auzi vocea Maestrului Rufus. Avem o ceremonie care ne-aşteaptă, fie că ne place sau nu.

Call, Aaron, Tamara, Jasper, Maestrul Rufus, Maestra Milagros şi Alastair se încolonară şi urcară pe podium, urmăriţi de privirile celor prezenţi. Pe podium erau înşiruite mai multe scaune, iar Call ştiu imediat că urma o ceremonie chinuitor de lungă. Şi aşa se şi dovedi. O pălăvrăgeală lungă şi plictisitoare. Diverşi membri ai Adunării ţinură discursuri despre implicarea lor în misiune.

— Nu ar fi reuşit fără mine, zise la un moment dat unul dintre membrii Adunării, pe care Call nu-l văzuse niciodată.

Maeştrii Rufus şi Milagros primiră felicitări pentru faptul că aveau elevi atât de silitori. Familia Rajavi primi laude pentru fiica lor curajoasă. Alastair fu felicitat pentru modul în care condusese expediţia. Iar copiii fură numiţi cei mai mari eroi ai vremurilor actuale.

Primiră aplauze, pupături pe obraji şi bătăi prietenoase

pe spate. Lui Alastair îi fu agățată o medalie grea de gât, iar la a şasea rundă de aplauze i se putea citi disperarea în priviri.

Nimeni nu pomeni nimic despre decapitări, despre faptul că Alastair fusese iniţial judecat greşit ca fiind de partea Inamicului Morţii sau despre plecarea pe ascuns a copiilor din Magisterium, ca şi cum toate acestea ar fi fost firesc să se fi întâmplat.

Urmă apoi un alt episod, cel al împodobirii brăţărilor late cu un nou metal, bronzul, şi o nouă piatră, o varietate de beriliu de culoare roşie. Când îi veni rândul, Call făcu un pas înainte, întinse mâna, iar Maestrul Rufus fixă cu un clic piatra în brăţară. Fiecare piatră avea o culoare, iar fiecare culoare avea o simbolistică anume. Galben însemna vindecare, portocaliu, curaj, şi tot aşa. Despre semnificaţia culorii roşii Call nu ştia însă nimic.

Din sală se revărsară ca un şuvoi aplauze şi urale: *Callum Hunt, Makarul! Callum şi Aaron! Makarii, Makarii, Makarii!*

La un moment dat, Call simţi o mână pe umăr.

— Ştii, în Europa, cei care au puterea magiei haosului nu sunt ovaţionaţi, sunt omorâţi, se auzi vocea Anastasiei Tarquin.

Call înmărmuri o clipă, apoi întoarse capul, dar femeia se îndepărtase deja.

— Makari, se apropie Rufus de Aaron şi Call, avem de discutat unele lucruri.

— Acum, aici? interveni surprins Alastair.

— E timpul să vedeţi ceva ce puţini dintre elevi au văzut, continuă Rufus. Camera de Război. Veniţi după mine.

Call şi Aaron îl urmară pe Maestrul Rufus sub privirile îngrijorate ale Tamarei.

— Camera de Război? murmură Aaron. Ce-o mai fi şi asta?

— Nu ştiu, şopti Call. Credeam că războiul s-a terminat.

Îşi făcură drum prin mulţime şi intrară din nou în separeul din spatele funiilor plutitoare. Se opriră în faţa unei uşi aflate pe peretele îndepărtat al camerei. O uşă

masivă de bronz sculptată, brăzdată de scene de război naval. Rufus apăsă mânerul metalic şi intrară în Camera de Război, ocazie cu care teoria lui Call despre lipsa ferestrelor pică, fiindcă erau o mulţime de ferestre. În afara pardoselii de marmură, încăperea era aproape integral din sticlă, care strălucea diafan. De jur-împrejur, în spatele sticlei, înotau laolaltă vietăţi mai mici sau mai mari ale adâncului.

— Uau, spuse Aaron, lungindu-şi gâtul. Uită-te în sus.

Call privi în sus şi văzu un banc de peşti care se întinse deasupra tavanului de sticlă ca o pată argintie, apoi pata îşi schimbă brusc direcţia şi dispăru într-o clipă.

— Staţi jos, îi întâmpină ursuz bătrânul membru Graves. Om fi având noi un eveniment de celebrat, dar avem şi nişte lucruri de discutat.

Call şi Aaron se uitară unul la celălalt, apoi se aşezară pe scaunele indicate de Graves. Ceilalţi membri ai Adunării vorbeau încet în jurul unei mese. Dincolo de tavan, o anghilă se undui hipnotizant în direcţia unui peşte prea lent pentru a mai putea scăpa. Mişcarea răpitorului îl făcu pe Call să tresară, gândindu-se ca la un semn de rău augur.

În cameră se făcu linişte, iar Graves îşi începu discursul.

— Mulţumită invitaţilor noştri de onoare din această seară, iată-ne astăzi în Camera de Război într-un context mai favorabil decât în alte dăţi. Constantine Madden este mort.

Graves se uită de jur-împrejur la cei prezenţi, ca şi cum s-ar fi asigurat că ultimele cuvinte i-au fost bine înţelese. Call se gândi ironic că ar fi fost imposibil să nu înţelegi că Madden era mort la cât de mult se strigase pe parcursul serii că *Inamicul Morţii e mort.*

— Şi totuşi trebuie *să fim vigilenţii* îşi accentuă Graves cuvintele cu un pumn în masă, făcându-l pe Call să tresară. Constantine Madden a fost învins, dar armata lui există încă. Trebuie să atacăm acum, să-i nimicim pe Călăreţii Haosului şi pe toţi aliaţii lui Constantine.

Un murmur străbătu camera.

— Dar nimeni nu a mai văzut vreun Călăreţ al Haosului după moartea lui Madden, zise Maestrul North, încercând să detensioneze momentul. Parcă ar fi intrat în pământ.

Câţiva magi aprobară uşuraţi din cap.

— Nu, sunt undeva în umbră, zise Graves necruţător. Trebuie să ne mobilizăm, să-i vânăm şi să-i distrugem.

Call se foi pe scaun. Într-adevăr, cei posedaţi de haos erau practic nişte zombie goliţi de umanitate. Dar Call îi auzise vorbind şi îi văzuse chiar stând în genunchi în faţa lui. Imaginea unei grămezi diforme de corpuri arse îi întoarse stomacul pe dos.

— Dar animalele? întrebă Anastasia Tarquin. Cele mai multe dintre ele nu l-au servit niciodată pe Constantine. Pur şi simplu, sunt descendentele unor creaturi nefericite, care au făcut-o înaintea lor. Iar, spre deosebire de oameni, aceste animale sunt vii, nu sunt corpuri reanimate.

— Şi totuşi sunt periculoase. Îi vom extermina pe toţi, zise ferm Graves.

— Nu şi pe Havoc! sări Call ca ars.

Membrii Adunării îşi întoarseră la unison corpurile în direcţia lui. Anastasia Tarquin zâmbi uşor, satisfăcută parcă de izbucnirea necontrolată a tânărului. Părea că-i face plăcere când lucrurile se revărsau din matcă. Privirea-i lunecă spre Aaron, pândindu-i reacţia. Apoi se uită la Call:

— Animalul de casă al Makarilor… Sigur, se poate face o excepţie.

— Ordinul Dezordinii a studiat aceste fiare, adăugă Rufus. Cred că am putea ţine câteva în viaţă, pentru experimente.

Ordinul Dezordinii era un grup de magi rebeli, care trăia în pădurea de lângă Magisterium şi se ocupa cu studiul magiei haosului. Call nu avea o părere prea bună despre ei. Ultima dată încercaseră să-l forţeze pe Aaron să rămână în pădure pentru a-i ajuta la experimente.

— Bine, bine, zise Graves pe un ton dispreţuitor. Am putea cruţa câteva bestii, cu toate că, aşa cum ştiţi, nu prea mi-a păsat de acest Ordin. Oricum, trebuie să-i ţinem

sub observaţie, să fim siguri că niciunul dintre slujitorii lui Constantine nu se ascunde printre ei. Şi trebuie să aflăm unde este Maestrul Joseph. Nu trebuie să uităm că este periculos şi că aproape sigur va încerca să folosească Alkahestul împotriva noastră.

Anastasia Tarquin scrise ceva pe o bucată de hârtie. În sală se auzi un murmur, iar câţiva magi se ridicară în picioare, solidari cu importanţa momentului. Rufus dădu uşor din cap, dar gestul Maestrului îi păru lui Call mai degrabă formal.

— Nu în ultimul rând, trebuie să ne folosim de abilităţile Makarilor Callum Hunt şi Aaron Stewart, continuă Graves. Maestre Rufus, e esenţial să le controlezi evoluţia la Magisterium în anii de Bronz, Argint şi Aur şi să-i pregăteşti pentru Collegium.

— Callum şi Aaron sunt elevii *mei,* se încruntă Rufus. Ar trebui să am libertatea de a-i învăţa pe băieţi cum cred eu de cuviinţă.

— Vom mai vorbi despre asta, Maestre Rufus. Înainte de a fi elevi la Magisterium, ei sunt Makari. Ar fi bine să nu uitaţi asta.

Aaron şi Call se priviră îngrijoraţi, în timp ce pe faţa lui Rufus se vedea furia. Graves continuă implacabil.

— Magisterium se află aproape de locul în care vieţuiesc cele mai multe animale ale haosului, iar asta înseamnă că şcoala va avea un rol activ în distrugerea lor.

— Doar nu vă aşteptaţi ca elevii de la Magisterium să-şi continue studiile ucigând aceste animale, protestă Rufus ridicându-se pe scaun. Mă opun categoric acestei idei. Maestre North?

— Sunt de acord cu Rufus, îl secondă North, după ce se gândi puţin.

— În primul rând, nu sunt animale, sunt nişte monştri, îi înfruntă Graves. Pădurile din jurul şcolii au fost mereu pline de aceşti monştri, iar noi nu am avut niciodată șanse de izbândă din cauza creatorului lor, Constantine. Acum însă îi vom putea extermina.

— Or fi nişte monştri, dar arată ca nişte animale, ripostă

Rufus. Iar unele dintre ele, cum e Havoc, ne pun serios pe gânduri dacă nu cumva ar trebui salvate în loc să fie ucise. Cu siguranţă, interesul întregii comunităţi a magilor este ca elevii noştri să înveţe ce este compasiunea. Constantine Madden n-a învăţat acest lucru…

Graves îşi săgetă cu privirea adversarul.

— Bine, zise el scurt, atunci ne vom ocupa noi de fiarele haosului, eu însumi voi conduce o echipă formată din membri ai Adunării Magilor. Şi, Maestre Rufus, nu te aştepta să ocolim locurile de practică din pădure ale elevilor. Această problemă este mai importantă decât şcoala ta.

— Înţeleg, zise Rufus cu voce joasă.

Call încercă să ghicească gândurile Maestrului său, dar Rufus era imperturbabil.

— Acestea fiind spuse, am ajuns la ultimul punct al discuţiei… spionul.

În sală, murmurul obişnuit se înteți.

— Avem motive întemeiate să credem că cineva din Magisterium încearcă să provoace răul, continuă Graves. Să nu uităm ce s-a întâmplat anul trecut, când cineva l-a eliberat din captivitate pe elementalul Automotones pentru a-l ucide pe Makarul Aaron Stewart.

Privirile celor din sală se îndreptară către Call şi Aaron.

— Asta cam aşa e, zise Call.

— Vom amplasa capcane în şcoală, iar Anastasia va păzi tunelurile în care sunt închişi aceşti monştri. După ce vom prinde spionul, vom hotărî ce vom face cu el.

Capcane? Call surprinse faţa uluită a lui Aaron şi se abţinu să nu râdă. Îşi imagină şcoala plină de gropi acoperite de crengi şi frunze. Oricum, planul lui Graves nu putea decât să-l încânte. Putea să se dedice învăţării distractive, şi nu celei generate de situaţii-limită.

Atâta timp cât va avea grijă să nu-l scape pe Havoc în pădure.

Iar Maestrul Joseph nu se va întoarce…

Atâta timp cât nu va fi nimic în neregulă cu sufletul lui.

CAPITOLUL TREI

După şedinţa adunării, Call şi Aaron fură liberi să se întoarcă la petrecere. În sala mare, platourile cu antreuri erau deja purtate printre invitaţi, dar lui Call nu-i era foame. Se gândi la Havoc, la părinţii lui Havoc, la celelalte animale ale haosului. Chiar dacă nu *el* făcuse experimentele acelea monstruoase, ci Constantine, nu putea să nu i se facă milă de acele creaturi cândva inocente. Trebuia să le ajute cumva.

— Ei, cum a fost întâlnirea cea de taină? se apropie Jasper, însoțit de Celia şi Tamara.

Cei trei arătau ca şi cum se amuzaseră copios toată seara. Sau poate dansaseră, se gândi Call, simţindu-şi inima zvâcnind.

— Ciudată, zise Aaron ochind un chelner care trecea pe lângă ei cu un platou încărcat de antreuri.

Măsură dintr-o privire oferta şi înghiţi repede un pateu cu brânză. Ar mai vrut să spună ceva, dar renunţă, mulţumit de gustul foitajului.

— S-a vorbit despre oamenii şi animalele haosului, continuă Call. Pe scurt, vor să le lichideze.

— Nu şi pe Havoc! se revoltă îngrozită Tamara.

Reacţia Tamarei îi plăcu lui Call. Se simţea bine ştiind că Havoc e la fel de important şi pentru prietenii lui cei mai buni, Aaron şi Tamara.

Doi chelneri se apropiară de ei cu platouri cu gustări, iar Call se gândi că poate ar trebui să mănânce totuşi ceva, deşi stomacul parcă îi era înnodat. Luă trei triunghiuri de pâine prăjită cu creveţi pane şi nişte frigărui de pui. Jasper îşi încărcă farfuria cu vârf şi îşi înfipse dinţii în mormanul de mâncare ca într-o pradă.

— Havoc a scăpat, dar Graves vrea să facă curăţenie totală. Îi vrea eliminaţi pe toţi cei care au legătură cu Inamicul Morţii.

— Şi le-ai zis ceva despre…, începu Tamara, dar se opri la timp.

Celia nu fusese cu ei în căutarea lui Alastair, după ce părăsiseră pe furiş şcoala, şi nu ştia secretul lui Call.

— Lasă… în seara asta ne vom distra. Hai, Aaron, dansează cu mine!

Tamara îl luă de braţ, iar gestul fetei îl făcu să înghită pe nemestecate al doilea pateu cu brânză. Apucă să-i întindă farfuria goală lui Jasper şi dispăru în mulţimea care dansa, absorbit de vârtejul galben al rochiei Tamarei.

Call simţi invitaţia la dans din privirea Celiei, dar se prefăcu că nu înţelege. Nu ar fi reuşit decât să se facă de râs pe ringul de dans, din cauza piciorului. Îi zâmbi stângaci Celiei, iar momentul de tăcere se prelungi apăsător.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, zise în cele din urmă Celia şi se îndepărtă în direcţia unei mese pe care era un vas enorm cu punci.

— Graţios, zise Jasper ironic. Până la urmă, poate nu-i chiar adevărat ce s-a spus despre Constantine, c-ar fi fost un cuceritor de inimi.

Call îl privi încordat. Dintre toţi cei care îi ştiau secretul, Jasper era cel mai suspicios.

— Eu nu sunt Inamicul Morţii, scrâşni Call.

— Hai să vedem, insistă Jasper. De pildă, Inamicul Morţii nu mi-ar dona niciodată mâncarea lui.

Call îi întinse tăcut farfuria. Oricum, nu-i era foame.

— Inamicul Morţii nu mi-ar face niciodată cunoştinţă cu fata aceea sexy care te-a fixat cu privirea.

Call tresări şi privi în direcţia în care se uita Jasper. Fata îi făcu semn cu mâna zâmbind. O ştia, într-adevăr, făcea parte din grupul de prieteni ai Kimiyei, sora mai mare a Tamarei. Avea părul negru, lung, iar pometii pronunţaţi îi dădeau un aer distins.

— Ai dreptate, îl săgetă Call, şi îi întoarse spatele, căutându-l cu privirea pe Alastair.

I se păruse că-l văzuse stând de vorbă cu Anastasia Tarquin, părul ei argintiu dansând pe deasupra mulţimii. Call fu împins spre un grup de persoane aflate lângă masa cu băuturi, când cineva îl bătu pe umăr.

Era fata amintită de Jasper, Jennifer Matsui. Era un An de Aur, precum Kimiya, şi de aproape părea cu un cap mai înaltă decât Call.

— Callum! spuse ea zâmbind. Felicitări pentru premiu!

— Mulţumesc, spuse Call, întinzându-şi gâtul ca să-l zărească pe Jasper, care se holba la el din celălalt colţ al încăperii, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla. A fost un premiu… foarte bun.

Dar nu era nicidecum ceea ce intenţionase să spună.

— Am ceva pentru tine, spuse ea, coborându-şi vocea până la o şoaptă conspirativă. Mi-a dat-o o blondină drăguţă.

Scoase la iveală o bucată de hârtie împăturită, cu numele lui Call trecut pe ea. El o primi uimit. Ea îi aruncă o bezea şi grăbi pasul spre mulţime, înapoi la Kimiya şi la mica ceată de elevi mai mari care chicoteau de zor. Call zări o figură familiară – Alex Strike, unul dintre puţii elevi mai mari cu care era prieten. Alex şi Kimiya se despărţiseră anul trecut, dar, după felul în care vorbeau şi râdeau împreună, ori reînnodaseră relaţia, ori, cel puţin, rămăseseră amici.

Call desfăcu scrisorica.

Call, trebuie să vorbesc cu tine. Vino în Camera Trofeelor. Celia.

O vreme îndelungată nu făcu decât să se holbeze la bucata de hârtie, cu inima bătându-i nebuneşte. Căută să-şi spună că nu avea de ce să-şi facă griji, că Celia îi era prietenă şi că făcuseră o mulţime de plimbări împreună cu Havoc în afara Magisteriumului. Nu era un lucru ieşit din comun. Dar, din experienţa lui, atunci când cineva „trebuia să-i vorbească”, era îndeobşte despre lucruri rele.

Sau ar putea să fie celălalt aspect – o *întâlnire* de dragoste. Îi văzuse pe elevii din Anul de Bronz ţinându-se de mâini, împărţind câte o băutură şi chicotind fără oprelişti în Galerie. Spera din adâncul inimii că ea nu dorea lucrul acesta. Dar dacă totuşi voia? Şi dacă el nu se va arăta bun la aşa ceva?

Unde mai pui că habar nu avea unde se afla Camera Trofeelor.

Începură să-i transpire palmele.

Call strânse din dinţi și-și șterse mâinile de pantaloni. Nu tocmai îi testase Jasper apartenenţa la Lorzii Întunericului? La lucrul acesta trebuia Call să se concentreze. Lorzii Întunericului, chiar şi cei care s-ar putea să nu-şi amintească Stăpânirea Întunericului, nu ar trebui să se teamă de întâlniri cu prietenii care se întâmplă să fie şi fete. Call va face față cu brio. Trebuia.

Cu un optimism reînnoit, deşi uşor disperat, se îndreptă spre harta-tapiserie. Îi putea vedea pe Tamara şi pe Aaron dansând împreună cu ceilalţi. Se întrebă dacă-i venise vreodată ideea Tamarei să-l invite şi pe el la dans, dar ştia că l-ar fi ales întotdeauna mai întâi pe Aaron. Acceptase acest lucru cu mult timp în urmă. Şi nici nu-i păsa prea mult.

Oricum, Celia îl rugase să vină singur. Un lucru de care trebuia neapărat să ţină cont, mai ales dacă era vorba despre o întâlnire. Deşi el spera să nu fie nimic de genul acesta.

Potrivit hărţii, Camera Trofeelor nu era departe. Se îndepărtă de mulţime, trecu prin mai multe uşi şi străbătu un coridor de marmură cu mici firide săpate în pereţi, în care se găseau manuscrise vechi şi artefacte. Lui Call îi

plăcea sunetul făcut de pantofi pe podeaua pe care înainta. Se opri să se uite la o brăţară veche, care ar fi putut fi prototipul celei pe care o purta şi el. Pielea era subţiată şi câteva pietre lipseau de la locurile lor. Nu recunoscu numele magului înscris pe plăcuţa din spate, dar anul morţii era 1609, ceea ce părea o perioadă foarte îndepărtată.

După alţi câţiva paşi, Call pătrunse în Camera Trofeelor. Pe uşă era o placă pe care scria Premii şi Distincţii. Uşa era întredeschisă, aşa că intră fără să facă vreun zgomot.

Era o încăpere solemnă, întunecoasă, mai mică decât sala principală. Ca şi cealaltă sală, era luminată de un candelabru uriaş, acesta având braţele cu flori din sticlă în forma unor tentacule de caracatiţă, fiecare ventuză fiind prevăzută cu cristale, ca şi cum ar fi atârnat de ele stropi de apă. Pereţii erau acoperiţi cu o serie de plăci şi medalioane care trebuie să fi fost oferite elevilor de la Collegium.

Call era singur-singurel.

Dădu ocol încăperii, privind portretele magilor de pe perete, căutând o vitrină ca să admire un peşte sau ceva, să mai treacă timpul. Era sigur că Celia va apărea dintr-un minut în altul.

Însă trecură mai multe minute, iar el scoase din nou biletul şi-l reciti. Poate că înţelesese greşit. Poate că-i scrisese că-l aşteaptă peste un sfert de oră sau o oră. Dar, nu, biletul nu preciza nicio oră.

După alte câteva minute, Call îşi spuse că ea nu va mai veni.

Se simţi neaşteptat de posomorât. Dacă aşa arăta prima lui întâlnire, era o catastrofă. Probabil că Celia scrisese biletul şi apoi uitase cu totul de el, prinzându-se în dans cu altcineva, cu cineva care şi putea dansa. Poate că dansa cu Jasper. Sau poate că valsa cu un impunător elev din Anul de Aur, care-i povestea o mulţime despre realizările lui, lăsând-o cu gura căscată şi cu mintea golită de Call. Mai târziu o va întâlni în afara Magisteriumului, plimbându-se cu Havoc, şi-i va face semn să păstreze distanţa. *Eram pe*

cale să mă văd cu tine, va spune ea, *dar ştii cum e atunci când întâlneşti pe cineva cu adevărat interesant! Timpul zboară.*

Call îşi privi imaginea reflectată în sticla unei vitrine. Părul îi stătea ridicat. Poate că va rămâne singur pentru totdeauna şi va muri singur, iar Alastair îl va îngropa într-un cimitir de maşini.

Uşa se deschise, se auziră paşi. Call se întoarse, dar în faţa lui nu se afla Celia, ci Tamara şi cu Aaron.

— Ce cauţi în Camera Trofeelor? îl întrebă Tamara, încruntându-se. Te simţi bine?

Aaron privi în jur, uimit.

— Te ascunzi aici?

Call era pe deplin convins că niciun lucru de felul acesta – să fie lăsat cu buza umflată şi umilit – nu i se întâmplase vreodată lui Aaron. Şi era de două ori mai convins în cazul Tamarei.

Dar, că tot venea vorba, ce căutau Tamara şi Aaron aici împreună? Era deja îndeajuns de rău că ştia faptul că Tamara l-ar fi ales întotdeauna pe Aaron primul, dar dacă aveau o întâlnire de dragoste, atunci şi Aaron ar fi ales-o prima pe Tamara.

— Eşti bine? îl întrebă Aaron, încruntându-şi sprâncenele, nedumerit de tăcerea lui Call. Tatăl tău ne-a spus că te-a văzut venind încoace.

Call se simţi dintr-odată uşurat că nu veniseră aici ca să fie singuri, ci ca să-l caute pe el. Acum, tot ce-i mai rămânea era să scornească o explicaţie pentru prezenţa lui.

— Păi, spuse el, făcând un pas spre ei, vedeţi voi…

Fu oprit de un scrâşnet strident, un sunet grozav de metalic. Call îşi ridică ochii şi văzu candelabrul prăbuşindu-se spre el, cu braţele lui de caracatiţă şi cu toate cristalele.

— *Call!* ţipă Tamara.

Candelabrul se năpustea scânteietor asupra lui Call. Ceva îl lovi cu putere din lateral. Simţi o durere ascuţită în picior şi se prăbuşi la podea, tras deoparte de nişte degete

înfipte în spatele jachetei lui.

Era Tamara. El întrezări o clipă conturul părului ei negru şi al rochiei aurii, după care candelabrul se prăvăli pe podea în spatele lor. Fusese asemenea exploziei unei bombe. O busculadă muzicală îngrozitoare. O ploaie de cristale se abătu asupra lor. Call încercă să se ghemuiască în jurul Tamarei, ca s-o protejeze. O auzi ţipând, apoi se înstăpâniră întunericul şi tăcerea.

Pentru o secundă, Call se întrebă dacă murise. Dar nu părea posibil ca viaţa de după să însemne să zaci pe o pardoseală de piatră, lângă Tamara, cu un nor negru plutind deasupra voastră. Tamara icnea, cu ochii larg deschişi. Call se întoarse cu stângăcie pe o parte şi se holbă.

Aaron stătea aplecat asupra lor, cu mâna întinsă. Din palma lui izvora un haos ceţos, ce formă un zid în jurul lui, al Tamarei şi al lui Call, atrăgând în sine cioburile zburătoare de sticlă spartă şi cristalele candelabrului zdrobit. Call încercă să-l strige pe Aaron, dar haosul îi absorbea vocea.

Putea simţi o tracţiune înlăuntrul său – Call devenise contragreutatea lui Aaron, iar când Aaron folosea haosul ceţos, o simţea. Încăperea din spatele lui Aaron păru să se unduiască – apoi Aaron lăsă mâna în jos şi întunericul se risipi.

Call se ridică în picioare şi o ajută pe Tamara să se ridice şi ea. Fata avea unul dintre obraji tăiat de un ciob şi sângera. Tamara îl prinsese zdravăn de braţ, dar acum, că reuşise să se ridice, se gândi că l-ar putea susţine ea pe el. Aaron se sprijinise de perete, cu ochii mari şi cu respiraţia întretăiată din pricina extenuării.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce gâtuită.

Dar Call nu mai apucă să răspundă, căci uşa se dădu de perete şi în încăpere pătrunseră mai mulţi petrecăreţi.

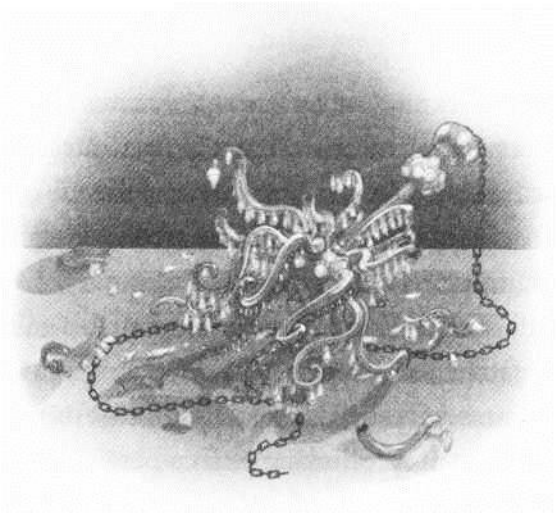

CAPITOLUL PATRU

Pe dinaintea ochilor lui Call, imaginile se succedau tremurătoare, transformând totul într-o scenă suprarealistă. Oamenii dăduseră buzna în încăpere, şocaţi şi vociferând. Creierul lui percepu şoapte şi strigăte.

Candelabrul arăta ca un animal uriaş mort, prăbuşit în mijlocul camerei. Majoritatea braţelor sale erau sfărâmate şi peste tot erau împrăştiate cioburi în grămezi tăioase şi scânteietoare.

— Ce s-a întâmplat aici? strigă un bărbat cu părul negru.

Call îşi aminti vag de ceremonia unde-l văzuse, era profesor la Collegium, iar numele lui era Maestrul Sukarno. Era un om masiv, impunător, iar faţa îi era roşie de furie.

— S-a produs magia haosului! spuse el şi se roti spre Aaron şi Call. Voi *vă jucaţi* aiurea cu magie? Cât de nesocotiţi puteţi fi? Magia haosului este strict controlată peste tot şi e interzisă în camerele astea. Ne aflăm sub apă şi nu putem supune riscului integritatea structurală a şcolii, lăsându-ne compromişi de nişte copii aroganţi care vor să se distreze! Ne-am fi putut îneca cu toţii!

Tamara părea să explodeze de furioasă ce era:

— Cum îndrăzneşti! strigă ea. Nimeni nu se juca! Pur şi simplu stăteam aici, în încăperea asta, când candelabrul s-a desprins şi a căzut. Mai că ne-a zdrobit. Dacă Aaron n-ar fi făcut ce a făcut, Call şi cu mine am fi fost morţi! Preţiosul tău Collegium n-a avut deloc de suferit. E bine mersi!

— Dar ce-aţi făcut de a picat candelabrul? întrebă Maestrul Taisuke, unul dintre Maeştrii Magisteriumului. Atârnă acolo de o sută de ani. Adică voi vă plimbaţi prin cameră şi el s-a prăbuşit aşa, din senin?

— Destul!

Vocea aparţinea tatălui Tamarei. Familia Rajavi venise lângă fiica lor levitând peste sfărâmături. Din colţul opus al încăperii, Call îi putea vedea pe Kimiya şi pe Alex stând unul lângă altul şi privind cu ochii mari, îngroziţi, întreaga scenă. Mama Tamarei se aruncă asupra fetei ei, trăgând-o de lângă Call, mângâindu-i părul şi învăluind-o cu o privire îngrijorată. Atinse uşor tăietura de pe obrazul Tamarei şi şterse sângele cu o batistă. Apoi Alastair îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se spre Call. Arăta palid, mai palid decât s-ar fi aşteptat Call. Nici măcar nu-şi bătu capul cu levitaţia, ci-şi croi drum printre cioburile de sticlă şi bucăţile torsionate de metal şi-l prinse pe Call, strângându-l în braţele sale.

— Callum, spuse el cu vocea gâtuită.

Privind peste umăr, Call îl zări pe Aaron, care se sprijinea în continuare de perete. Nimeni nu-i curăţa rănile, nimeni nu-l îmbrăţişa. Îşi coborâse privirea spre propria mână, cea cu care dezlănţuise haosul nărăvaş, cu o expresie ciudată pe figură.

— Fiica mea nu face probleme, comentă domnul Rajavi. În caz că ai uitat, ne aflăm aici în seara asta ca să-i cinstim eroismul…

— Ca şi eroismul altor elevi, adăugă Maestrul North care-i împinsese pe privitori spre perete, astfel încât, împreună cu Maestrul Rufus, să poată examina resturile candelabrului.

— De la bun început am fost împotriva ceremoniei, spuse Taisuke. Copiii nu ar trebui răsplătiţi pentru nesupunere, chiar dacă rezultatele finale sunt pozitive.

Call îl categorisi în gând pe Maestrul Taisuke drept Nu Este Un Fan De-al Meu! Era o categorie în creştere.

— În special Makarii ar trebui controlaţi, urmă Taisuke. Aşa cum am văzut la Constantine Madden, un tânăr Makar care nu ştie că propria lui putere este cel mai periculos lucru din lume.

— Aşadar, eşti de părere că tinerii Makari ar trebui ucişi, aşa cum este obiceiul prin alte ţinuturi? întrebă Maestrul Rufus.

Nu vorbise prea tare, dar vocea lui era limpede, puternică şi încărcată.

— Pentru că cineva tocmai a încercat. Candelabrul a căzut pentru că cineva a umblat la lanţ. Cineva intenţiona să-i asasineze pe Makari.

— Să-i asasineze? spuse Maestrul Sukarno, dezumflându-se uşor.

Un alt profesor de la Collegium făcu un gest tăios prin aer şi rosti un cuvânt necunoscut.

Deodată, încăperea fu străbătută de un răget asurzitor. Alastair îl strânse şi mai tare pe Call, la fel şi părinţii Tamarei pe fiica lor, iar Maestrul Rufus se apropie de Aaron. Se părea că se declanşase un soi de sistem de alarmă – în faţa lor irumpse pe neaşteptate un pasaj şi Call putu observa uşi, până atunci invizibile, iluminate în pereţi. El, Aaron şi Tamara fură împinşi prin una dintre uşi pe un coridor şi de acolo într-o cameră aflată în semiobscuritate, fără ferestre, plină ochi cu canapele şi scaune. Personalul Collegiumului apăru în grabă, asigurând zona.

Cineva le aduse pături şi căni cu ceai îndulcit, care păreau să reprezinte un fel de scuze din partea Maestrului Sukarno, care-i acuzase că ar fi nişte delincvenţi fără discernământ. Apăru şi Anastasia Tarquin, ţinând în mână un baton energizant pe care i-l oferi lui Aaron, spunându-i că folosirea într-o aşa măsură a magiei haosului, chiar şi

beneficiind de o contragreutate, putea aduce pe oricine într-o stare de epuizare.

Pentru o clipă, Call crezu că asta însemna că poate adulţii îi vor lăsa în pace. Tamara se ghemuise pe o canapea alături de părinţii ei, iar Aaron stătea încovrigat într-un jilţ, arătând deplorabil şi stors. Da, firește, nimic din toate astea n-avea importanţă. În momentul în care personalul se îndepărtă, Maestrul Rufus, Maestrul North, Anastasia şi Graves începură să pună cu toţii întrebări incomode.

De ce intrase Call în Camera Trofeelor? Îl ameninţase cineva la petrecere? Ştia că Aaron va veni după el?

Nu avea rost să se facă de râs în faţa corpului profesoral de la Magisterium şi Collegium, ca să nu mai pomenim şi de Adunare, motiv pentru care Call minţi. Nu, nimeni nu ştia că avea să meargă în Camera Trofeelor. Nu, nimeni nu ştia că Aaron îl va urma. Pur şi simplu ura dansul şi bântuia de colo-colo, privind la vechile obiecte. Nici vorbă să i se fi tras clapa la o întâlnire. Şi nici nu era un ratat ai cărui prieteni erau cât pe ce să fie zdrobiţi de un candelabru al rataţilor.

Apoi li s-a îngăduit Celiei şi lui Jasper să intre, urmaţi de părinţii lor. Cele două mame ale Celiei, mama şi tatăl lui Jasper. Domnul DeWinter îl înghionti uşor pe Jasper, aruncându-i o privire severă, ca şi cum l-ar fi avertizat să nu facă ceva ce ar păta numele familiei.

Call oftă, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Fusese îndeajuns de neplăcut să şi-o imagineze pe Celia explicându-i de ce refuzase să se mai întâlnească cu el, dar să dai în vileag lucrul acesta în faţa tuturor era ca şi cum ar fi adăugat încă o cupă de umilinţă peste deja preaplinul său cornet de ruşine. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi pierit sub candelabrul acela.

— Sunteţi prieteni cu aceştia trei, le spuse Maestrul North Celiei şi lui Jasper, arătând spre Tamara, spre Aaron şi spre Call.

Celia păru mulţumită să audă asta. Jasper arăta ca şi cum ar fi fost acuzat de ceva.

— Aţi observat ceva în seara aceasta, pe cineva care s-ar fi purtat ciudat în preajma lor?

— Jennifer Matsui a vorbit cu Call, spuse Jasper. Ceea ce e ciudat, pentru că ea este drăguţă şi populară, iar Call este hidos şi prea puţin popular.

Jasper îi prinse privirea lui Alastair şi roşi.

— Glumeam! Dar n-aș fi crezut că se cunoşteau.

— Se ştiau puţin, spuse Tamara, Jennifer este prietenă cu sora mea.

— Dar *nu* şi cu Call, preciză Celia, întorcându-se spre acesta. Ce-ai avut de vorbit cu Jennifer?

Call era dezgustat.

— Mi-a dat bileţelul, spuse el. Bileţelul de la tine.

— Ce bileţel? spuse Celia, perplexă. Nu ţi-am scris niciun bileţel.

Call scoase hârtia din buzunar.

— Şi asta ce este atunci?

Celia cercetă hârtia.

— Dar nu este scrisul meu! Şi nici nu e semnat de mine sau mai ştiu eu ce, e scris doar numele meu. Ţi-a spus ea că era de la mine?

Apoi reciti mesajul şi se înroşi la chip şi pe gât.

— Ai crezut că ţi-am dat o întâlnire? De aceea te aflai în Camera Trofeelor?

Tamara se încruntă.

— Nouă nu ne-ai spus asta.

— Callum, spuse Maestrul North, cu o voce îndeajuns de severă ca să-i reducă pe ceilalţi la tăcere. Hai să trecem iarăşi prin ce s-a întâmplat astăzi, dar fără grabă. Şi, de data asta, *nu mai lăsa nimic deoparte.* Ai priceput? Este mult prea important!

— OK, spuse Call, supus. Doar că eu…

— Nu te mai scuza, spuse Maestrul North. Dă-i drumul!

— Îl căutam pe Alastair, când Jennifer Matsui mi-a înmânat un bileţel, spunându-mi că era din partea… ăăă… unei blondine drăguţe, spuse Call, dorind să fi stăpânit suficientă magie ca să se facă invizibil sau să se prefacă într-o ceaţă care să dispară prin podea.

Celia îl privi cu faţa luminată.

— *Chiar aşa*?

Jasper prinse să chicotească. Maestrul Rufus se încruntă la el, iar Jasper căută să-şi stăpânească nechezatul, însă fără prea mult succes.

— Eşti singura blondă pe care o cunoaşte el, spuse Tamara, vădit neamuzată.

Fiind în pericol să fie strivită de zece tone de sticlă şi cristale, se arăta probabil mai puţin dornică să-l pună pe Call într-o postură umilitoare.

Maestrul North întinse mâna după bilet, iar Celia i-l dădu. O vreme, îşi îngropă ochii în el, apoi îşi ridică privirea spre fată.

— Şi nu tu ai scris asta? Eşti sigură?

Celia clătină din cap.

— Nu eu. Vreau să spun…, îl privi întristată pe Call. Îmi pare rău să aflu că cineva s-a folosit de numele meu ca să te rănească.

— Nu-i nicio problemă, spuse Call, încercând să pozeze în indiferent.

După care-şi dădu seama că a socoti că prăbuşirea unui candelabru peste el nu era o problemă ar fi putut părea bizar. Îl privi neajutorat pe tatăl său. Alastair ridică din umeri.

— Unde se află acum Jennifer Matsui? întrebă Maestrul Rufus, vădit iritat de starea de agitaţie a lui Call. Persoana care i-a dat ei bileţelul ar putea fi persoana care a umblat la candelabru. Dacă n-o fi făcut-o chiar ea.

— Jennifer? întrebă Tamara. De ce ar fi făcut aşa ceva?

Aaron se încruntă.

— De ce ar fi vrut *oricine* să-l omoare pe Call?

— Păi, este un Makar, spuse Maestrul Rufus. Ca şi tine.

Aaron, Tamara şi Call schimbară priviri repezi între ei. Call era un Makar, într-adevăr, dar în întrebarea pusă de Aaron, Call auzi o a doua întrebare, pe care probabil o auziseră toţi cei care-i cunoşteau secretul. Întrebarea pe care n-o puteau nici pune, nici împărtăşi. Pentru că, în vreme ce toţi ceilalţi credeau că persoana care urmărise

să-l ucidă pe Call ţintea un Makar, mai exista şi o altă posibilitate: anume că persoana care-l vizase pe Call încercase să-l ucidă pentru că ştia ce era Call în realitate.

Poate că, dacă adevărul iese la iveală, gândi Call, *oricine a vrut să prăbuşească candelabrul peste mine va primi un premiu!*

— Mda, cu personalitatea sa cuceritoare, e greu de imaginat cine ar vrea să-l omoare pe Call, spuse Jasper.

— Jasper! spuse Tamara, dar, de data asta, lui Call nu-i păsă.

Era normal ca Jasper să se poarte urât cu el, iar în acest moment nu-şi dorea decât normalul.

Un lucru care însă nu avea să se întâmple. Încăperea fu străbătută de un ţipăt, urmat de un altul şi de un altul. Cineva din Collegium zbiera înfricoşător.

Tamara sări în picioare. Batonul energizant al lui Aaron zbură cât colo. Alastair arăta îngrozit.

— Ce se petrece? întrebă doamna Rajavi, întorcându-se ca să-i privească pe Maeştri.

Call se ridicase şi el şi alergă spre uşă. Piciorul îl săgeta, dar îşi depăşi durerea, cu toate că nu se arătă la fel de iute ca şi ceilalţi. Putea auzi voci, strigăte şi vaiete, răzbătând dinspre una din extremităţile Collegiumului. Îi urmă pe ceilalţi pe coridorul lung şi de acolo pe alt hol, înapoi în Camera de Război.

Încăperea era plină de oameni. Persoana care ţipase ţipa în continuare. Era Kimiya. Se ţinea cu una dintre mâini de partea din faţă a rochiei, în vreme ce cu cealaltă arăta în sus. Prin sticla clară, Call putea vedea apa care înconjura Collegiumul scânteind într-un albastru-verzui mohorât. Bancurile de peşti dispăruseră. Mai era doar apa, iar prin ea plutea un corp. O fată desculţă, cu o rochie înfăşurată parţial în jurul ei, asemenea unor alge. Părul ei negru se unduia în curentul apei.

Tamara fugi spre sora sa, dar Alex îşi pusese deja braţele în jurul Kimiyei. Pe faţa ei se întinsese o expresie îngrozită.

— Jen, se tânguia Kimiya cu faţa îngropată în cămaşa lui.

Jen…

Call îşi simţi sângele îngheţându-i în vine. Corpul din apă îşi schimbă poziţia, rotindu-se. Call observă două lucruri: Primul – un pumnal lung de fier înfipt în pieptul fetei moarte. Al doilea – figura ei îi era cunoscută.

Era Jennifer Matsui şi cineva o omorâse.

CAPITOLUL CINCI

Se produse o explozie tumultuoasă.

— Toată lumea *afară!* urlă Maestrul Graves, urcat pe masa din Camera de Război.

Una dintre mâinile sale era ridicată, iar în palmă îi scânteia focul.

— Acum!

În lumina albastră, figura Maestrului Rufus era încreţită şi sălbatică. Call se întrebă dacă o cunoscuse pe Jen Matsui şi ce simţea când vedea un elev mort. Maestrul fusese profesorul lui Constantine Madden, văzuse mulţi elevi murind. Call se întrebă dacă te poţi obişnui cu asta. După expresia Maestrului Rufus, înclina mai degrabă să răspundă negativ.

Rufus îşi ridică palma. Din degete îi scăpăra lumină, creând o cărăruie către uși.

— Mişcaţi-vă, spuse el cu o voce care nu admitea nicio contrazicere.

Ceilalţi Maeştri şi câţiva dintre membrii Adunării se grăbiră să-i ajute oaspeţii panicaţi, plânşi, să iasă din Camera de Război.

Oamenii năpădiră în hol şi, de acolo, în marea sală, unde se afla Anastasia Tarquin împreună cu mai mulţi Maeştri, printre care şi Maestrul Taisuke. Începură să-i îndrume pe oameni spre scările care duceau afară din Collegium. Call o văzu pe Celia dispărând în susul scărilor, împreună cu mamele ei, şi se întrebă dacă păţise ceva. Alastair, care-şi ţinea o mână pe umărul lui Call, îl împinse în aceeaşi direcţie, făcându-i semn lui Aaron să-l urmeze.

Privind înapoi, Call o văzu pe Tamara prinsă într-un soi de conversaţie aprinsă cu părinţii ei şi cu DeWinterii. Doamna DeWinter nu arăta fericită, nici cei din familia Rajavi. Cu toate acestea, expresia domnului DeWinter era ciudată, ca şi cum era mulţumit, dar nu voia s-o arate. Mulţimea se încolonă şi se îndreptă spre ieşire. Se părea că membrii Adunării nu erau obligaţi să urmeze ordinele.

— Nici măcar nu ne-am luat rămas-bun de la Tamara, se plânse Call tatălui său.

— Nu-i momentul, spuse tatăl său, împingându-l cu şi mai mare hotărâre. Mai întâi, să ieşim de aici…

— Alastair, zise Maestrul Rufus, aşteaptă…

Alastair se opri. Call îi putea simţi furia care creştea în el. Se întoarse încet, la fel făcură şi Call cu Aaron. În jurul lor se ridicaseră funiile plutitoare, înconjurându-i pe Aaron, Call şi Alastair.

— Nu puteţi pleca pur şi simplu, spuse Maestra Milagros. Call a fost atacat, iar Jennifer a fost ucisă. Ucenicii noştri trebuie duşi undeva unde să se afle în siguranţă.

— Dacă nu puteţi asigura protecţia copiilor nici măcar la o petrecere, consider că e o aberaţie să susţineţi că ar fi în siguranţă acolo unde v-aţi găsi şi voi, rosti Alastair cu o voce glacială.

— Şcoala începe peste trei zile, anunţă Maestrul Rufus. Aş vrea să-i văd pe amândoi Makarii acolo şi asta este şi dorinţa Adunării. O să-i ţinem în siguranţă, va trebui să ai încredere în noi.

Alastair se întoarse spre Rufus, cu faţa iluminată de ceva din furia pe care Call şi-o amintea de la Testul Fierului.

— Rufus, de mult, de foarte mult timp am încredere în tine, spuse Alastair. Şi uite ce s-a întâmplat.

Întinse brusc mâna şi funiile căzură la pământ preschimbându-se în cenuşă. Între degetele lui se aprinseseră scântei. Call îl privea pe Aaron cu ochii mari.

— Anunţă-mă când vei găsi persoana care a făcut asta, pentru că, până atunci, nu mai am niciun strop de încredere în tine. Haideţi, băieţi!

Call şi Aaron se grăbiră să-l urmeze pe Alastair, care se îndrepta hotărât spre scări. Uluită, mulţimea se dădu înapoi ca să-l lase să treacă, chiar şi membrii Adunării. Probabil pentru că toţi credeau că era persoana care-i tăiase capul lui Constantine Madden şi părea decis să le taie şi lor capetele.

În vreme ce Alastair îi trăgea spre scări, Call şi Aaron schimbară priviri nedumerite.

— Stai! strigă Tamara, alergând după ei şi târându-l pe Jasper după ea ca un remorcher.

Părinţii ei rămăseseră tot acolo unde-i lăsase: îl dăduseră pe Alex deoparte şi-şi consolau ei înşişi fiica.

— Vin cu voi! Amândoi venim!

— Ce? făcu Jasper. Nu! Cred că glumeşti! Soră-ta este copleşită şi are nevoie de un umăr pe care să plângă. M-am oferit eu. M-aș simţi mult mai bine aşa, decât în cine ştie ce şandrama alături de Call şi de tatăl lui cel ciudat…

Tamara îi trase un şut, iar el tăcu ursuz.

Alastair îi privi pe amândoi surprins.

— Păi, sunteţi bine-veniţi, dar nu cred că părinţii voştri o să vă lase. Îi cunosc de multă vreme şi aș fi uimit dacă ar fi de acord să ieșiți din raza lor de acţiune.

Tamara îşi încordă maxilarele, trăsăturile ei exprimând o hotărâre nestrămutată.

— Trebuie să veghem cu rândul asupra lui Call. Le-am spus acest lucru şi au fost de acord cu mine.

— Cu rândul? făcu Aaron.

— Cineva a încercat să-l ucidă pe Call, spuse Tamara. Ceea ce înseamnă că nu-l putem pierde din ochi. Cineva trebuie să stea cu ochii pe el tot timpul, douăzeci şi patru

de ore pe zi.

— Chiar şi când dorm? întrebă Call.

Tamara îl săgetă cu privirea.

— Mai ales când dormi, spuse ea. Taman atunci eşti mai vulnerabil.

Call nu era entuziasmat de plan.

— Ce? Nu! Nu vreau ca Jasper să mă supravegheze când dorm… îmi dă fiori. Nu vreau pe nimeni să mă vadă când dorm!

— O să discutăm despre asta mai încolo, spuse Alastair. Tamara, Jasper, dacă vreţi să veniţi cu noi, am plecat!

Call privi spre Aaron, dar acesta nu dădea nicio atenţie discuţiei. Se uita în urma lor, spre capătul holului şi spre Camera de Război, dincolo de ele, acolo unde plutea corpul lui Jen. Call îşi aminti de vara lor lipsită de griji în care construiseră roboţi şi alergaseră printre stropitorile de gazon şi se întrebă dacă fusese nebun atunci când crezuse că, doar pentru că îi făcuseră pe magi să creadă că lucrurile se schimbaseră, acestea se schimbaseră cu adevărat.

— Haide, îi spuse Tamara lui Aaron, atingându-l pe umăr şi readucându-l în prezent.

Call se lăsă dus de tatăl său spre scări. Trecură pe lângă masa cu băuturi, acum răsturnată, unde Jen îi înmânase biletul lui Call.

Când Alastair ajunse la scări, îl ridică pe Call în aer, făcându-l să planeze uşor şi domol pe deasupra treptelor. O făcuse fără efort şi preocupare, cum procedase şi cu arderea funiilor de catifea, ca şi cum n-ar fi acordat nicio atenţie lucrurilor pe care le făcea. Call era şocat. Tatăl lui evitase să mai folosească magia de atât de mult timp încât Call nici nu credea că mai ştie cum s-o facă.

Ajunşi la capătul scărilor, Alastair îl puse jos cu blândeţe pe Call. Apoi păşi înaintea celor patru copii, de-a lungul cheiului, spre locul unde era parcată maşina.

Când trecură de statuia gigantică şi ciudată a lui Poseidon, Jasper zări Rolls-Royce-ul Phantom care-i aparţinea lui Alastair. Scoase un fluierat lung, admirativ,

terminat brusc într-un icnet când îşi dădu seama că maşina pe care o admira era a tatălui lui Call.

— Nu te aşteptai la asta? întrebă Call când Alastair deschise portiera şi-i pofti pe spaţioasa banchetă din spate.

Pentru moment, Jasper părea să fi rămas fără replică. Se îngrămădiră în tăcere în maşină, Call strecurându-se pe locul din faţă, lângă tatăl său. Când o luară din loc, Call privi înapoi şi văzu un grup de magi aflat pe malul oceanului, lângă intrarea în Collegium. În timp ce privea, unul dintre magi intră în apă şi dispăru din vedere.

— Magii apelor. Vor recupera trupului lui Jennifer, spuse Alastair pe un ton sumbru.

Call îşi mută privirea. Era greu de crezut că vesela Jen, care-l tachinase când îi dăduse biletul, cu care Jasper voia să se vadă, murise.

Seara aceea ar fi trebuit să sărbătorească sfârşitul războiului, iar asta făcea ca tot ce se petrecuse să fie mai mult grotesc. Dar se putea vorbi despre o pace reală, gândi Call, când Inamicul Morţii nu era mort?

↑≋△○◎

Ajunşi acasă, Alastair găsi perne şi pături pentru tuspatru. Aaron renunţase la patul pliant, pentru că aşa era el, aşa că Tamara îl duse în debara. Jasper îşi atribui canapeaua, deşi se plânse amărât că nu se desfăcea, acuzându-l pe Havoc că o umpluse de purici. Lui Call, care ştia prea bine că Havoc nu avea purici deloc, îi reveni aversiunea faţă de Jasper. Aaron înşfăcă o grămadă de pături, încropi un culcuş direct pe podea, la picioarele patului lui Call, şi se culcă.

Call tocmai se pregătea să treacă în lumea viselor, când se auzi un ciocănit la uşa camerei sale. Era Tamara, care arăta uşor stingherită.

— Nu ai ceva în care să pot dormi? întrebă ea. Nu am decât asta, adăugă arătând spre rochia ei vaporoasă, şi, da, poate că n-ar trebui…

Call îşi dădu seama că roșise. Și-ar fi dorit să nu fie aşa

de complicat să fie prieten bun cu o fată. Ar fi trebuit să fie aşa cum era cu Aaron. Nu conta că Tamara era fată. Şi totuşi, cotrobăind prin sertar după un tricou, se simţea stângaci şi nătâng. Alese unul mai mare, pe care era scris cu litere fluorescente „Bine aţi venit la peşterile Luray” şi i-l întinse în tăcere.

— Mulţumesc, spuse Tamara, o să-l spăl şi o să ţi-l înapoiez…

— Nu-i nevoie, poţi să-l păstrezi şi…

— Şi, Call…?

— Oricum nu l-am purtat niciodată, e prea mare şi…

— Call, repetă Tamara, uitându-se la el cu ochi mari şi gravi, o să te păzim de orice rău, bine?

Call îşi dorea să o poată crede.

— Bine, răspunse el.

↑≈△○@

A doua zi ieşiră în curte, Tamara îmbrăcată din nou în rochia ei galbenă, Jasper, într-o combinaţie ciudată de haine de-ale sale şi de-ale lui Call. Era o zi însorită, iar Alastair le făcuse limonadă dintr-un concentrat, la care Tamara privea cu neîncredere. Call se gândi că fata nu mânca prea multe lucruri reconstituite. Jasper îşi plimbă privirea arogantă prin curtea mică a lui Call şi peste iarba abia crescută.

Nu că Alastair ar fi băgat de seamă. Şedea pe o piatră, meşterind la un deşteptător stricat. Deşi existau ceasuri cu alarmă digitale şi telefoane celulare, oamenii continuau să-şi cheltuiască banii pe telefoane demodate şi alte aparate recondiţionate.

— Deci ce să însemne asta? întrebă Tamara. Dacă cineva încearcă să-i fac rău lui Call pentru că este un…

Înghiţi în sec.

— Inamic al Morţii? o ajută Jasper.

— Nu cred că este o idee bună să pomeneşti tam-nisam de „Inamicul Morţii”, spuse Aaron. Ar trebui să folosim un nume de cod. Cum ar fi Căpitanul Bot-de-peşte.

Havoc lătră. Call se arătă de acord cu el – numele era cam naşpa.

— De ce tocmai Căpitanul Bot-de-peşte?

— Pentru că aduci cu un peşte, spuse Jasper. Unde mai pui că niciodată nu-i va trece cuiva prin minte ce vrem să spunem, căci nu e nimic care să te sperie.

— Bine, ce-o fi, spuse Tamara, care părea să considere toată tevatura cu numele o pierdere de timp. Prin urmare, cine ar fi putut să ştie de Call că este Căpitanul Bot-de-peşte?

— Refuz să fiu numit astfel! strigă Call. Mai ales dacă avem în vedere evenimentele recente.

Tamara gemu, ca şi cum această discuţie ar fi chinuit-o mai mult decât îl chinuia pe Call.

— În regulă, cum vrei să fii numit?

— Ce ziceţi de Comandantul Tontălău? zise Aaron.

Jasper izbucni în râs, stropind cu limonadă.

Call îşi prinse capul în mâini şi inspiră adânc, absorbind mirosurile verii – parfumul de pământ cald, de iarbă proaspăt cosită şi de ulei de maşină. N-avea niciun rost. O să capete un nume idiot, orice ar fi făcut.

— Căpitanul Bot-de-peşte e-n regulă.

— Bine, spuse Tamara, dându-şi ochii peste cap. Acum am putea să vorbim despre cine ar fi putut şti de Call?

— Tatăl lui, spuse Jasper, şi privirile tuturor se îndreptară spre Alastair, care părea să fi uitat de ei şi fluiera uşor fals un cântecel vesel.

— Tatăl meu nu încearcă să mă ucidă, spuse Call.

Cu un an în urmă nu ar fi fost aşa sigur de lucrul acesta, dar acum nu mai avea nicio îndoială.

— Şi nici nu cred că vreunul dintre voi ar urmări asta. Nici măcar tu, Jasper. Cine altcineva?

— I-a spus careva dintre noi cuiva? întrebă Tamara, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

— Cui să-i spun? făcu Jasper, dar, la privirile lor stăruitoare, se albi la faţă. Nu! Bine? Nu am spus nimănui! Este un secret prea barosan şi aș intra şi eu în belele.

— Nici eu, spuse Aaron.

Tamara oftă.

— Nici eu. Dar m-am gândit că e bine să întreb. Mai este Maestrul Joseph. Îi cam poartă sâmbetele lui Call.

— Credeam că are nevoie de Call, spuse Jasper. Nu este Căpitanul Bot-de-peşte raţiunea lui de a fi?

Aaron râni.

— Cred că nădăjduia fie ca prietenul nostru Call să fie mult mai supus decât este, fie să se poată folosi de Call ca să-l aducă înapoi pe Căpitanul Bot-de-peşte cu tot cu amintirile lui neştirbite.

Call, care era în mare măsură de aceeaşi părere, se cutremură.

— S-ar putea să mă învinuiască pentru moartea lui Drew.

— Ca şi pe mine, adăugă Aaron. Dacă asta te face să te simţi mai bine.

Drew era fiu Maestrului Joseph. Venise la Magisterium pretinzând că ar fi un elev oarecare, dar adevăratul motiv al prezenţei sale era să se afle în preajma lui Call. Drew îl ajutase chiar pe tatăl lui să-l răpească pe Aaron şi-l atârnase deasupra unei cuşti care conţinea un elemental de haos. Acelaşi elemental de haos care, ironia sorţii, dusese la moartea lui Drew. Dar Call trebuia să recunoască faptul că şi el fusese implicat în lucrul acesta.

— Bine, spuse Tamara, în fruntea listei cu suspecţi îl punem pe Maestrul Joseph.

Call clătină din cap.

— Ştiu şi eu… Dacă voia să mă pedepsească, de ce nu s-a folosit de Alkahest? Şi, oricum, nu cred că intenţionează să renunţe. A încercat să-mi salveze viaţa în mormânt. Impresia mea este că încă speră să mă schimbe… mai ales în Căpitanul Bot-de-peşte.

— Dar Warren? întrebă Aaron.

Privirile celorlalţi îl fixară un minut nesfârşit.

Call se uita la el aşa cum se uitase Tamara la limonadă.

— Crezi că o şopârlă vrea să mă omoare? Şi a scris un bilet fals ca din partea Celiei?

— Este un elemental! Şi se afla în slujba Devoraţilor care

ne-au făcut profeţia aceea îngrozitoare, zise Aaron suspinând. Mă rog, a fost o părere cam excentrică.

— E-n regulă, spuse Tamara. Trebuie să depăşim limitele convenţionale. Cât ar fi de neverosimile, trebuie să ne punem ideile pe tapet. Sau pe peticul ăsta de iarbă.

— Nu avem niciun suspect, spuse Call. Nu avem nicio idee. Nici măcar nu ştim de ce am fost luat la ţintă. Poate pentru că sunt un Makar. Poate că nu are nicio legătură cu faptul că sunt Căpitanul Bot-de-peşte. Poate că persoana care a încercat să mă zdrobească acolo cu un candelabru este aceeaşi persoană cu cea care i-a îngăduit lui Automones să ne ucidă pe noi toţi.

— Asta vor crede şi magii, zise Tamara, oftând. Cred că ăsta este adevărul.

— Cred că va trebui să rămânem uniţi, răspunse Aaron zâmbind către cerul senin. O să-i dăm noi de capăt. Suntem eroi, nu-i aşa? Avem medalii. Putem să facem asta.

În cele din urmă, Call scoase un pachet de cărţi şi jucară câteva tururi dintr-un joc care presupunea să-şi plesnească unul altuia mâinile. Discutară despre întoarcerea la Magisterium şi despre ce aveau să facă în acel an. Havoc vână câteva albine, muşcând în gol până ce acestea se îndepărtară bâzâind alene.

Spre după-amiază, apăru Stebbins cu valize pentru Tamara şi cu un mesaj din partea părinţilor ei, care trebuia predat personal.

Jasper sună acasă de la un telefon cu fir, cromat, în formă de sfeşnic, pe care Alastair îl restaurase, şi le spuse cu un aer ursuz că ai lui îi vor trimite lucrurile direct la Magisterium. Call se întrebă dacă nu cumva încercase să-i convingă să-l cheme înapoi şi să nu-l mai lase acolo. Se mai întrebă dacă nu cumva părinţii lui îl siliseră de la început să vină acolo, dar se grăbi să îndepărteze gândul acesta.

— La ce te zgâieşti? îl întrebă Jasper cu asprime, surprinzând privirea lui Call în direcţia lui.

— La nimic, răspunse Call.

Ultima persoană de care trebuia să-şi facă griji era Jasper.

Seara, Alastair le făcu un grătar şi mâncară fripturile afară, din farfurii de hârtie, alături de floricele cu unt, mazăre şi felii de pepene rece. Tamara azvârli o bucată de pepene spre Aaron, care se umplu de seminţe pe cămaşă. Când Jasper refuză să-i dea o bucăţică de carne, Havoc i se urcă în cârcă. Încercară cu rândul să facă să danseze scânteile care săreau din cărbunii aprinşi. Ar fi semănat cu o petrecere dacă nu ar fi planat spectrul morţii lui Jen, lucru care-i împiedica să râdă prea cu poftă sau să uite că ei ar putea urma la rând.

↑≈△○◎

Două zile mai târziu, Alastair îi duse pe toţi la Magisterium. Call şedea în scaunul din dreapta şoferului, zgâindu-se pe geam, în vreme ce Aaron moţăia pe bancheta din spate. Tamara asculta muzică la telefonul ei, iar Jasper era adâncit în citirea ultimului număr dintr-o revistă de benzi desenate găsită în camera lui Call. Havoc se întinsese peste picioarele lor, dormind dus.

— Să mă anunţi dacă vrei să vii acasă, îi spuse Alastair lui Call, poate a milioana oară. Ai făcut destul. Cunoşti îndeajuns de multă magie ca să-ţi foloseşti capacităţile. Nu mai ai nevoie de Magisterium.

Call îşi aminti de modul în care Graves insistase ca Maestrul Rufus să informeze la zi Adunarea despre progresele lui Call şi ale lui Aaron. Îşi aminti de toate referirile la ţările unde magii care aveau puterea de a mânui haosul erau ucişi sau le era îngrădită magia – chiar dacă petrecerea fusese dată în onoarea lor. Cât timp Constantine Madden fusese în viaţă, Makarii se dovediseră uluitori. Aveau o nevoie grozavă de arme. Voiau să pună capăt războiului. Dar, cu Constantine Madden mort, Aaron şi Call mai erau doar o amintire a acelui război care s-ar fi putut repeta. Call se îndoia că i se va permite să părăsească Magisteriumul, indiferent de ce credea Alastair.

— E-n regulă, tată, spuse Call, o să fie bine.

Pe măsură ce se apropiau de Magisterium, drumurile prinseră să se îngusteze şi să şerpuiască tot mai mult. Nu exista nici cel mai mic indicator: doar cei care ştiau unde se găseşte Magisteriumul îl puteau găsi. Call se întrebase adeseori ce fel de magie ţinea departe excursioniştii şi populaţia din vecinătate. De bună seamă, una foarte avansată. Ceva în legătură cu pământul. Pe marginea drumului, copacii se îndeseau. Call nu se putea împiedica să nu se gândească la Ordinul Dezordinii – era limpede că Adunarea avea cunoştinţă de ei şi-i tolera, dar nu-şi putea da seama care era motivul.

De deasupra se auzi un piuit, făcându-l din nou atent pe Call la drum. Traseră într-un luminiş, unde deja sosise un autobuz şcolar. Din el coborau elevi ducând cu ei valize şi sacoșe. Ușa principală a şcolii era deschisă: Call îi putea vedea pe magi în sobrul lor negru şi pe mai mulţi elevi îmbrăcaţi deja în uniforme – roşii, albe, albastre, verzi şi gri – amestecându-se cu copiii abia sosiţi, care încă mai aveau pe ei jeanşi şi tricouri.

Aaron se trezi şi prinse să se înghiontească cu Tamara şi cu Jasper, scoţându-şi tustrei capetele pe geam atunci când îşi recunoşteau colegii din anul trecut – Celia le aruncă un zâmbet rezervat, intrând pe poartă alături de Gwenda, care era în grupul de ucenici din care făcea parte şi Jasper. Alex Strike se întreţinea cu Anastasia Tarquin, aflată într-un Mercedes alb, parcat chiar lângă autobuzul şcolar. Call mai văzuse maşina aceea: anul trecut, îl luase pe Alex de la familia Rajavi. Call mai că uitase că Anastasia Tarquin era mama vitregă a lui Alex.

Anastasia coborî din maşină, elegantă ca întotdeauna în costumul ei alb, cu pantaloni. Alex gesticula înspre ea, părând iritat, în momentul când lângă ei opri o dubă neagră. Uşa din spate se deschise şi săriră afară doi tineri musculoşi, spre încântarea a doar câtorva elevi ai Magisteriumului. Tinerii începură să care piese mari de mobilier – un birou, o lampă, o canapea de un alb imaculat.

— Ce se întâmplă? se întrebă cu voce tare Alastair, în vreme ce copiii se grăbeau să coboare din Rolls.

Call se întinse ca să-şi mai dezmorţească muşchii. La fel şi Havoc.

— Adunarea a numit-o pe Anastasia supraveghetoare la şcoală, spuse Alex, care-şi părăsise mama ca să vină să-şi salute prietenii.

Bătu cuba cu Call şi Aaron şi-i surâse Tamarei.

— Se mută în vechiul birou al Maestrului Lemuel. Îşi ia slujba în serios şi… ăăă… şi-a adus toate catrafusele.

— O să caute spioni? întrebă Alastair.

— Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta, spuse Alex, privindu-l îngrijorat pe Jasper. Vreau să spun că nimeni n-ar trebui să ştie.

Alastair ridică din sprâncene.

— E foarte bine că este aşa discretă.

Alex îşi întoarse privirea spre mama sa vitregă, care urmărea transportul unor cufere în peşteră. Erau acoperite cu etichete de modă veche, din locuri îndepărtate – Mexic, Italia, Australia, Riviera Franceză, Provence, Cornwall.

— Are propria ei variantă ca totul să meargă fără probleme cu descotorosirea de animalele Călăreţi ai Haosului din pădure.

Call puse o mână pe spatele lui Havoc, vrând parcă să-i întărească încrederea. Havoc îl privi şi începu să dea din coadă. Call simţi un val de furie la ideea că cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Havoc.

Ar face bine să-l lase în pace, gândi Call.

Alastair se întoarse spre Call.

— Dacă te răzgândeşti, ştii cum să dai de mine, spuse, după care-l îmbrăţişă strâns, cam prea strâns, făcându-l pe Call să se teamă pentru coastele lui.

— Pa, tată, chiţăi Call.

Deşi fusese presat puţin prea tare, era prima oară când tatăl lui nu avea nimic împotrivă cu venirea lui la Magisterium. Era un sentiment plăcut.

Tamara se întâlnise cu Kimiya şi se îndepărtase, iar acum chicoteau amândouă. Jasper se apropie de Celia şi de Gwenda. Doar Aaron îl aşteptase pe Call. Îi zâmbi strâmb, iar Call se întrebă cât de greu îi venea lui Aaron să stea în

preajma familiilor celorlalţi.

— Dă-mi-o mie, spuse Aaron, trecându-şi bareta sacoşei lui Call pe după umăr şi ridicându-şi propriul bagaj cu cealaltă mână.

O porni spre şcoală, fără să arate că ar fi în vreun fel deranjat de greutatea pe care o căra. Call îl urma cu picioarele înţepenite de drum, gândindu-se la toate modurile în care viaţa era nedreaptă.

Peşterile erau jilave, dar răcoroase. Apa picura din ţurţurii zimţaţi ai stalactitelor pe mucurile de lumânare întruchipate de stalagmitele de sub ele. De tavan atârnau bucăţi de ipsos, aducând cu nişte bannere şi fanioane de la o petrecere de mult uitată. Call înainta printre toate acestea, pe lângă calcarul jilav şi băltoacele în care strălucea mica şi în care se bălăceau peşti albicioşi. Era deja prea obişnuit cu toate ca să le mai perceapă ca înfricoşătoare. Era pur şi simplu locul în care mergea la şcoală, tot atât de familiar ca şi zgomotul dulăpioarelor de metal şi scârţâitul tenişilor săi pe podeaua din sala de sport de acum trei ani.

Se întrebă dacă-l dibuiseră pe Warren, presupusul asasin, şi dacă acesta avea să le facă vreo mărturisire groaznică, dar mica şopârlă nu era nicăieri de văzut.

Call îşi folosi brăţara, cu noile ei pietre, ca să pătrundă spre camerele lor. Aaron lăsă sacoşa lui Call pe canapea, cu un geamăt care-l făcu pe Call să se simtă ceva mai bine în ce privea posibilităţile sale şi ceva mai vinovat în ceea ce privea generozitatea lui Aaron. Camera părea mai mică decât fusese cu un an în urmă şi avu nevoie de un minut ca să-si dea seama că aceasta se datora faptului că crescuse el, nu că se micşorase încăperea.

Uşa se deschise şi intră Tamara, trăgându-şi valizele după ea.

— Nu ştiam unde aţi dispărut voi doi! V-aţi topit! strigă ea.

Ceea ce nu era corect, căci ea fusese cea care o ştersese, gândi Call. Tamara se întoarse spre Aaron:

— Şi doar ştii că nu trebuie să-l lăsăm pe Call singur!

— Nici nu l-am lăsat, punctă Aaron.

— Hm! făcu Tamara înainte să dea buzna în camera ei.

Call intră în dormitorul lui, care i se păru rece, prăfos şi cu un aer stătut, aşa cum se întâmplase de fiecare dată la începutul unui an şcolar. Deschise bagajul şi-şi puse uniforma – cea albastră, pentru anul trei. Îşi închise brăţara şi se privi în oglinda dulapului. Fusese o vreme când era îndeajuns de micuţ ca să se privească pe de-a-ntregul, dar acum capul i se situa peste rama de sus a oglinzii, lucru pentru care trebuia să se cocârjeze.

Trecu în camera comună, unde Tamara şi Aaron, îmbrăcaţi în uniforme, îl aşteptau. După ce-i promiseră lui Havoc ceva de mâncare, se îndreptară spre Refectoriu pentru cină. Toţi, cu excepţia elevilor din Anul de Fier – care veneau de la Teste şi, îndeobşte, mâncau în camerele lor –, erau aşezaţi la mesele lor obişnuite, alegând din meniul oferit. În seara aceea aveau terci purpuriu, ciuperci mari, tăiate ca să semene cu feliile de pâine, acoperite cu o pastă galbenă, şi trei soiuri de licheni – verde-strălucitor, cafeniu şi roşu-închis. Call îşi umplu farfuria cu de toate cu vârf şi nu uită nici de o cană cu lichid în care plutea o peliculă fină de alge.

Teribil ce-i mai plăceau lichenii lui Call! Îi hăpăia ca un înfometat, întrebându-se dacă era posibil ca lichenii să aibă vreun scop sinistru. Cum ar fi să-l convingă să înfulece aşa de mult încât să devină o formă de viaţă de soiul lichenilor! Se putea oare întâmpla aşa ceva? Se opri şi-şi privi furculiţa îndelung, bănuitor, după care o băgă în gură.

Jasper se aşezase lângă Call, ca şi cum ar fi fost prieteni sau aşa ceva.

— Ei, care este planul?

— La ce plan te referi? întrebă Call.

— Bine, las-o baltă! spuse Jasper dându-şi ochii peste cap şi întorcându-se spre Tamara. Habar n-am de ce-mi mai bat capul cu el. Care este planul?

— Nu putem vorbi aici, răspunse ea aplecându-se şi coborându-şi vocea.

Call nu putea să nu observe că tăietura de sub ochiul ei era încă vizibilă, o linie subţire, cu crustă. De fiecare dată când o vedea, îşi amintea de mâinile ei, care-l prinseseră de jachetă, trăgându-l la loc sigur. Se gândi cât de mult îi datora.

Tuturor prietenilor săi le datora foarte mult. Habar nu avea cum urma să-i răsplătească.

Aaron, care vorbea cu Rafe, un alt elev din Anul de Bronz, despre roboţii pe care el şi cu Call îi construiseră peste vară, păru să observe că se petrecea ceva demn de atenţie şi-şi întrerupse conversaţia pentru a se alătura discuţiei prietenilor săi.

— Mâine, spuse Tamara, după prânz, ne întâlnim la bibliotecă. O să vorbim atunci.

— Despre ce să vorbim? întrebă Celia, aşezându-se în faţa lui Call cu farfuria plină de terci purpuriu. E ceva pe ţeavă?

— Nu! spuseră în acelaşi timp Aaron şi Jasper.

— Sigur, n-am de ce să intru la bănuieli, spuse, îndreptându-şi spatele. Dacă nu vreţi să stau aici cu voi, trebuie doar să mi-o spuneţi. O să mă duc în altă parte…

Call sări în picioare.

— Nu! spuse el înainte să ştie *cum* avea s-o convingă să rămână. Vorbeam despre Galerie. Dar nu ne hotărâserăm să mergem. Dar am putea. Să mergem, adică.

— Mă rogi să merg cu tine la Galerie? întrebă Celia, cu o figură inexpresivă.

Galeria era locul unde doi oameni mergeau când aveau…

O întâlnire amoroasă. Ea se referă la asta. Crede că o rog să vină la o întâlnire.

— Păi… habar n-am? bâigui Call.

— Ar trebui să ştii, spuse Celia, aranjându-şi părul blond şi ducându-se să stea alături de Rafe, Kai şi Gwenda.

— Ţi-a aruncat mănuşa în curte, amice, spuse Jasper, după ce fata se îndepărtă îndeajuns de mult ca să nu-l mai audă.

— Amesteci expresiile, zise Call. Îmi dai dureri de cap.

— Am putea discuta despre cum să-i salvăm lui Call viaţa la propriu decât despre cum să-i salvăm viaţa amoroasă? întrebă Tamara, sastisită. Până mâine seară, unul dintre noi o să stea cu Call tot timpul. Va trebui să fiu ori eu, ori Aaron, căci dacă ai fi tu, Jasper, tuturor o să li se pară dubios, având în vedere că tu nu-l prea placi pe Call.

— Cum să nu-l placă?! sări Aaron. Doar suntem toţi prieteni.

— Cum zici tu, spuse Tamara. Mâine, după prânz, la bibliotecă. Veniţi cu idei mai breze.

Îşi ridică privirea.

— Alex Strike îmi face semne cu mâna. Vin imediat înapoi.

Se ridică şi-l prinse pe Aaron de mânecă.

— Vino, probabil că o să vrea să te salute şi pe tine.

— Ce…? mai apucă să spună Aaron înainte să fie tras în picioare şi împins spre masa unde erau aşezaţi Alex, Kimiya şi ceilalţi prieteni ai lor din Anul de Aur.

Părea un grup sobru. Call nu-i putea condamna. Să piardă un prieten de un asemenea calibru…

— Îţi place sau nu de Celia? întrebă Jasper, muşcând dintr-o bucată de lichen.

Îşi făcuse o tunsoare şmecheră înainte de ceremonia premiilor şi acum îi intra în ochi o şuviţă de păr negru.

— E cumva treaba ta? întrebă Call.

— Poate că o s-o rog să fie *prietena mea!* spuse Jasper. Te-ai gândit la lucrul ăsta?

Lui Call nu-i trecuse asta prin cap. Făcu ochii mari.

— Fă ce vrei, spuse el, într-un târziu.

— Bag de seamă că *nu-ţi* pasă! zise Jasper amuzat. Poate pentru că-ţi place Tamara?

— Jasper…

— Aşa e? Îţi place de Tamara?

— E prietena mea ce mai bună, strecură Call printre dinţi.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Jasper rotindu-şi furculiţa între degete. Membrii unui grup de ucenici se plac unii pe alţii mai tot timpul. Uită-te la Kimiya şi la Alex

Strike. Sau la mine şi la Celia. Ai putea s-o placi pe deplin pe Tamara…

— Ce importanţă are? explodă Call, spre propria lui surpriză.

Îl fixă pe Jasper şi spuse cu o voce joasă:

— Nu pricepi? Nu are nicio importanţă. Întotdeauna îl va plăcea mai mult pe Aaron.

Jasper făcu ochii cât cepele.

— Frate, spuse el, se pare că am atins un punct sensibil.

Call avea în cap un vălmăşag de gânduri. Ca prin ceaţă, îi putu distinge pe Aaron şi pe Tamara străbătând mulţimea în direcţia lor. Râdeau împreună, cum o făceau întotdeauna.

— Aşa cum ţi-am spus, urmă Call, n-o s-o mai repet.

Jasper se sprijini de spetează.

— Nu-ţi face griji, Callum, spuse el rânjind batjocoritor. O să-ţi păstrez secretul.

CAPITOLUL ŞASE

În acea prima zi, orele se ţineau afară, în soarele strălucitor, şezând pe un semicerc de bolovani. Maestrul Rufus socotea că, din moment ce Adunarea plănuia să înceapă cutreieratul pădurilor, era cazul să folosească spaţiul exterior al Magisteriumului cât mai mult posibil, până ce evenimentul avea să se întâmple. Lui Call îi lipsea răcoarea peşterilor. Cămaşa i se udă repede de transpiraţie. Simţea chiar şi un început de insolaţie. Nasul şi obrajii lui Aaron se înroşiseră, iar Tamara îşi folosea unul dintre caiete drept pălărie de soare.

— Bine aţi venit în Anul de Bronz la Magisterium, spuse Maestrul Rufus, păşind prin faţa lor cu capul chel strălucind. Poate că nu sunteţi *cea mai mare* pacoste dintre toate grupurile de ucenici pe care le-am instruit vreodată, dar cu siguranţă vă situaţi undeva pe-aproape. Haideţi să abordăm anul acesta un pic mai diferit.

Dacă luăm în considerare că Maestrul Rufus se referea la grupul de ucenici anterior, din care ar făcuse parte însuşi Căpitanul Bot-de-peşte, atunci spusele sale însemnau ceva, fără îndoială.

— Am câştigat toţi medalii! spuse Tamara, alegându-se cu o privire severă din cauză că-l întrerupsese; dar ea continuă: suntem opusul pacostei.

Sprâncenele Maestrului Rufus făcură un lucru tare complicat, ridicându-se şi încruntându-se în acelaşi timp.

— Cu toate acestea, hai să facem în aşa fel încât niciunul dintre voi să nu fie răpit, să plece în misiuni de salvare, să adopte mai multe animale Călăreţi ai Haosului sau să abandoneze şcoala din cine ştie ce motiv.

La asta nimeni nu avu nimic de replicat.

— Anul acesta vom învăţa despre *responsabilitatea individuală.* Poate o să vi se pară că nu sună tocmai a lecţie de magie, dar acesta este anul în care Constantine şi-a început experimentele împreună cu Maestrul Joseph, încercând să găsească drumul spre nemurire. Este anul în care lăsaţi în urmă elementele de bază şi vă concentraţi pe specializarea fiecăruia, drept care vrem să ne asigurăm că fiecare elev, în special Call şi Aaron, va lua în calcul care vor fi implicaţiile mai largi ale acestor specializări. Nu este lipsit de temei să te întrebi asupra limitelor magiei haosului. Este o lipsă de răspundere şi nesănătos să foloseşti metode care pun vieţile în pericol spre a descoperi acele limite. Ca şi în toate celelalte şcoli, noi suntem permanent interesaţi de învăţare, de cercetare, de lărgirea cunoaşterii. Lucru care însă trebuie compensat de datoria noastră de a proteja lumea, chiar şi de noi înşine. Şi aş vrea să vă mai amintesc, continuă Maestrul Rufus, că aţi pătruns pe porţile magiei de timpuriu în fiecare dintre anii precedenţi. Acest lucru nu ar trebui să vă facă să vă consideraţi mai buni decât ceilalţi elevi, ci să vă înveţe că porţile magiei se deschid atunci când elevul este pregătit, şi nu mai-nainte. Dacă nu veţi deprinde lecţiile Anului de Bronz, veţi rămâne în acest an până vi le veți însuși.

Call îşi mută privirea spre Aaron şi Tamara. Păreau şi ei la fel de copleşiţi ca şi el. Nu prea ştia cum puteau fi învăţate în şcoală chestiile despre care le vorbise Maestrul Rufus. Totuşi era oarecum posibil ca creierul lui să fi fost afectat de lovitura la cap.

— Încă un lucru, adăugă Maestrul Rufus, despre spionul din Magisterium. Tamara, nu mai ştiu dacă ţi-am vorbit personal despre acest lucru, dar sunt sigur că Aaron şi Call ţi-au spus deja, aşa că nu are rost să mai insistăm pe chestiunea aceasta. Aveţi tot dreptul să ştiţi. Totuşi insist – *insist*! – să nu cumva să încercaţi să prindeţi spionul de unii singuri. Lăsaţi acest lucru în sarcina noastră.

Nimeni nu spuse nimic.

Sprâncenele Maestrului Rufus formară un unghi ascuţit.

— Aţi înţeles?

Call dădu din cap.

— Sigur, zise Aaron.

— În regulă, spuse Tamara.

Era cea mai neconvingătoare asigurare pe care o auzise Call vreodată. Nu prea era sigur dacă Maestrul Rufus înghiţise asta sau renunţase, când magul dădu din cap şi spuse:

— Bun! Cred că prima noastră lecţie ar trebui să fie despre elementul apă şi despre cum poate fi echilibrată cu aerul, astfel încât să putem respira sub apă atunci când înotăm. Ştiu exact în ce lac vom face practică.

Call sări în picioare, încântat de ideea de a se răcori. Abia când se puseră în mişcare, îşi aminti de corpul lui Jen plutind în apele oceanului şi se întrebă dacă exista vreun motiv pentru care Maestrul Rufus pusese taman această lecţie în fruntea listei.

În ciuda gândurilor negre care se abătuseră asupra lui Call, petrecură o zi plăcută zbenguindu-se în apele puţin adânci ale unui lac din apropierea şcolii. Maestrul Rufus le dăduse amulete pline cu aer cu ajutorul cărora să respire atunci când se aflau sub apă. La primele încercări, Call nu se putu concentra şi se văzu nevoit să scuipe apa şi să tuşească. Aaron nu o ducea nici el mai bine, doar Tamara părea să nu fie în niciun fel deranjată.

În cele din urmă, frustrat, Call înhăţă amuleta şi plonjă spre fundul lacului. Îi plăcuse dintotdeauna să înoate – în apă, piciorul nu-l mai durea. Îşi ţinea ochii deschişi. Lacul era mâlos, dar apa era limpede, putea vedea peştişori

ţâşnind pe după câte o plantă care unduia în curentul slab. Îi putea zări pe Tamara şi pe Aaron, forme ceţoase în apă.

Din cine ştie ce motiv, în minte îi apăru tatăl său. Văzuse în memoriile Maestrului Joseph cum Alastair urcase panta unui gheţar masiv pentru a ajunge pe câmpul Masacrului rece, unde Inamicul Morţii ucisese duzini de magi neajutoraţi. Alastair urcase spre soţia şi spre micuţul său fiu folosindu-se de magia apei pentru a crea locuri de sprijin în gheţar pentru mâini şi picioare. Probabil că fusese istovitor. Probabil că păruse ceva imposibil.

În comparaţie cu acel lucru, ceea ce făcea el era o nimica toată.

Call strânse şi mai tare amuleta, atât de tare încât avu impresia că o s-o fărâme. *Aer,* gândi el. Aer pretutindeni în jurul lui, era aer şi în apă, toate elementele erau unul singur, *foc şi pământ, aer şi apă. Toate sunt unul şi acelaşi lucru, nu sunt patru, nu două, nu trei, ci unul.*

Deschise gura şi respiră.

Era ca şi cum ar fi inspirat aer umed, de mlaştină. Se sufocă puţin şi-şi mişcă trupul în sus, iar aerul îi invadă plămânii. A doua inspiraţie fu mai uşoară, iar a treia şi a patra au fost deja normale.

Să stai pe fundul lacului, să respiri normal. Jubilând, îndepărtă amuleta şi înotă la suprafaţă unde, odată ajuns, scoase un chiot.

— Am reuşit! strigă el. Am respirat sub apă!

— Te cred! spuse Tamara, călcând apa. Te-am văzut!

— Frate! făcu Aaron, dând cu pumnul în apă şi împroşcând cu stropi în jur. Eşti cel mai tare!

— Hei, *toţi* suntem cei mai tari! obiectă Tamara, în vreme ce Call înota în cercuri, plonjând ca să respire şi revenind.

Împroşcă apa şi zâmbi.

Într-adevăr, uneori magia era pe-atât de uluitoare pe cât se aşteptase.

↑≈△○◎

În seara aceea, erau singurii oameni din bibliotecă. Tamara, Call, Aaron şi Jasper, adunaţi în jurul unei mese unde strălucea lumina venită dintr-o lampă meşterită din carapacea unui melc subacvatic uriaş. Păstrau vocile coborâte, căci în marea sală de piatră în spirală sunetele tindeau să aibă ecou.

— Deci întrebarea este dacă acel cineva care ar fi încercat să-l omoare pe Call la ceremonia de decernare a premiilor este din Magisterium, spuse Tamara răsfoind câteva hârtii. Am întocmit o listă cu toţi cei care urmează cursurile sau vin la şcoala asta, la care i-am adăugat pe membrii Adunării care pot intra şi ieşi de aici.

Jasper se întinse în faţă ca să arunce o privire pe listă.

— Tu nu apari, spuse el.

— Fireşte că nu! zise Tamara îmbujorându-se. N-am încercat să-l omor pe Call.

— Nici Kimiya nu apare pe listă, continuă Jasper. Nici Aaron.

— Pentru că nu au încercat să mă omoare, interveni Call.

— N-ai cum să ştii asta, spuse Jasper. Lista ar trebui să fie obiectivă. Şi eu ar fi trebuit să mă găsesc pe ea.

— Crede-mă, spuse Tamara. Chiar te găseşti.

Jasper se strâmbă.

— Prea bine!

— Ascultaţi, ştiu că băgatul nasului unde nu ne fierbe oala este specialitatea noastră, spuse Call, întrerupându-i. Dar poate că de data asta nu vom încerca să prindem spionul noi de capul nostru. Maestrul Rufus spunea că există un plan pus la punct, iar mama lui Alex este aici şi se pare că va întinde o cursă. Poate îi vom lăsa pe ei.

Se uitară cu toţii la Call ca şi cum i-ar fi crescut un al doilea cap. În cele din urmă, Aaron vorbi:

— Ai băut prea multă apă din baltă azi sau ce? N-ai fi spus sub nicio formă toate astea dacă un altul dintre noi ar fi fost în primejdie.

— Ia gândeşte-te aşa, spuse Jasper. Dacă aceeaşi persoană care l-a eliberat pe Automones a încercat să te

zdrobească cu candelabrul, atunci oricine s-ar afla lângă tine într-un moment sau altul ar risca să fie de asemenea omorât. Aşa că, de dragul meu, o să-mi bag nasul în asta.

Call nu avea niciun contraargument.

— Mă gândeam, spuse Tamara, poate ar trebui să pătrundem în tunelurile de jos, unde sunt ţinute elementalele uriaşe. În felul acesta, poate ne vom putea da seama cine a ajuns la Automones şi cum l-a prins. Putem folosi lista ca să vedem dacă vreunul dintre cei trecuţi pe ea a fost acolo, jos, – trebuie să existe un registru de vizitatori sau cu cine face curăţenie.

— Nu s-au uitat magii deja la datele astea? întrebă Aaron.

Tamara ridică din umeri.

— Chiar dacă au făcut-o, n-or să ne dea nouă numele acelea, aşa că e un punct de plecare pentru noi, ca să mai tăiem din suspecţii de pe listă.

— Cineva şi-a petrecut toată vara recitind misterele lui Nancy Drew, spuse Jasper.

Tamara îi rânji cu toţi dinţii.

— Cineva o să şi-o ia cât de curând.

— Ai o idee mai bună? întrebă Aaron. Pentru că, dacă nu ai, măcar nu critica.

— Ce-ar fi să-l folosim pe Call drept momeală? propuse Jasper. Vreau să spun, ce să ne vânzolim şi să trudim atâta când îl putem face pe criminal să vină el la noi? Pur şi simplu, anunţăm pe toată lumea că prietenul nostru Call se va găsi singur într-un loc îndepărtat, iar când va apărea ucigaşul pregătit să-l cureţe, hop şi noi…

— Ia stai aşa, sări Call. E o idee prostească…

— Credeam că nu trebuie să vorbim de rău…, spuse Jasper, zâmbind mulțumit. Nu cred că o vom da în bară.

Tamara clătină din cap.

— Call ar putea fi omorât.

— Am prinde totuşi spionul, spuse Jasper, după care, primind un şut pe sub masă, tresări brusc. Ce? Nu multe planuri au garanţia îndeplinirii ca ăsta!

— Hai să încercăm mai întâi varianta Tamarei, spuse

Aaron, căscând şi ridicându-se în picioare. Să ne întâlnim tot aici, mâine, după ore. Ne benoclăm prin hărţile Magisteriumului şi vedem dacă putem afla unde sunt ţinute elementalele. Intru eu primul în schimbul de noapte. Tamara, Call, la somn cu voi!

— Pe curând, rataţilor, spuse Jasper.

Plecă din bibliotecă urcând pe scările în spirală, câte două trepte odată.

Call nu era de acord ca unul dintre ei să rămână treaz şi să stea cu ochii în patru, nefiind necesar, dar nimeni nu plecă urechea la cele spuse de el. Se ridică oftând şi-i urmă pe Tamara şi pe Aaron în camerele lor.

Pe drum însă, lui Call îi veni o idee şi se opri brusc.

— Ştiu cine ar fi capabil să ajungă la elementale, spuse el. Warren!

La urma urmei, micuţa şopârlă era un elemental de foc şi, chiar dacă nu i se putea acorda încredere totală, cunoştea probabil cotloanele Magisteriumului mai bine decât oricine sau orice altceva. Îi mai condusese şi mai înainte prin coridoarele labirintice – într-adevăr, aducându-i în atenţia unui elemental mult mai puternic şi mai sinistru –, dar niciun rău de *acest fel* nu se întâmplase.

Şi, în plus, anul trecut îi salvaseră viaţa lui Warren. Maestrul Rufus pusese la cale un test pentru evaluarea magiei haosului lui Aaron, în care Aaron trebuia să trimită şopârla în vid. Call nu era sigur ce se petrecea cu lucrurile absorbite de vid, dar putea presupune că nu aveau să supravieţuiască. Îl ajutase pe Aaron să apeleze la un truc magic astfel încât şopârla să poată scăpa. Din câte putea spune Call, Warren îi era îndatorată.

— Hai, spuse el, făcând stânga-mprejur la jumătatea holului. Pe aici!

Cu cât spionul dădea târcoale mai mult, cu atât mai mult prietenii lui aveau să-i stea alături, ca şi cum s-ar fi petrecut ceva rău. El ura chestia asta. Nu voia ca ei să rămână treji când el dormea. Nu voia să-i expună primejdiilor. Dacă se putea face ceva, voia să-l facă imediat.

— Încotro mergem? protestă Tamara când o luară înapoi pe drumul pe care abia veniseră. Înapoi la bibliotecă?

Coridorul se bifurca. Call o luă la stânga. Îşi aduse aminte cum, venit prima oară la Magisterium, crezuse că nu va învăţa niciodată desfăşurarea tunelurilor şi a coridoarelor întortocheate care se întindeau pe sub şi prin munte. Dar reuşise, iar acum căile spre nivelurile superioare ale Magisteriumului îi erau la fel de cunoscute precum străzile din oraşul lui de baştină.

— Mergem la râu? întrebă Aaron cu jumătate de voce.

Aerul din tuneluri devenea tot mai umed. Trecură pe lângă mai multe camere ale altor grupuri de ucenici, dar pe sub uşi nu răzbătea nicio lumină. Magisteriumul era cufundat în somn.

Râurile care curgeau prin şcoală reprezentau arterele de transport. Îi duceau pe elevi de la clase la porţile care dădeau afară, la Refectoriu şi apoi înapoi în camerele lor. Pe râuri pluteau bărcuţe, puse în mişcare de magie şi secondate de elementale de apă. Când Call, Tamara şi Aaron se apropiară de apă, aerul din peşteră deveni mai rece, iar Call putea auzi zgomotul curentului.

Aaron şi Tamara se întrebau dacă prietenul lor Call îi ghida spre o barcă. Coridorul se deschidea spre o plajă subterană cu prundiş. De pereţi şi din tavan atârna un muşchi fosforescent, luminând spaţiul. Pe sub suprafaţa apei înotau peşti lipsiţi de ochi.

— Warren! strigă Call. *Warrenl*

Aaron şi Tamara schimbară o privire. Gândeau că, fără îndoială, Call îşi pierduse minţile.

— Poate că are nevoie de somn, spuse Tamara.

— Poate că are nevoie de mâncare, spuse Aaron.

— Warren! strigă din nou Call. *Sfârşitul este mai aproape decât crezi*!

— Şopârlele nu vin la comandă, îl lămuri Tamara. Hai să ieşim de aici, Call…

Ceva se mişcă pe stânca de deasupra lor. Un fulger, o strălucire solzoasă. În semiobscuritate licăreau nişte ochi roşii. Târându-se printre pietre în direcţia lor, se apropia

ceva ce aducea cu un mic dragon de Komodo, cu bărbie şi spinare zimţate, făcut din foc.

— Warren? întrebă Call.

— Chiar a venit, spuse Aaron impresionat. Uluitor, Call!

— Vă furişaţi! spuse el iritat. Vă furişaţi ca să-l tulburaţi pe Warren. Ce vreţi, elevi ai magilor?

— Vrem să ne conduci la elementalele adormite. Cele înlănţuite de Magisterium, spuse Call.

— Chiar acum? întrebă Tamara, întorcându-se spre Call. Credeam că mergem să dormim.

— Da, somn. Furişare prea periculos, spuse Warren. Tuneluri prea adânci.

— Ne eşti îndatorat, Warren, spuse Call. Ţi-am salvat viaţa, îţi aminteşti?

— Plătesc deja, murmură Warren. Vă avertizez. *Ultima Forsan.*

— Nu ne e de ajutor, spuse Call.

Ştia ce este *Ultima Forsan*: o expresie în latină, inscripţionată deasupra locului de odihnă al Inamicului Morţii. Înseamnă: *sfârşitul este mai aproape decât crezi.* Doar că nu înţelegea cum ar putea fi un avertisment de folos.

— Dacă ne-ai duce la elementale, asta ne-ar fi într-adevăr de ajutor.

— Poate că nu ştii cum să ajungi acolo, îl tachină Aaron pe Warren.

Deşi el fusese cel care căscase somnoros în bibliotecă, acum ochii îi sclipeau şi nu arăta obosit deloc. Aaron era genul căruia nu-i plăceau jumătăţile de măsură, ci mergea până la capăt.

— E vreo problemă? La urma urmei, s-ar putea să nu ştii aşa de multe despre Magisterium.

Ochii roşii ai şopârlei se rotiră.

— Ştiu, răspunse ea. Ştiu totul. Dar este primejdios, micuţi studenţi la magie. Treabă periculoasă. O să vă duc, dar va trebui să-l păcăliţi pe gardian.

— Pe gardian? întrebă Tamara, cu teamă în voce.

Call dorea şi el ceva mai multe lămuriri, dar Warren,

care crezuse probabil că partea lui de conversaţie luase sfârşit, se repezi spre un perete de mică pe care-l urcă până la jumătate, după care ţâşni spre intrarea în cealaltă peşteră.

— Urmaţi şopârla! spuse Call, luând-o pe urmele ei.

Tamara oftă, dar porni după el.

El uitase că a-l lăsa pe Warren să te conducă prin peşterile Magisteriumului – inclusiv prin nişte galerii care nu mai fuseseră folosite de niciun mag înaintea lor – era o chestie frustrantă şi uneori înspăimântătoare. Şopârla îi purtă pe lângă movile formate natural şi pe lângă lacuri unde mâlul părea să fiarbă. Îi făcea să intre şi să iasă din încăperi în care mai că se sufocau din pricina mirosului de sulf şi unde erau nevoiţi să se ghemuiască pentru a nu fi zgâriaţi de vârfurile stalactitelor.

Call nu-şi dădea seama cât de mult înaintaseră, când piciorul începu să-l doară aprig – genul de durere de muşchi care avea să se agraveze cu siguranţă. Se gândi ce prosteşte acţionase pornind în această escapadă, ce idiot fusese să creadă că va putea merge atât de departe. Dar nu-i putea cere lui Warren să se oprească – şopârla era mult în faţa lor, sărind de pe o stâncă pe alta, făcând să sclipească cristalele de pe spinarea ei.

Iar dacă Tamara şi Aaron s-ar fi oprit să-l aştepte, Warren ar fi putut să se îndepărteze, lăsându-i să rătăcească prin peşteri. Se mai întâmplase şi înainte.

Cu titlu de experienţă, Call apelă la magia aerului, împingând uşor. Îşi aminti de felul în care Alastair îl trimisese în sus, pe lunga scară în spirală de la Collegium. Îşi aminti şi cum coborâse treptele singur. Tot ce avea de făcut era să se concentreze şi să *împingă.*

Call se ridică în aer – îndeajuns de iute ca să fie nevoit să-şi muşte obrazul pe dinăuntru ca să nu ţipe –, dar, după un moment, se dovedi în stare să se echilibreze. Plutea la mică distantă de sol şi piciorul nu mai susţinea nicio greutate. Se simţea nemaipomenit.

Se împinse înainte cu ajutorul minţii, fără să se mai poticnească precum Tamara şi Aaron. Aluneca uşor pe

deasupra pământului, ca şi cum aşa era felul lui de a merge. Înaintând, cărarea se adâncea tot mai mult în munte, pereţii deveneau mai netezi, solul mai şlefuit. Era de parcă ar fi mers pe culoarul dintr-un muzeu. Uşile de pe ambele laturi erau elegante, ornate cu simboluri din alchimie şi cu elemente rudimentare, necunoscute lui Call.

În cele din urmă, Warren se opri în faţa unei uşi masive, meşterite din cele cinci metale ale Magisteriumului: fier, cupru, bronz, argint şi aur.

— Aici, elevi la magie. Aici este uşa ferecată ce barează drumul. Gardianul este aici. Trebuie să-l înfruntaţi ca să mergeţi mai departe.

— Ce să facem?

— Să-i răspundeţi la ghicitori, spuse Warren, scoţându-şi limba pentru a înhăţa un gândăcel de peşteră pe care Call nu-l observase până ce şopârla nu-l ţintise şi-l culesese de pe tavan. Ghiciţi răspunsurile! mai spuse şopârla înainte de a dispărea.

— La naiba! spuse Aaron. Mereu se întâmplă aşa. Urăsc ghicitorile.

Tamara arăta ca şi cum ar fi fost silită să-şi înghită cuvintele *Ştiam eu* şi nu i-ar fi plăcut nicidecum gustul.

— Să ciocănim la uşă? spuse Call ridicându-şi pumnul şi rămânând cu el în aer.

— O fac eu, spuse Tamara bătând la uşă. Hei, suntem elevi şi am venit pentru că avem un proiect…

Uşa se deschise. Înăuntru, într-un costum alb imaculat, se afla Anastasia Tarquin. Norul de păr argintiu fusese tras uşor pe spate, iar în urechi îi luceau cercei de argint, ca şi cum ar fi fost vrăjiţi. Sprâncenele ei pensate se ridicară la vederea celor trei, iar gura ei deveni o linie subţire.

— *Tu eşti* gardianul? întrebă neîncrezător Aaron.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea, deschizând şi mai mult uşa.

În spatele uşii, cei trei au putut zări un coridor lung care ducea în jos. Lângă pereţi stăteau doi băieţi cu vârstă de Collegium, îmbrăcaţi în uniforme. *Gărzi,* gândi Call.

— Ceea ce ştiu este că voi nu ar trebui să vă găsiţi aici.

— Maestrul Rufus ne-a spus să facem un proiect, începu Call. Cum spunea şi Tamara. Este Anul nostru de Bronz şi se aşteaptă de la noi să ne prefigurăm viitorul şi răspunderile noastre personale, aşa că vrem să ne specializăm în elementale. Şi… ăăă… am vrea să cunoaştem câteva.

— Tustrei? întrebă Anastasia. Inclusiv doi magicieni ai haosului? Voi *toţi* vreţi să vă specializaţi în elementale?

— Aşa ne gândeam, spuse repede Aaron. Nu vrem să grăbim lucrurile, dar este interesant. Şi credem că, dacă apucăm să vedem câteva dintre cele mai uluitoare elementale, o să ne hotărâm pe ce drum s-o luăm.

Anastasia Tarquin părea să nu-i creadă cu niciun chip.

— Mi-e teamă că, dacă înainte elevilor li s-a permis – rareori – accesul la elementalele deţinute aici, acest privilegiu a fost suspendat temporar, din cauze pe care cred că le cunoaşteţi deja.

Automones. Call îşi aduse aminte de uriaşul monstru de metal înălţându-se deasupra lor şi sfâşiind aerul cu foc şi gheare.

— Aşadar, continuă Tarquin, dacă nu vreţi să am o întrevedere pe această temă cu Maestrul Rufus, vă sfătuiesc să vă întoarceţi pe drumul pe care aţi venit şi ne vom preface că nici nu ne-am văzut.

Call îşi mută privirea de la Tamara la Aaron.

— Cam atât cu ghicitorile, spuse în şoaptă Aaron.

Apoi, la fel de politicos, se întoarse spre Anastasia Tarquin.

— Scuze că te-am deranjat.

Dar ea nu păru în vreun fel fermecată de el. Ochii ei nu-şi pierdură privirea neînduplecată.

— O clipă, spuse ea, fără să se uite la Aaron. Callum Hunt. Intră! Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Cu mine? întrebă Call cu o voce gâtuită.

Nu se aşteptase la asta, şi, de când cu povestea cu spionul, nu mai voia să rămână singur cu niciun membru al Adunării. Dar ea era mama vitregă a lui Alex, iar Adunarea o trimisese ca să-l protejeze.

— Bine.

Tamara şi Aaron îl priviră fără niciun cuvânt. Call simţea că ei nu ar fi vrut să schimbe rolurile în acel moment.

Intră, iar Anastasia închise uşa cu un bufnet greu.

Apoi îi puse o mână pe umăr.

— Cred că eşti foarte neliniştit ca să vii aici după răspunsuri, spuse ea cu o voce moale care-l sperie, ducându-l cu gândul la şerpii văzuţi la televizor şi care, înainte de a se repezi, executau un mic dans. Şi ştiu cât de apropiat îi eşti lui Aaron. Voi aveţi grijă unul de celălalt, aşa-i?

— Da? zise Call. Adică, da. Aaron, Tamara şi cu mine. Toţi avem grijă unii de ceilalţi.

— Ce bine este să ai prieteni apropiaţi, aprobă ea, dând din cap. Mai ales când ai un părinte care nu acceptă magia.

— Alastair şi-a schimbat părerea, spuse Call, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Când m-am măritat cu tatăl lui Alex, am jurat că niciodată nu voi încerca să-i înlocuiesc mama. Am copiii mei din prima căsătorie şi ştiu cât de important este să nu mă impun acolo unde nu sunt dorită. Am încercat în schimb să-i fiu o prietenă, o călăuză, un mentor. Cineva care să poată răspunde sincer la întrebările lui, aşa cum mulţi adulţi evită s-o facă. Aş fi fericită să fac lucrul acesta şi pentru tine, dacă vreodată o să ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă.

— Ăăă… bine, spuse Call, buimăcit de discuţie.

Încercă să privească dincolo de Anastasia, cât de puţin, să vadă ce se ascundea în spatele ei. Cele două gărzi din Collegium erau complet tăcute, rânduite lângă pereţi, ca două armuri. Mai era o canapea cu un ziar pe ea, probabil unde stătuse ea, şi un coridor care ducea în spate. Pereţii lui erau luminaţi într-un roșu-închis.

— Prin urmare, n-ai să ne lași înăuntru?!

Anastasia păru mai mult amuzată decât enervată.

— Îmi imaginez că ai vrea să-ţi spun că v-aş fi lăsat dacă aş fi putut. Dar habar nu ai ce periculoase sunt marile

elementale. E ca şi cum ţi-aş da brânci în craterul unui vulcan. Un prieten nu te-ar pune niciodată în primejdie, înţelegi asta?

— Pentru că sunt un Makar, spuse Call. Pricep, dar…

— Niciun dar, spuse Anastasia, clătinând din cap. Tu şi cu Aaron trebuie să vă întoarceţi la somn. Sunteţi mult prea importanţi să vă expuneţi la riscuri. Încearcă să ţii minte asta.

Terminând de vorbit, deschise uşa. Când Call păşi spre locul unde aşteptau Tamara şi Aaron, auzi uşa trântindu-se în spatele lui.

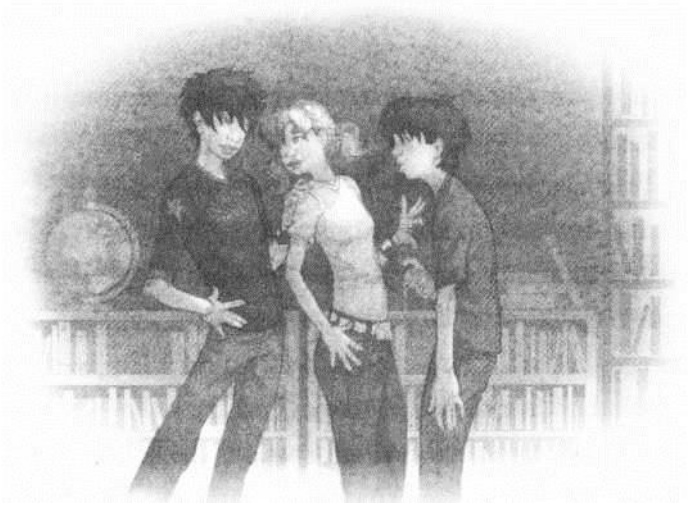

CAPITOLUL ŞAPTE

— Aţi fost fără mine? întrebă Jasper, înfigând furculiţa în budinca cenuşie din farfuria sa.

Era după-amiază. Call, Tamara şi Aaron, după aventura din tuneluri de cu o noapte în urmă, dormiseră toţi până după micul dejun. La ore, pe Call îl duruse capul şi, buimac, era cât pe ce să scape o minge de foc în capul Tamarei şi-şi arsese degetele. Îşi amintise că trebuia să-l scoată afară pe Havoc abia pe la mijlocul zilei şi a trebuit să cureţe mizeria. Revenirea la școală nu se arăta aşa de uşoară pe cât crezuse el.

— A fost o chestie spontană, spuse Call, pe un ton conciliant, după care, amintindu-şi cui se adresa, continuă: Nu că aş vrea să te iau cu mine undeva, dar, în cazul de faţă, lăsându-te deoparte, a fost doar un avantaj suplimentar.

— Hei, spuse Jasper, mă străduiesc să-ţi salvez viaţa!

— Nu-l lua în seamă, interveni Aaron. E arţăgos când e obosit.

— Ce v-a făcut Anastasia? întrebă Jasper. Tata îmi spunea mereu că este un soi de regină a gheţii, rece

bocnă.

— S-a purtat frumos cu Call, spuse Tamara. A fost ciudat. Pe mine nici nu m-a băgat în seamă, iar la Aaron abia dacă s-a uitat. Doar Call, Call, Call.

— Bănuiesc că eu sunt Makarul la modă, iar tu eşti Makarul depăşit, spuse Call. Eu fac uniforma asta albastră să arate *bine.*

Tamara râse. Aaron oftă profund dezamăgit.

— Uau! făcu Jasper, privindu-l pe Call cu ochii cât cepele. Nu mi-aţi spus că delirează când este obosit.

Call sorbi îndelung lichidul cafeniu ca ceaiul din cana lui de lemn. Se ruga în sinea lui să conţină cafeină. Toată vara se răsfăţase cu câte espresso-uri îi dorise inima – Alastair reparase un espressor Gaggia vechi, în stil deco, care pufăia ca o locomotivă –, iar acum, când chiar avea nevoie de unul, pas să găsească.

Obosise. Obosise să fie supravegheat de prieteni, chiar dacă prin asta încercau să-i salveze viaţa. Obosise să aibă deasupra capului o sabie a lui Damocles, asupra căreia nu avea niciun fel de control. Voia să meargă la şcoală ca un om normal şi, în momentul acela, era în stare să facă orice ca acest lucru să se întâmple.

— Bine, spuse el, o să urmez planul vostru tâmpit.

— Ce? întrebă Jasper, încruntându-se. Care plan tâmpit?

Cu un mic salt, Call se urcă pe scaunul lui, apoi pe masă. Reuşi cu greu să nu-şi bage piciorul în budinca cenuşie din faţa lui Jasper şi privi prin încăpere.

— Ah, nu, zise Aaron, cred că ai avut dreptate când ai spus că a luat-o razna din cauza oboselii.

Elevii râdeau şi vorbeau între ei. Magii mestecau licheni. Apoi Rafe îl observă pe Call cocoţat pe masă. Chelălăi şi o înghionti pe Gwenda, care stătea lângă el. Un murmur străbătu încăperea şi curând toţi se holbau la Call, arătându-l cu degetul şi şopocăind.

— Call! şopti Tamara asemenea unui sufleur. Dă-te jos!

Call nici n-o luă în seamă.

— IA AUZIŢI! strigă el, îndeajuns de tare încât să se audă în întreg Refectoriul. LA MIEZUL NOPŢII VOI FI LA

BIBLIOTECĂ. SINGUR.

Se aşează iarăşi în scaun. Prietenii lui îl priveau cu ochii holbaţi. Îi putea vedea pe ceilalţi ucenici din încăpere uitându-se la el. Gwenda îi şopti ceva la ureche Celiei şi amândouă prinseră să chicotească. Alex Strike avea pe figură o expresie ciudată, îngrijorată. Maestra Milagros îl privea pe Call ca şi cum ar fi căzut în cap, precum un copil.

— Asta… asta… ce-a fost asta? bâigui Tamara. Ţi-ai pierdut minţile?

— S-a oferit drept momeală, spuse Aaron, privindu-l pe Call cu o expresie serioasă. Nădăjduiesc să fie o idee bună, adăugă el. Inconvenientul de a le da de ştire tuturor că vei fi singur şi că te pot ataca este că toţi ştiu că vei fi singur şi că te pot ataca.

— Pfff! făcu Tamara. Nimeni nu e atât de idiot să-l atace după anunţul ăsta public. Ar fi prinşi de îndată.

Call ridică din umeri şi luă o îmbucătură zdravănă de licheni. Se simţea ciudat de bine. Lucrurile reintraseră în normal – toţi prietenii lui credeau că s-a ţăcănit şi că va face ceva necugetat.

Un mic surâs îşi găsi loc în colţul gurii sale.

— Cineva să-l sedeze de urgenţă, spuse Jasper. Cine ştie ce-i mai trăsneşte prin cap!

Dar fie că lichidul cafeniu pe care-l băuse Call conţinea cafeină, fie conţinea altceva de ajutor, acesta simţi cum energia prinse să-i alerge prin vine. Nu se mai simţea nicidecum obosit. Se simţea pregătit.

↑≈△○@

Când ajunse la bibliotecă în seara aceea, Call se aştepta oarecum să dea peste o mulţime de gură-cască, dar nu era nimeni. Tamara, Aaron şi Jasper făcură un control, uitându-se pe după rafturi, în vreme ce Havoc adulmecă pe sub mese. Încăperea era cât se poate de pustie.

Call se aşează la una dintre mese, luminată de o stalactită masivă care fusese băgată prin mijlocul lemnului, ţintuind masa de podea. În interiorul stalactitei lumina se rotea şi

strălucea.

— E-n regulă, spuse Tamara revenind de la ultimul etaj al bibliotecii în spirală. Eşti singur-singurel.

Aaron îşi puse mâna pe umărul lui Call.

— Nu uita, spuse el, dacă trebuie să faci vreo magie a haosului, nu încerca s-o faci cu forţele tale proprii. Eu sunt contragreutatea ta. Voi fi afară, împreună cu ceilalţi. Foloseşte-mă, bazează-te pe energia haosului din mine, ca şi cum ai folosi aerul atunci când eşti sub apă.

Call aprobă din cap, iar Aaron se depărtă de el şi-l prinse pe Havoc de coamă. Ochii lui de un verde-închis erau îngrijoraţi.

— Încearcă să nu faci ceva prostesc, îi spuse Jasper. Uite, încearcă să te faci că citeşti ceva, în loc să lâncezeşti ca un vierme.

Ca o remarcă oarecum sfătoasă, nu era chiar printre cele mai naşpa ziceri ale lui.

Aruncă un teanc de cărţi pe masă, în faţa lui Call, şi se întoarse să plece.

Call îi urmări cu privirea pe prietenii săi care ieşeau din bibliotecă. Un minut mai târziu, era complet singur. *Bazează-te pe mine,* spusese Aaron. Dar adevărul era altul: Call încă se temea să-l folosească pe Aaron drept contragreutate. Lucrul acesta îl transformase pe Constantine Madden în Inamicul Morţii. Toţi magii haosului trebuiau să aibă o contragreutate care era o fiinţă umană, un suflet viu care să-i menţină în lumea reală şi să le împiedice alunecarea în haos. Contragreutatea lui Constantine fusese fratele său geamăn, Jericho. Apoi, într-o zi, magia îi scăpase de sub control. Îl copleşise şi căutase magia fratelui său pentru a se ancora de ea. Dar nu reuşise decât să-şi distrugă fratele.

Call nu-şi putea imagina cum ar fi fost lucrul acesta – s-o ucizi fără să vrei pe fiinţa pe care o iubeşti. *Eu* ar trebui *să ştiu cum este*, gândi el. La urma urmei, era ceva ce se întâmplase sufletului său şi, evident, genul acesta de lucruri trebuia să lase o urmă. Dar Call nu simţi nimic când se gândi la asta, decât teama că ar putea repeta greşeala.

Poate asta era dovada că ceva nu era în regulă cu el. Ar fi trebuit să-l compătimească pe Jericho, fratele mort. Dar compătimirea lui se îndrepta în totalitate spre Constantine.

— Call!

Să facă pe el, nu alta! Rotindu-se, văzu că cineva pătrunsese în bibliotecă, o blondină în jeanşi şi tricou, cu părul strâns în două codiţe. Jenată, îşi ţinea mâinile în buzunarele din spate ale jeanşilor.

— Call, spuse din nou Celia.

Făcu un pas în faţă, apropiindu-se de el. Roşise, ceea ce-l făcu şi pe Call să roşească de îndată, de parcă îmbujorarea asta era ceva contagios, precum vărsatul de vânt.

— Spuneai că o să fii singur aici, aşa că m-am gândit…

— Ei? făcu Call.

La ce s-o fi gândit Celia? Poate crezuse că şi-a pierdut minţile şi că trebuia dus la Infirmerie?

— M-am gândit că poate voiai să vorbeşti cu mine, spuse ea, aşezându-se la o masă vizavi de masa lui. E greu să vorbeşti singur undeva… Refectoriul este mereu aglomerat, la fel şi Galeria, şi, în ultimul timp, nu te-am mai văzut plimbându-l pe Havoc…

Era adevărat. O vreme, anul trecut, Call şi Celia îl plimbaseră împreună pe Havoc în fiecare seară. Dar acum nu mai era lăsat singur cu Havoc. Tamara şi Jasper îl însoţeau cu rândul.

— Da, am fost…

Vocea lui Call se stinse. Se gândi dacă ar putea purta o discuţie doar din frânturi de fraze. Dacă da, el şi Celia ar fi fost demni de toată lauda.

— De unde ai astea? întrebă Celia, izbucnind deodată în râs.

Call îşi plecă privirea şi-şi dădu seama că se referea la cărţile din faţa lui.

Elementele focului şi vrăji de dragoste, Curs introductiv.

Alchimia dragostei.

Magia apei şi vrăji de promisiuni: cum s-o faci să spună da.

O să-l *ucidă* pe Jasper!

— Păi eu… ăăă… eu doar… e pentru o lucrare, spuse Call.

Celia îşi puse coatele pe genunchi şi-l privi gânditoare.

— Dacă vrei să ieşim împreună, Call, pur şi simplu ceremi să ieşim împreună, spuse ea. De-acum suntem în anul trei şi te plac de când eram în Anul de Fier.

— *Pe bune*?

Call era uluit.

Ea îi zâmbi nesigură.

— Nu ţi-ai dat seama? Toate zilele acelea când l-am plimbat pe Havoc. Şi sărutul. Credeam că ştii, dar Gwenda mi-a sugerat să-ţi spun de-a dreptul, şi iată-mă..

— Ţi-a sugerat că ar trebui să-mi spui?

Call se simţea prost repetând spusele ei, dar mintea i se golise aproape cu totul. Oare ar trebui să-i mulţumească, să considere faptul că-l plăcea drept un compliment? Nu părea în regulă. Poate că ar fi bine să-i spună şi el ei că o plăcea – ăsta era adevărul! –, dar ce ar fi *însemnat* asta? Vor ieşi împreună? Se vor săruta? Însemna că nu-l vor mai plimba pe Havoc împreună, glumind şi chicotind?

Când Call deschise gura să spună ceva – deşi nu era prea sigur ce –, Tamara şi Jasper goneau pe scări spre palier. Aaron şi Havoc apărură de sus. Lupul Călăreţ al Haosului începu să latre. Aaron părea gata de luptă.

— Stai pe loc! urlă Jasper.

Din palma Tamarei porni un snop de foc.

Celia se întoarse cu ochii cât cepele.

Flăcările se stinseră brusc. Tamara îşi duse mâinile la spate.

— Ăăă… bună, spuse ea, cu un râs jenat şi aproape isteric. Noi tocmai…

— Ce faci *tu* aici? întrebă Aaron.

În ochii lui încă stăruiau sclipiri războinice şi vocea îi suna diferit de alte împrejurări. Trebuie că fuseseră cu adevărat surprinşi când văzuseră că prietenul lor nu era singur – surprinşi şi speriaţi.

— Call tocmai îmi propunea să ieşim împreună, spuse

Celia, buimacă şi în mod clar tulburată. Sau cel puţin aşa cred. Dar voi ce faceţi aici? De ce urlaţi ca apucaţii?

Timp de un minut lung, păstrară cu toţi tăcerea. Call habar nu avea cum putea să-i explice ce se petrecea. *Poate că ar trebui să fiu pur şi simplu cinstit*, se gândi el. *Cât de cât!* Nu trebuia să-i spună toată povestea cu Căpitanul Bot-de-peşte. După care-şi dădu seama că nimic n-ar avea sens dacă nu l-ar menţiona pe căpitan. Trebuia însă să spună ceva. Era prietena lui.

— Treaba este că cineva încearcă…, începu Call, simţind cum stânjeneala i se strecoară în tot corpul.

Era sigur că va spune ceva idiot şi că Tamara va fi martoră şi va face haz de el. Era sigur că Celia nu avea să înţeleagă.

— Am venit să te rog să fii prietena mea, spuse deodată Jasper, cu voce tare, întrerupând explicaţia lui Call. De aceea am spus „Stai pe loc”. Pentru că… ăăă… voiam să-l opresc să te roage să fii prietena lui înainte să o fac eu. Nu fi cu el! Fii cu mine!

Sprâncenele lui Aaron săriră în sus. Tamara scoase un icnet. Call nu-și credea urechilor.

Celia îl privi uimită pe Jasper.

— Îţi place de mine?

— Da, spuse el, cu privirea oarecum speriată. Te plac nespus.

Call îşi aminti că, atunci când Jasper îl întrebase dacă îi place de Celia, adăugase că s-ar putea să-i ceară şi el să iasă împreună. Aşa să fi fost? Sau doar încerca să-i abată atenția de la ce se întâmpla de fapt? Sau încerca să-l enerveze pe Call? Ultima variantă părea cea mai plauzibilă.

Celia îşi îndreptă din nou privirea spre Call, aşteptând să spună sau să facă ceva. El o privi la rândul lui perplex.

În cele din urmă, ea oftă şi se întoarse spre Jasper.

— Mi-ar plăcea să fiu prietena ta, spuse ea.

↑≋△○◎

— Bun, cred că suntem cu toţii de acord că a fost un fiasco total, spuse Aaron, pe când se târau cu toţii spre camerele lor.

— Nu şi pentru Jasper, punctă Tamara, care, spre necazul lui Call, înclina să creadă că întâmplarea avea hazul ei.

Mai că nu explodase străduindu-se să nu izbucnească în râs după ce Celia căzuse de acord să iasă cu Jasper. Call nu era sigur cine fusese mai nedumerit, el sau Jasper, dar Jasper îşi revenise iute şi apucase să-i spună Celiei ce bine se vor simţi ei la Galerie.

În momentul acela, Call renunţase. Ieşise din bibliotecă. Aaron, Tamara şi Havoc o luaseră pe urmele lui.

Acum Tamara voia să danseze cu Havoc, făcându-l să-şi pună labele din faţă pe umerii ei.

— Va fi cea mai tare întâlnire din toate timpurile, spuse ea. Jasper nu ştie nimic despre fete. O să-i ofere probabil un buchet de peşti fără ochi.

— N-o să fie cea mai tare întâlnire din toate timpurile! izbucni Call. Jasper o face doar ca să mă *enerveze.* Probabil că se va comporta grosolan cu Celia. Îi va răni sentimentele şi va fi numai vina mea.

— Pentru Dumnezeu, Call! se oţărî Tamara. N-o să fie grosolan cu Celia. Nu e totul legat de tine.

— *Asta* este! spuse Call.

— Poate că nu!

Vocea Tamarei devenise tăioasă.

— Poate că o place cu adevărat pe Celia.

— Cred că vă scapă amândurora elementul principal, spuse Aaron, când cotiră pe coridorul care se îngusta. Dacă Celia este ucigaşul?

— *Ce*? spuse Call.

— Păi, a venit ştiind că eşti singur în bibliotecă, punctă Aaron.

— Să se convingă dacă o să-i cer să iasă cu mine, spuse Call.

— Asta e varianta ei. Cred că a apărut şi a simţit că ceva nu e în regulă, aşa că a blufat.

— De ce ar vrea Celia să-l omoare pe Call? întrebă Tamara.

Ajunseseră la camerele lor şi fata îşi folosi brăţara pentru a deschide uşa. Intrară în zona întunecoasă în care dormeau. Havoc sări iute pe canapea şi se întinse pe îndelete, pregătit de somn.

— Chiar, spuse Call, de ce ar vrea ea să mă omoare?

— Poate că lucrează pentru vreo organizaţie, replică Aaron cu încăpăţânare. Uite ce e, Drew avea un trecut complet fantezist. Nu era cel care spunea că e. Maestrul Rufus vorbea despre un spion. Poate că ea este spionul.

Call clătină din cap, desfăcându-l pe Miri de centură şi punând cuţitul pe masa de bucătărie.

— Celia provine dintr-o veche familie de magi. Ea este cine spune că este.

— De unde ştii? continuă Aaron. Faptul că ţi-a vorbit despre nu ştiu ce mătuşă nu înseamnă că e şi adevărat. Sau poate că întreaga familie îl sprijină pe Inamic. Ţii minte cum ai crezut că bileţelul venea de la ea? Dacă *chiar* venea de la ea? E o explicaţie mai simplă decât oricare alta. Şi apoi, dacă ai putea spune că e spioană, n-ar fi o spioană foarte *bună,* aşa-i?

— În felul acesta poţi să-l acuzi şi pe Havoc că este spion, spuse Call.

Îl priviră cu toţi pe Havoc. Dormea cu limba atârnându-i pe podea. În somn, dădea din labe ca şi cum ar fi fugărit o raţă imaginară.

— Nu spun că ar trebui s-o ducem în faţa Adunării în momentul ăsta, spuse Aaron. Doar că e musai s-o ţinem sub observaţie. Aşa cum ar trebui să facem cu oricine are un comportament ciudat.

— Dacă voia să-i ceară Call o întâlnire, nu e deloc *ciudat*, spuse Tamara, scărpinându-l pe Havoc pe burtă. În fine, poate puţin, dar nu ilegal.

— Mulţumesc, spuse Call. Mulţumesc pentru ajutor.

Îl ridică pe Miri şi se îndreptă spre dormitorul său, după care se întoarse în pragul uşii, privindu-l pe Aaron.

— Mă duc să mă culc.

— Şi eu, spuse Aaron încrucişându-şi braţele la piept. O să dorm pe podea, în faţa uşii tale. În caz că cineva va încerca un atac peste noapte.

Lui Call îi căzură umerii.

— Chiar e necesar?

Drept răspuns, Aaron se lungi în faţa uşii de la dormitorul lui Call, ducându-şi din nou braţele la piept şi închizându-şi ochii. Havoc se lungi lângă el.

Trădătorule, gândi Call. Cu un oftat, se retrase în cameră, închizând ferm ușa.

Încăperea era scăldată într-o lumină fosforescentă ceţoasă. Call îşi aruncă bocancii şi se aşează pe pat. Îl durea piciorul. Se simţea obosit, fără entuziasm şi mai înciudat pe Celia şi pe Jasper decât anticipase. Îşi putea vedea imaginea în oglinda dulapului. Arăta istovit. În spatele lui, camera era plină de umbre.

Call înlemni.

Una dintre umbre se mişca!

CAPITOLUL OPT

Call încercă să ţipe. Ştia că trebuia să ţipe, dar surpriza şi groaza îi luaseră piuitul. Umbra se mişcă din nou, descolăcindu-se de pe tavanul din piatră zgrunţuroasă. Alunecând tot mai aproape de muşchiul fosforescent, speranţa deşartă a lui Call că nu era decât o iluzie creată de lumină pieri.

Era un elemental de aer uriaş, rapid şi pe alocuri lipsit de substanţă. Aducea cu un ţipar gigantic, venit din abisul oceanului, asta dacă ţiparii ar avea guri enorme, pline de dinţi, de o parte şi de alta a corpurilor lor lungi. Se mişca alene, asemenea aerului umed şi rece care prevesteşte furtuna.

— Aaron, încercă el să strige, dar nu-i ieşi decât o şoaptă prea nevolnică să fie auzită şi de altcineva decât de elemental.

Unul dintre capetele sale se desprinse de tavan cu un pleoscăit surd şi prinse să se legene spre el. Avea gura deschisă şi Call văzu, în ciuda faptului că era format din aer efemer, că gura avea dinţi ce păreau foarte reali şi

foarte ascuţiţi. Pielea din jurul gurii era trasă înapoi, astfel încât hăul ce îl deschidea avea un rictus permanent. Părea că-l va rupe în două şi apoi va râde de el. Capul nu avea ochi, ci doar danteluri.

Miri, gândi el. Pumnalul pe care i-l dăduse Alastair, cel meşterit de mama sa. Era pe noptieră, la câţiva paşi în spatele lui. L-ar putea vedea elementalul? Call nu era sigur. Încet, încet se retrase spre capul patului. Îşi întinse trupul, expunându-şi cele mai vulnerabile părţi – gâtul şi stomacul. Elementalul înaintă spre el, ca şi cum ar fi adulmecat aerul.

Call înghiţi în sec, întinse mâna deasupra capului său, până când degetele detectară plăselele lui Miri.

În camera alăturată, Havoc prinse să latre.

Elementalul ţâşni! Un strigăt purcese din plămânii lui Call, care apucă pumnalul şi se redresă, lovind orbeşte înainte. Greutatea creaturii îl aruncă înapoi în pat. Cavitatea lui bucală hăpăi spre el, în vreme ce pumnalul se înfipse sub falca creaturii. Încercă să-l împingă înapoi cu pumnalul, dar, deşi tăişul pătrunsese adânc în carnea eterică a creaturii, aceasta se apropie şi mai mult.

Îi simţi dinţii hidoşi pe piele şi ghearele ascuţite sfâşiindu-i hainele şi sfârtecându-i pielea. Se rostogoli în pat, simţind căldura sângelui. Încă nu-i provocase răni, dar ştia că asta avea să urmeze.

Dacă ar fi supravieţuit.

Elementalul se învârti iute ca o tornadă şi se aruncă asupra lui Call chiar când acesta sărise spre uşă. Îl putea auzi pe Havoc lătrând nebuneşte dincolo, putea auzi vocea somnoroasă, nedesluşită a lui Aaron:

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat, băiatule?

Call trase de uşă. Nu se deschise.

— Aaron! urlă el, recăpătându-şi vocea. Aaron, este un elemental aici! Deschide uşa!

— Call! se auzi vocea disperată a lui Aaron.

Clanţa se mişcă şi uşa se clătină în tocul ei, dar nu se dădu deoparte.

— E blocată cu vrăji de ferecare! strigă Aaron. Call, dă-

te deoparte! Înapoi!

Lui Call nu trebuia să-i spui de două ori. Se trase din dreptul uşii şi se azvârli spre dulap, deschizându-l dintr-o mişcare, cu elementalul pe urmele lui. Matahala lovi uşa dulapului, împrăştiind aşchii de lemn în toate direcţiile. Call mai avu timp doar să sară într-o parte şi să se târască sub pat, când elementalul îl atacă din nou. Call nu-şi opri mişcarea, apărând de partea cealaltă a saltelei. Elementalul era o masă încolăcită deasupra lui. Unul dintre capetele lui se îndesase sub pat, dar celălalt se trase înapoi, şuierând şi pregătindu-se de atac.

Call îl ridică pe Miri, când dinspre uşă se auzi o explozie uşoară. Elementalul se roti spre ea, cu gura căscată de uluială. Întunericul rodea din marginile uşii, dar nu era numai întunericul.

Haosul.

Call simţi smulgerea în coşul pieptului şi-şi dădu seama ce se întâmpla. Aaron îşi folosea magia haosului, bazându-se pe Call drept contragreutate. Call rămase nemişcat, în timp ce uşa prinse să se fărâmiţeze bucată cu bucată.

Şi dispăru, absorbită în vid. Aaron ţâşni în cameră, cu ochii în care-i sclipea nebunia.

— *Makar!* răcni el, cu mâna ridicată în lumina neagră invocată ce ardea în jur. Idiotule, foloseşte-ţi magia!

Elementalul se zvârcolea, dezorientat total de apariţia bruscă a lui Aaron. Call zvâcni în picioare şi întinse mâna spre haos. Simţi golul sălbatic, turbulent, al vidului deschis. Întunericul se împrăştie în dormitor.

Elementalul de aer dădu drumul unui strigăt pâşcâit şi pluti spre deschiderea ce dădea în încăperea comună. În trecere, lovi umărul lui Aaron, alunecând spre camera Tamarei.

Ea deschise uşa exact când el se repezi la gâtlejul ei.

Tamara se lăsă în jos, rostogolindu-se pe sub el cu o agilitate mai mare decât ar fi putut dovedi Call într-o mie de ani. Havoc se repezi spre ea, dându-se la creatură. Elementalul pivotă în aer, agitându-şi picioarele groaznice şi deschizându-şi larg fălcile hidoase cât să-i hăpăie pe de-

a-ntregul.

Aaron îşi uni puterile cu cele ale lui Call. Haosul crescu, tentaculele uleioase ale nimicului pătrunzând în cameră. Din deschiderea spre vid apăru ceva ca un fum colorat şi având forma zbârlită a unei pisici lucioase, monstruoase, cu ochi nenumăraţi.

Un elemental al haosului dădu buzna în cameră.

Call scoase un sunet din gâtlej. Să deschizi haosul era una, să chemi un elemental al haosului era altceva.

Elementalul de aer se roti, simţind o nouă ameninţare. Scoase un gâjâit prelung din gât. Apoi se repezi la elementalul haosului în acelaşi moment în care acesta din urmă se repezea spre el. Se întâlniră în aer. Elementalul haosului îl muşcă pe elementalul de aer de partea de jos, încolăcindu-l şi strângându-l tot mai mult.

Uşa de la camera lor se deschise şi Maestrul Rufus dădu năvală înăuntru, urmat de Maestra Milagros.

— Call…, începu Rufus să strige.

După care observă elementalele încolăcite în aer. Timp de un minut, păru fascinat. Apoi tăie aerul cu mâna şi suflă.

Suflul său deveni o undă de şoc care cuprinse elementalele. Camera se cutremură. Call căzu pe podea, iar elementalul de aer se înfioră şi se disipă în vârtejuri rotitoare asemenea unor mici furtuni de nisip. Elementalul haosului împroşcă peretele ca o pată de cerneală. Şi nici că-şi mai recăpătă forma.

— Frate! exclamă Aaron.

Bătăile inimii lui Call se potoliră. Call se ridică în picioare. Tamara, într-o pijama albastră – cu pantalonii sfâşiaţi la genunchi străbătu camera spre el, punându-i o mână pe umăr. Call trebui să se forţeze să nu se sprijine de ea, aşa cum simţi dintr-odată nevoia s-o facă.

Îşi coborî privirea pe piept, spre cămaşa sfâşiată şi spre sângele care curgea încă. Rănile nu erau adânci, dar îl usturau precum înţepăturile de albine.

Aaron îl mângâia pe Havoc pe cap, privind gânditor spre locul unde se găsise elementalul aerului.

— Am auzit tot tămbălăul, spuse Maestra Milagros. Nu ne-ar fi trecut prin cap… să fii rănit aşa de grav.

— Sunt în regulă, spuse Call.

Maestrul Rufus oftă, era vădit că se pierduse cu firea. Toţi erau zăpăciţi, dar era neobişnuit să-l vadă pe Maestrul Rufus altfel decât perfect calm. Call se simţi prost. Maestrul Rufus le spusese să nu pornească investigaţiile, însă ei o făcuseră oricum. Şi mai venise şi Jasper cu un plan total idiot. Cum de niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că, făcând cunoscut locul în care urma să se găsească prietenul lor Call, făcuseră cunoscut şi faptul că nu se va afla în camera sa?! Cine voia să pătrundă la el în cameră a ştiut exact când s-o facă.

— Ucenici, să ne aşezăm cu toţii, spuse Maestrul Rufus. Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat. După care vom putea hotărî ce urmează să facem mai departe.

Maestra Milagros merse la uşa dinspre hol.

— Vreau să mă asigur că nimeni nu va ieşi sau nu va intra aici, spuse ea. Absolut nimeni.

Părea cam paranoică. Pentru Call era foarte liniştitor. Şi el simţea paranoia cum îi dădea târcoale.

Se aşeză pe canapea, alături de Tamara şi de Aaron. De cum se aşezară, Havoc sări în poala lui Call şi prinse să-l lingă pe faţă. Tamara vorbi în numele tuturor, explicând cum se aflau toţi în bibliotecă, studiind cu Jasper, şi cum se întorseseră în camerele lor. Nu aminti de acrobaţia lui Call din Refectoriu şi nici de planul lor, iar Call i-a fost recunoscător. Deja se simţea prost şi îngrozit.

Call explică felul în care găsise creatura în camera lui şi cum uşa fusese ferecată cu o vrajă. Când începu să vorbească, îşi simţi mâinile prinzând să tremure şi le duse între genunchi, ca să-şi ascundă tremuratul în faţa Maestrului Rufus şi a prietenilor săi.

După ce auzi de vraja de ferecare, Maestrul Rufus se ridică să cerceteze ce mai rămăsese din ușă. Dar, Aaron făcând-o să dispară cam cu totul, nu erau multe de văzut.

După câteva minute, Maestrul Rufus oftă.

— Va trebui să aducem o echipă de magi aici. Şi, având

în vedere că ar putea fi şi altceva la mijloc, o să vă mutăm pe toţi trei în alte încăperi. Definitiv. Ştiu că e târziu, dar mă simt obligat să vă cer să luaţi doar ce aveţi pe voi. O să vă aducem şi restul lucrurilor după ce ne vom asigura că e totul în regulă cu ele.

— Chiar trebuie să procedaţi aşa? întrebă Tamara.

Maestrul Rufus îi aruncă cea mai neînduplecată privire a lui.

— Trebuie!

Aaron se ridică în picioare.

— Păi, eu sunt gata de plecare. Nici nu mi-am schimbat hainele. Şi nici Call.

Tamara îşi luă uniforma din dormitor şi reveni în încăperea comună, cu bocancii în mână. Call privi în jur la simbolurile de pe pereţi, la pietrele strălucitoare, la vatra uriaşă. Camerele acestea erau ale lor, confortabile, familiare. Dar nu era sigur că s-ar mai fi putut urca în pat să privească în tavan, fără să vadă creatura lipită de el. Se cutremură. În acel moment nu ştia dacă va mai putea să doarmă vreodată.

↑≈△○◎

Apartamentul în care-i duse Maestrul Rufus nu era prea diferit de cel al lor. De altfel, Call ştia că majoritatea apartamentelor elevilor erau asemănătoare – între două şi cinci dormitoare grupate în jurul unei camere comune, unde elevii puteau mânca şi învăţa.

În noul spaţiu se aflau patru dormitoare. Fiecare avea dreptul la unul, inclusiv Havoc, care se aruncă lângă patul din camera lui, adormind cu toate patru labele în sus. Call se asigură că lupul său e bine, după care veni în camera comună, unde Tamara şi Aaron şedeau pe canapea. Aaron avea mâneca ridicată şi braţul întins. Tamara îi cerceta atentă antebraţul pe care se lăţea o pată mare şi roşiatică.

— Este ca o arsură, dar nu e arsură, spuse ea. Poate un soi de reacţie la impactul cu magia haosului?

— Dar el este un Makar, se opuse Call. Magia haosului

nu l-ar răni. De ce nu i-ai arătat braţul Maestrului Rufus?

Nu părea să fie o rană gravă, dar Call punea mâna în foc că durea al naibii.

Aaron oftă.

— Nu prea-mi pasă de asta, spuse el. Or să-şi bată capul, ne vor impune noi restricţii, dar nici ei nu ştiu ce e de făcut mai mult decât ştiu eu. O să hotărască să fii păzit de alţii douăzeci şi patru de ore, şapte zile din şapte, dar nimeni nu se va putea descurca mai bine decât o facem noi. Şi apoi, nici tu nu te-ai dat în stambă că sângerezi.

Îşi rulă mâneca la loc.

— O să fac un duş, adăugă el. Încă mă mai simt năclăit după ce m-a atins creatura aia.

Tamara dădu din mână plictisită, iar Aaron se îndreptă spre uşa care dădea la duşuri şi la căzi.

— Eşti bine? îl întrebă ea pe Call, după ce Aaron plecă.

— Aşa cred, răspunse Call. Nu înţeleg nicidecum de ce am fi mai în siguranţă în apartamentul ăsta.

— Pentru că doar câţiva ştiu că suntem aici, spuse Tamara.

Vorbise cam din scurt, dar nu din pricină că ar fi fost supărată pe Call, ci doar obosită.

— Maestrul Rufus nu mai are încredere decât în puţini oameni. Ceea ce înseamnă că oricine poate fi spionul. Practic oricine.

— Anastasia…, începu Call, când uşa se deschise şi intră Maestrul Rufus.

Faţa sa smeadă era lipsită de expresie, dar Call începuse să intuiască starea Maestrului după atitudinea sa, după poziţia umerilor. Iar Maestrul Rufus era foarte tensionat.

— Call, spuse el, pot să-ţi vorbesc un minut?

Call o privi pe Tamara, care ridică din umeri.

— Orice ai de spus, poţi să spui în faţa Tamarei, zise el.

Maestrul Rufus nu păru să se amuze.

— Call, nu suntem la film. Ori vrei să vorbim între patru ochi, ori o să cerneţi nisip toată săptămâna viitoare.

Tamara pufăi pe nări.

— Asta e o invitaţie să mă duc la culcare.

Se ridică, făcând cosiţele de păr negru să-i unduiască, şi dispăru în dormitor, nu înainte să-i facă lui Call un semn de noapte bună.

Maestrul Rufus nu se aşează. Doar îşi sprijini trupul voluminos de marginea mesei.

— Call, spuse el, ştim că cineva care are acces la magia complexă te urmăreşte. Dar ceea ce nu ştim e de ce nu sunt şi pe urmele lui Aaron?

Call se simţi uşor jignit.

— Şi eu sunt Makar!

Un colţ al gurii Maestrului Rufus se ridică, lucru care nu-l făcu pe Call mai fericit.

— Cred că ar trebui să prezint altfel lucrurile. Nu vreau să spun că nu ai fi o ţintă valoroasă, dar este ciudat ca cineva să te vâneze în mod exclusiv, cu atât mai mult cu cât Aaron este Makar de mai mult timp. De ce nu încearcă să vă omoare pe amândoi?

— Poate asta se şi întâmplă, spuse Call. Vreau să spun că de ambele dăţi era prezent şi Aaron. Poate că elementalul l-ar fi luat la rând după ce termina cu mine.

— Şi poate candelabrul avea nevoie de un declanşator înainte să cadă, iar asasinul l-a aşteptat pe Aaron să vină în încăpere…?

— Exact, spuse Call, uşurat că ipoteza aceasta venea direct din partea Maestrului Rufus.

Deşi cuvântul *asasin* nu-i prea plăcuse. I se plimba prin cap, sâsâind ca un şarpe. *Asasin* suna mult mai groaznic decât *spion.*

Maestrul Rufus se încruntă.

— Poate. Dar eu cred că, încă de când ai venit la Magisterium, păstrezi nişte secrete. Mai întâi pe ale tatălui tău, acum ale tale proprii. Dacă ştii cine te vânează sau de ce, trebuie să-mi spui, ca să te pot apăra mai bine.

Call încercă să nu-şi ridice privirea speriată spre Maestrul Rufus. *El habar nu are de Căpitanul Bot-de-peşte*, îşi reaminti Call. *Pune şi el o întrebare.* Palmele şi subsuorile lui Call transpirau abundent. Făcuse tot ce putuse să-şi menţină pe chip o expresie neutră, dar nu era

sigur că şi reuşise.

— Nu există nimic să nu-ţi fi spus, minţi cât de bine putea el. Dacă cineva încearcă să mă omoare pe mine, nu şi pe Aaron, nu ştiu de ce.

— Oricine ar fi fost, a găsit un mod de a pătrunde în camera ta, spuse Maestrul Rufus. Nimeni nu ar putea face asta, doar voi trei şi cu mine. Şi totuşi mai era şi un elemental care te aştepta… pe tavan.

Call se cutremură, dar tăcu mâlc. Ce ar fi putut să spună?

Maestrul Rufus păru dezamăgit.

— Aş vrea să fii sigur că te poţi încrede în mine. Sper că-ţi dai seama cât de serioase sunt lucrurile.

Call se gândi la Aaron şi la nu-este-chiar-o-arsură a lui. Se gândi la elemental şi la ochii săi groaznici, privind la el prin întuneric, la ghearele intrându-i în piele. Se gândi la anul care trecuse şi la toate lucrurile pe care nu i le spuseseră Maestrului Rufus despre nereuşita lor de a aduce înapoi Alkahestul. Dacă ar fi fost un om mai bun, s-ar fi spovedit Maestrului Rufus atunci şi acolo. Dar, dacă ar fi fost un om mai bun, probabil că, mai întâi de toate, nici n-ar fi existat vreo problemă.

— Nu ştiu nimic. Nu am niciun secret, îi spuse Call Maestrului Rufus. Sunt ca o carte deschisă.

CAPITOLUL NOUĂ

Următoarele câteva zile se succedară fără să se întâmple nimic. Lui Call nu-i plăceau noile lor camere, care păreau mai mult camere de hotel decât camere de locuit. Magii le aduseră cărţi, caiete şi haine noi – ori de câte ori Call trecea pe lângă vechea lor uşă o vedea baricadată cu un drug de fier. Îşi încercase brăţara pe încuietoare, dar nu reuşise nimic. Nu-i plăcea faptul că Miri fusese închis acolo şi, până în acel moment, nu găsise curajul necesar să-i roage pe magi să-i aducă înapoi pumnalul. Din fericire, reuşise să ia cu el brăţara lui Constantine Madden doar datorită faptului că o purta deasupra celei proprii, ascunsă sub mâneca uniformei sau a pijamalei. Ştia că ar fi trebuit s-o dea jos, poate chiar să scape de ea, dar constatase că ideea de a renunţa la ea îi dădea dureri de cap.

Sila lui pentru cameră deveni şi mai aprigă atunci când Tamara dădu la iveală o fotografie fixată sub un colţ al patului ei. Era o poză care-l înfăţişa pe Drew zâmbind celui care-l fotografia, cu un braţ trecut peste umerii Maestrului Joseph. În poză, Drew era mic, să fi avut zece ani, şi nu

arăta ca unul care l-ar fi torturat pe Aaron doar ca să se distreze. Şi Maestrul Joseph, în fotografie, arăta aidoma acelor taţi în vârstă, cu alură de profesori, care-şi doreau ca progeniturile lor să citească în franceză cărţile cu poze. Nu aducea cu un psihopat care crescuse un psihopat şi mai mare. Nu aducea cu un tip care să pună stăpânire pe lume.

Call nu-şi putea lua ochii de la fotografie. Într-o parte era ruptă, dar un braţ şi o bucată dintr-un tricou albastru indicau faptul că mai fusese o persoană alături de ei. Tricoul avea dungi negre. Pentru o clipă, îngrozit, Call gândi că ar putea privi la braţul Inamicului Morţii, înainte să-şi aducă aminte că Constantine Madden era mort atunci când se născuse Drew.

Dar nu erau doar noutatea camerei, lipsa lui Miri şi fotografia cele care-i dădeau fiori lui Call. Nu-i plăcea nici felul în care Maestrul Rufus îi privea în acele zile. Nu-i plăcea cum Tamara privea agitată peste umăr, în spatele ei. Nu-i plăcea cuta nouă, semn de îngrijorare, apărută între sprâncenele lui Aaron. Şi mai ales îi displăcea faptul că niciunul dintre prietenii lui nu-l scăpau din ochi.

— Opt ochi sunt mai buni decât unul, răspunse Aaron, când Call pretinse să-l plimbe pe Havoc de unul singur.

— Am *doi* ochi, îi reaminti Call.

— Bineînţeles, spuse Aaron, e un fel de a spune.

— Speri s-o întâlneşti pe Celia, nu-i aşa? întrebă Tamara, îndemnându-l pe Aaron să-i arunce o altă privire severă lui Call.

Întâlnirea dintre Celia şi Jasper era în vinerea aceea, iar Aaron considera că era ocazia perfectă de a afla dacă ea era spionul. Tamara reuşise să obţină o mulţime de amănunte despre întâlnirea Celiei. Urma să se desfăşoare în Galerie, unde aveau să se vadă la ora opt, după cină, şi să se uite la un film.

— Pare ceva nevinovat, spuse Tamara, dând din umeri, pe când mâncau de prânz un fel constând din paste de licheni.

— Normal că *pare* nevinovat, spuse Aaron. Doar nu te aştepţi să-şi facă aşa de devreme cunoscute intenţiile rele.

Aruncă o privire spre Celia care chicotea veselă cu Rafe şi cu Gwenda. Jasper stătea lângă Kai şi părea să se afle în toiul unei povestiri însufleţite.

— Dacă e Celia, cum de a reuşit să pună mâna pe un elemental gigantic? întrebă Call. Fără să… ştiţi voi, fără s-o omoare şi să o mănânce?!

— Elementalele nu mănâncă oameni, preciză Tamara. Le absorb energia.

Call tăcu un moment. Îşi aminti de Drew, care fusese ucis de un elemental al haosului, sub privirile îngrozite ale lui Call, în primul an al acestuia. Îşi aminti cum pielea lui Drew devenise albastră, apoi cenuşie, iar ochii i se secătuiseră.

— … pare ciudat, îl auzi Call pe Aaron, revenindu-şi din reverie.

— Ce e ciudat? întrebă Call.

— Felul în care toţi se uită la noi, răspunse Tamara cu o voce joasă. Ai observat?

Call nu remarcase. Dar acum, că Tamara îi atrăsese atenţia, îşi dădu seama că ceilalţi se zgâiau la ei, cu deosebire la Aaron. Şi nu aşa cum îl priveau în mod obişnuit, cu admiraţie sau în genul *Uite un Makar.*

Era altfel. Ochii erau mijiţi, vocile coborâte. Ceilalţi îi priveau bănuitori, şoptind şi arătând cu degetul. Îi cam întorceau lui Call stomacul pe dos.

— Ce se petrece? întrebă Aaron, dezorientat. Am ceva pe faţă?

— Chiar vrei să ştii? rosti o voce deasupra capetelor lor.

Call îşi ridică ochii. Era Jasper.

— Toată lumea vorbeşte de elementalul care mai că l-a înfulecat pe Call…

— Elementalele *nu halesc oameni*, întări Tamara, întrerupându-l.

Jasper ridică din umeri.

— Bine. Cum zici tu. În fine, oamenii vorbesc că Aaron ar fi cel care l-a chemat.

Call icni.

— Ridicol! spuse el.

Aaron îşi plimbă privirea în jurul camerei. Când întâlnea ochii vreunui ucenic, acesta și-i ferea. Câţiva din Anul de Fier prinseră să chicotească. Unul începu să bâzâie.

— Cine spune asta? întrebă Aaron, reîntorcându-se spre Jasper.

Avea urechile roz, iar pe chip avea expresia celui care ar fi preferat să se afle oriunde altundeva decât acolo unde se găsea.

— Toată lumea, spuse Jasper. Este un zvon. Bănuiesc pentru că se consideră că Makarii sunt instabili şi aşa mai departe, şi-şi închipuie că ai vrut să-l omori pe Callum. Vreau să spun că unii socotesc că este de înţeles, întrucât Call este aşa de enervant, însă alţii apreciază că ar fi vorba despre un soi de triunghi amoros între voi doi şi Tamara.

— *Jasper!* rosti Tamara pe tonul ei cel mai ferm. Spune-le oamenilor că nu e adevărat.

— Care parte? întrebă Jasper.

— Nimic nu este adevărat! spuse Tamara, înălţându-şi dramatic vocea.

Jasper îşi ridică ambele mâini ca şi cum s-ar fi predat.

— Perfect! Dar ştii cum e bârfa! Nimeni n-o să plece urechea la mine.

Acestea fiind spuse, făcu stânga-mprejur şi se reîntoarse la mâncarea lui.

— Nu-l ascultaţi, îi spuse Tamara lui Aaron. Este ridicol şi devine josnic când e speriat. Probabil că are emoţii cu întâlnirea lui şi te ia pe tine în beţe.

Se poate, gândi Call, dar ceva se petrecea cu adevărat. Oamenii aruncau priviri furişate spre ei. Call se ridică şi-l urmă pe Jasper, prinzându-l de cot ca şi cum ar fi prins un castron mare cu lichid cafeniu cu miros de scorţişoară şi usturoi.

— Jasper, stai, spuse el. Nu poţi să ne torni toate alea şi după aia să-ţi iei coada pe spinare. Cine a pornit zvonul? Cine l-a inventat? Măcar o bănuială tot ai tu.

Băiatul se încruntă.

— Nu eu, dacă asta vrei să sugerezi, deşi, trebuie s-o spun, am părerile mele. Aaron ţi-a spus două poveşti

diferite despre trecutul lui. Destul de suspect. Habar nu avem de unde vine sau care este familia lui adevărată. A apărut pur şi simplu din senin, după care… Bum! Makar!

— Aaron este un băiat de treabă, spuse Call. Mai bun decât mulţi dintre noi.

Jasper oftă. Nu râdea, nici nu chicotea şi nici nu etala una dintre mutrele sale afectate.

— Nu crezi că e suspect? insistă el.

— Nu, răspunse Call, păşind înapoi spre masă.

Fierbea de furie. Jasper era un idiot. De fapt, toţi cei din încăpere erau idioţi, cu excepţia lui, a Tamarei şi a lui Aaron. Se lăsă să cadă pe scaunul lui. Tamara era aplecată spre Aaron, ţinând o mână pe umărul lui.

— Bine, spuse Aaron, pe un ton tensionat. Dar cred că ar trebui să plecăm.

— Ce este? întrebă Call.

— Îi spuneam să nu lase lucrurile astea să-l rănească, spuse Tamara.

Era îmbujorată, cu pete roşii pe obrajii ei de culoarea cafelei prăjite. Call ştia că asta însemna că era îndârjită.

— Ridicol, repetă Call. O să se răsufle. Nimeni nu poate să creadă o gogoaşă ca asta mult timp.

Dar expresia de pe chipul lui Aaron îi spunea lui Call că lucrul ăsta nu-l liniştea. Ochii lui verzi săgetau prin Refectoriu ca şi cum s-ar fi aşteptat oarecum ca ceilalţi să arunce în el cu ce le venea la mână.

— O să mă întorc în cameră, spuse el.

— Stai pe loc!

Era Alex Strike, silueta lui sfrijită, prelungă, aruncând o umbră peste masa lor. Brăţara Anului de Aur străluci când îşi întinse mâna. În palmă ţinea trei pietricele rotunde, roşietice.

— Astea sunt pentru tine.

— Vrei să joci bile? bănui Call.

Gura lui Alex se încreţi într-un surâs.

— Sunt pietre-călăuze, spuse el răsfirându-şi degetele. La noapte, Maeştrii au o întâlnire. Sunteţi invitaţi. Câte o piatră pentru fiecare dintre voi.

— Suntem invitaţi? întrebă Aaron, în vreme ce fiecare dintre ei îşi culegea piatra din palma lui Alex, care arăta neliniştit. De ce?

— N-am habar. Eu sunt doar mesagerul.

— Şi cu astea ce facem? întrebă Call, examinându-şi piatra.

Perfect sferică şi strălucitoare, aducea foarte mult cu o bilă roşie. De felul celor mari, cu care arunci.

— Maeştrii îşi ţin adunările mereu în alt loc, pentru a păstra siguranţa, spuse Alex. Dacă nu aveţi o piatră din asta, nu puteţi găsi locul. Întâlnirea începe la şase, lăsaţi piatra să vă poarte acolo unde sunteţi aşteptaţi.

Ora şase îi găsi pe tustrei stând în noua lor cameră comună, împreună cu Havoc, şi holbându-se la pietrele pe care le ţineau în mâini. Erau îmbrăcaţi toţi trei în uniformele lor albastre. Aaron îşi lustruise pantofii, iar Tamara îşi lăsase părul desfăcut, bentiţe aurii sclipind deasupra urechilor ei. Concesia pe care Call o făcuse eleganţei fusese să se spele pe faţă.

— Hei! exclamă Tamara, când piatra ei prinse să sclipească asemenea unei luminiţe de Crăciun.

Urmă piatra lui Aaron, iar apoi luci şi piatra lui Call. Se ridicară tustrei.

— Havoc, stai aici! îi spuse Call lupului său.

După întâlnirea anterioară cu Adunarea, nu voia să le mai ofere vreun pretext să-şi amintească de existenţa lui.

Pe hol, Tamara se folosi de piatră ca să găsească drumul. Când greşea direcţia, strălucirea pietrei pălea.

— Maestrul Rufus ar fi trebuit să ne dea aşa ceva când am fost în tuneluri, spuse Call păşind înainte. În locul hărţii dispărute.

— Poate că ar fi zădărnicit scopul lecţiei, punctă Aaron, adunându-şi degetele peste piatră, ca să nu mai fie nevoit să-şi mijească ochii din pricina strălucirii ei. Ştiţi voi, să-şi găsească fiecare propriul drum.

— Nu te da mare, spuse Tamara, virând brusc.

Toate trei pietrele îşi diminuară lucirea.

— Cred că… ăăă… ai cotit greşit, spuse Call arătând înapoi, spre sala mare cu o cascadă subterană, pe care piatra părea s-o indice drept continuare a drumului.

— Hai, spuse ea, escaladând panta din faţa ei.

Call şi Aaron n-avură încotro şi trebuiră s-o urmeze.

Fata fu nevoită să-şi plece capul ca să treacă prin micul pasaj ce ducea spre un spaţiu cu tavan înalt, de care atârnau mai mulţi lilieci strânşi unii în alţii şi care chiţăiau. Întreaga încăpere mirosea a lilieci. Call îşi ciupi nasul.

— Ce faci, Tamara? întrebă Aaron în şoaptă.

Ea se încovoie şi se târî într-un pasaj îngust. Call şi Aaron schimbară priviri îngrijorate. Era periculos să explorezi peşterile fără o hartă sau un ghid de vreun fel. Existau prăpăstii adânci şi lacuri cu mâl bolborositor, ca să nu-i mai amintim pe elementali.

Intrând în pasaj după Tamara, Call spera din tot sufletul că ştia încotro se îndrepta.

Simţea pietrele zgrunţuroase sub mână, în vreme ce se târa prin ceea ce părea un tunel creat de natură. La un moment dat se îngustă aşa de mult, încât Call crezu că nu vor mai putea trece. Inima îi porni la galop când constată că singura lor sursă de lumină pălea tot mai mult. După câteva minute încordate, spaţiul se deschise spre o încăpere necunoscută, dar care nu părea primejdioasă. Pietrele lor străluciră.

— Vrei să ne explici şi nouă care e şpilul? întrebă Call.

Tamara îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu ştim cine este pe urmele tale. Poate fi unul dintre Maeştri sau altcineva care ştie unde se va ține adunarea. Nu puteam urma traseul direct. Putea să fie o capcană. Treaba cu pietrele astea este să ne asigure că nu ne-am rătăcit.

— Deşteaptă treabă, spuse Call, încercând să ignore spaima care-i întorsese stomacul pe dos.

Voia să creadă că, oricine ar fi fost duşmanul sau duşmanii lui, nu făceau parte dintre Maeştrii actuali din

şcoală. Voia să creadă că era vorba doar de vreo slugă servilă a Maestrului Joseph sau de vreun hidos mag de rând care-i ura pe Makari. Sau de vreun elev pe care Call să-l fi scos din minţi. Call ştia că putea fi din cale-afară de enervant, cu precădere când îşi dădea silinţa.

Call încă rumega aceste gânduri, când ajunseră în încăperea aleasă de magi pentru adunare. Întârziaseră, căci întâlnirea deja începuse. Un grup de Maeştri îmbrăcaţi în negru se aşezaseră în jurul unui semicerc format din bile fin şlefuite. O bancă lungă, joasă, de marmură, aşezată în afara semicercului, permitea Maeştrilor să stea cu faţa spre centrul încăperii. Stalactitele care atârnau de tavan se terminau în bulbi rotunzi de piatră transparentă, fiecare emanând o lumină gălbuie.

— Tamara, Aaron şi Call, glăsui Maestrul Rufus, când intrară în încăpere. Vă rog să luaţi loc.

Arătă spre trei grămezi de pietre netede îngrămădite una peste alta, aflate chiar în faţa mesei Maeştrilor. Call făcu ochii cât cepele. Urmau să *stea* pe alea? Oare pietrele nu se vor împrăştia, făcându-i să cadă la podea în posturi stânjenitoare?

Dar Tamara trecu pe lângă el cu pas încrezător şi se aşeză pe una dintre grămezi. Se aşezase uşor, încrucişându-şi braţele la piept, iar pietrele rămaseră pe loc. Aaron o urmă, iar după el veni şi Call, aruncându-se pe grămada lui. Pietrele sâsâiră şi zăngăniră când greutatea lui le făcu să se depărteze, dar se simţea ca şi cum se adâncise într-un jilţ făcut din caramele, deşi nu era la fel de lipicios, iar pietrele se modulară şi se redistribuiră în jurul lui până se simţi pe cât de confortabil îi permitea piciorul.

— Super! exclamă Call. Avem nevoie de aşa ceva în camera noastră comună.

— Call, spuse Rufus, posac.

Call avu simţământul că Maestrul încă îl bănuia că deţinea secrete pe care nu voia să le dezvăluie.

— Te rog să faci mai puţine comentarii legate de mobilă,

avem o adunare aici.

Zău? Credeam că e o petrecere! vru să spună Call, dar n-o făcu. Era clar că nici nu se putea vorbi despre atmosfera unei petreceri. Maestrul North şi Maestra Milagros îl încadrară pe Rufus. Anastasia Tarquin, cu părul ei argintiu ca oţelul, adunat în vârful capului, se aşeză lângă capătul mesei, fixându-şi privirea întunecată pe Call.

— Despre ce este vorba? întrebă Aaron, plimbându-şi privirea prin încăpere. Avem necazuri?

— Nu, spuse Maestra Milagros.

— Poate, spuse în acelaşi timp Maestrul North, icnind, încercăm doar să conchidem cum s-a putut petrece atacul, adăugă el, aruncând o privire spre Anastasia. Avem o mulţime de paznici. Ştim prin ce ai trecut, dar ai putea să ne mai spui o dată toată povestea, să ne limpezim mintea?

Call se strădui să le povestească, se strădui să se concentreze pe detalii care ar fi putut să fie de ajutor, în pofida groazei şi a neputinţei pe care le încerca. Tamara şi Aaron se grăbiră să expună variantele lor. Call insistă pe ajutorul neprecupeţit dat de Havoc, fiind neliniştit de viziunea pe care o avea Adunarea cu privire la animalele Călăreţi ai Haosului.

— Cineva este foarte hotărât. Dacă cineva ştie de ce, ar fi timpul potrivit să ne spună.

Maestrul îl privi sever pe Call din spatele mesei, ca şi cum l-ar fi impulsionat şi mai mult să-şi dea drumul la gură. După ce Call adusese Adunării capul Inamicului Morţii, credea că secretul lui se afla în siguranţă, dar acum simţea mai mult ca niciodată că stă să iasă la suprafaţă. Dacă ar fi putut să li-l spună! Dacă ar fi putut să creadă că Call era *diferit* de Constantine!

Call deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. De răspuns, răspunse Tamara.

— Habar n-avem de ce ar vrea cineva să-l rănească pe Call, spuse ea. Call nu are duşmani.

— N-aş merge aşa departe, murmură Call, dar Tamara îl lovi cu piciorul – tare.

— Printre elevi circulă un zvon, spuse Maestra Milagros.

N-am vrea să-l amintim, dar trebuie să o auzim de la voi. Aaron, ai avut vreo legătură cu atacul elementalului?

— Bineînţeles că nu! strigă Call.

De astă dată Tamara nu-l mai lovi ca să-i amendeze ieşirea.

— Trebuie să o spună Aaron, spuse cu blândeţe Maestra Milagros.

Aaron îşi plecă privirea pe mâini.

— Nu, nu am avut nicio legătură. Nu l-aş răni pe Call. Nu aş răni pe nimeni.

— Te credem, Aaron. Call este un Makar, spuse Maestrul Rockmaple, un mag scund cu o barbă roşie şi zbârlită.

Call nu-l plăcuse la Testul de Fier, dar se bucura că Maestrul Rockmaple îl credea pe Aaron.

— Există mai multe motive pentru cei care se opun Magisteriumului şi care stau la baza atacului asupra unui Makar. Cred că preocuparea noastră principală ar trebui să fie descoperirea modului în care un elemental rău a pătruns în camera unui elev şi – şi mai important – cum ne putem asigura că acest lucru nu se va mai întâmpla.

Call îl privi pe Aaron. Acesta încă îşi studia degetele, ciugulindu-şi pieliţele din jurul unghiilor. Pentru prima oară, Call constată că erau roase până în carne.

— Nu a fost un elemental oarecare, spuse Maestrul Rufus. Ci unul dintre marile elementale. Unul dintre cele din propriile noastre temnițe. Numele lui era Skelmis.

Call îşi aminti de Automones care, cu un an în urmă, distrusese casa unui prieten al tatălui său, nerăbdător să-l ucidă pe Call. Automones a fost şi el unul dintre elementalele mari. Era tulburător gândul că cineva încercase să-l omoare pe Call încă de acum un an şi că părea în stare să înhame la muncă cele mai puternice creaturi din Magisterium pentru a-şi atinge scopul. Call se întrebă dacă, la urma urmei, n-ar putea fi unul dintre Maeştri. Se uită în jurul mesei şi se cutremură.

— O să avem nevoie de voi trei să răspundeţi la întrebări legate de amănunte, spuse Maestrul North. Şi asta poate

lua ceva timp. Există o anchetă în curs care investighează dacă Anastasia Tarquin a manifestat neglijenţă în îndeplinirea sarcinilor unui gardian al elementalelor. Maestrul Rockmaple va consemna cele constatate şi le va raporta Adunării.

— Deja v-am explicat, spuse Anastasia.

Era îmbrăcată în costumul ei alb obişnuit şi-şi ţinea părul ei de gheaţă în piepteni de fildeş. Pe degete îi luceau inele de aur alb. Chiar şi brăţara ei era făcută dintr-o piele cenuşiu-pal. Singura culoare de pe chipul ei se datora ochilor roşii de nesomn sau nelinişte.

— Elementalul Skelmis a fost probabil eliberat înainte să desemnez paznicii, continuă ea. Există doar două pietre vrăjite care deschid grotele elementalelor. Una se află în permanenţă la gâtul meu. Cealaltă se află într-un seif închis prin magie în camera mea, încuiat cu trei lacăte separate. I-am urmărit cu atenţie pe toţi cei care au intrat şi au ieşit. Aţi văzut notiţele. Aţi vorbit cu paznicii. Faptul că aruncaţi vina pe mine pentru că astfel vi se oferă un pretext să scoateţi din şcoală un reprezentant al Adunării nu va face niciunuia dintre noi vreun bine.

— Prin urmare, dacă tu nu ai notat pe nimeni că ar fi intrat, înseamnă că nu a intrat nimeni? Asta ar trebui să credem? întrebă Maestrul North.

Anastasia se ridică, lovind masa cu mâinile şi făcându-l pe Call să tresară.

— Dacă vreţi să mă acuzaţi de ceva, faceţi-o direct. Credeţi că sunt în cârdăşie cu forţele Inamicului? Credeţi că am produs rău cu intenţie acestui băiat şi prietenilor săi?

— Nu, sigur că nu, spuse Maestrul North, dând vădit înapoi. Nu te acuz de nimic intenţionat. Spun că poţi să-ţi lauzi cât vrei paznicii, dar nu o să ne convingi.

— Deci mă consideraţi incompetentă, spuse ea cu o voce de gheaţă.

— Tu ce preferi? spuse Maestrul Rufus făcând un pas în faţă. Pentru că e ori una, ori cealaltă. Dacă Maestrul North nu vrea să pună punctul pe *i,* o să-l pun eu. Era

responsabilitatea ta să te asiguri că nimeni nu va putea elibera un elemental din grotele de lângă Magisterium. Şi totuşi unul a scăpat şi mai că a omorât un elev, pe unul dintre ucenicii mei. Este vina ta, Tarquin, fie că-ţi place sau nu.

— Nu este posibil, insistă ea. V-am spus, nu aş face nimic care să-l rănească pe Callum sau pe Aaron. N-aş lăsa niciodată ca un elev să fie pus în primejdie.

Auzind că n-a fost menţionată, Tamara pufăi pe nări.

— Şi totuşi s-au aflat într-un pericol uriaş, spuse Maestrul Rufus. Prin urmare, ajută-ne să aflăm ce s-a întâmplat.

Anastasia se lăsă înapoi pe locul ei.

— Prea bine!

Duse mâna la gât şi scoase un lanţ de sub cămaşă, de care atârna o colivie mare, iar în colivie se afla o cheie de bronz a cărei parte lată era un simbol alchimic pentru creuzet.

— Când am preluat paza drumului care duce la grotele elementalelor întunecate, m-am asigurat că nu mă voi despărţi de cheie.

— Şi cealaltă cheie? întrebă Maestrul North. Există două chei. Ai spus că pe cealaltă ai încuiat-o. Ar fi putut cineva s-o fure şi apoi s-o pună la loc?

— Puţin probabil, răspunse Anastasia. Ca să intri în seiful meu, trebuie să treci de trei încuietori vrăjite de sine stătătoare. Iar seiful a fost adus aici cu celelalte lucruri ale mele. Maestrul Taisuke m-a ajutat să-l închid în stâncă.

— Ce fel de vrăji de închidere ai folosit? întrebă Maestra Milagros.

Anastasia şovăi, apoi oftă.

— Presupun că va trebui oricum să le schimb, deşi eu consider că nu e posibil ca cineva să fi făcut ceea ce sugeraţi voi. Bine. Prima vrajă este o parolă, care trebuie spusă cu voce tare. Şi, nu, n-am de gând să v-o spun. Nu am spus-o nimănui.

Pentru o clipă, îşi privi mâinile cu manichiură perfectă. În cea mai mare parte din timp părea mai în vârstă decât

era, mai în vârstă decât Alastair, şi în acel moment chiar aşa arăta.

Apoi îşi ridică uşor capul, iar expresia de pe chipul ei reţinea ceva din agerimea arătată până atunci.

— A doua este o mică vrajă isteaţă, declanşată de parolă. În seif apare o gaură în care, dacă-ţi bagi mâna, eşti muşcat de un şarpe elemental care otrăveşte hoţul cu o toxină letală. Ca să treci de ea, trebuie să arunci foc în deschidere.

Într-un colţ al gurii ei apăru un mic surâs răutăcios.

— Super, şopti Aaron.

Call era de acord cu el.

— Apoi, la urmă, mai este şi a treia vrajă, creată de mine. Sunteţi primii cărora le spun despre ea şi regret că trebuie înlocuită. Odată focul aruncat, nimic vizibil nu se va schimba. În acest moment poţi penetra deschizătura cât timp te mişti încet. Dacă-ţi introduci mâna dintr-odată, vor suna alarmele, iar seiful se va închide iarăşi. Oricum, se va crea iluzia unui şarpe elemental ieşind din gaură şi pregătindu-se să se repeadă, aşa că tentaţia de a te retrage iute este de înţeles.

Un minut, cu toţii aşteptară în tăcere. Call ar fi putut spune că toţi se minunau de măsurile de siguranţă luate de ea, dar, gândea el, se puteau minuna şi de cât de complicat era totul, căci erau nişte încuietori foarte inventive.

— Am terminat cu asta? Aici, în Magisterium, îşi face veacul ceva malefic, spuse Anastasia, înălţându-şi fruntea. O ştim cu toţii. De aceea am şi venit. Vă sugerez să găsim sursa lui, în loc să aruncăm acuzaţii fără fundament. Înainte să fie prea târziu.

Maestrul se întoarse spre Call, Aaron şi Tamara.

— Vreau să înţelegeţi că nimic din toate astea nu s-a mai întâmplat până acum în Magisterium şi vrem să ne asigurăm că nici nu se va mai întâmpla vreodată. Voi trei puteţi pleca. Vom continua fără voi, dar nu vă îndoiţi că vom descoperi ce s-a întâmplat.

Era limpede că magii aveau să discute toată noaptea, deşi practic nu aveau niciun indiciu care să-i fi putut duce

la descoperirea spionului. Deodată, Call se gândi la Jericho Madden şi la moartea lui cauzată de un accident: un experiment care se terminase prost. Fusese o anchetă şi atunci? Se arătaseră şi atunci fără rost oamenii cu degetul unii pe alţii?

— Eu cred în continuare că cel mai eficient lucru este *să-i învăţăm,* spuse Anastasia, cu o voce vădit tăioasă. Puteţi să mă acuzaţi de neglijenţă, dar asta nu înseamnă că voi nu v-aţi neglijat îndatoririle.

— Îi învăţ, spuse Maestrul Rufus, aruncându-i una dintre cele mai severe priviri ale lui. Îi învăţ ceea ce trebuie să cunoască.

— Ah! făcu ea, şi era limpede că nu mai era indispusă, căci se convinsese că câştigase. Prin urmare, Callum şi Aaron ştiu că au puterea să scoată un suflet viu dintr-un trup? Se pricep s-o facă? Ce uşurare, pentru eu că credeam că sunteţi aşa de îngroziţi de abilităţile lor încât plănuiaţi să-i lăsaţi să bâjbâie, chiar dacă erau cât pe ce să fie ucişi.

— Le-am dat liber elevilor, spuse Maestrul North, cu o căldură neobişnuită. Tarquin, lasă-i să plece. Mai sfidează-mă o dată şi o să-ți interzic să mai intri în școală, indiferent ce hotărăşte Adunarea.

Ieşiţi din încăperea unde avea loc întâlnirea, Call se întoarse spre Aaron şi Tamara. Tamara îşi ridică sprâncenele într-o mişcare care tindea să exprime întreaga ciudăţenie a acestei Adunări. Aaron clătină din cap. După un timp, întâlniră un drumeag cunoscut, lucru bun, căci se ştia că pietrele puteau fi folosite doar pentru o singură călătorie şi se puteau întoarce la locul Adunării oricând.

În cele din urmă, Aaron spuse:

— Bine că am plecat de acolo înainte de întâlnirea lui Jasper. Devenisem îngrijorat.

— Doar nu crezi că Celia este implicată? spuse Call. Adică, nu crezi *cu adevărat*, așa-i?

— Ştiu că nu vrei să fie ea, spuse Aaron, păşind pe lângă muşchiul care strălucea cu reflexii albăstrii când îl atingeau cu respiraţiile lor. Ştiu că tu crezi că ţi-e prietenă,

dar trebuie să fim cu ochii-n patru. Celia a făcut ceva ciudat când s-au desfăşurat cele două atacuri. S-ar putea să fie o coincidenţă. Sau nu.

— Şi cum ne va ajuta întâlnirea? întrebă Tamara. Chiar dacă e vorba despre Celia, Jasper nu este în vizor.

— Jasper mi-a promis că o să spună nişte lucruri despre Call. Dacă ea o să muşte momeala, o să aflăm.

Tamara îşi dădu ochii peste cap. Gândea că poate Call n-o să vadă asta în lumina palidă a muşchilor, dar el observase gestul.

↑≋△○◎

Ajunseră gâfâind la Galeria care era luminată de noapte, cu mănunchiuri smălţuite de muşchi ce licăreau în albastru şi verde. Elevii se bălăceau în iazuri adânci, în care apa avea o culoare turcoaz. Call îşi aminti de prima lui vizită aici: îl invitase Celia, în Anul de Fier, şi fusese unul dintre primele lucruri din Magisterium care-i plăcuse cu adevărat. Îl lăsase cu gura căscată, dându-şi seama că niciun om obişnuit nu va avea vreodată ocazia să vadă ce vedea el acolo.

Acum privea locul ca pe ceva cunoscut. Îi recunoscu pe câţiva: pe Alex, care lenevea într-un colţ alături de sora Tamarei şi de o altă fată din Anul de Aur. Gwenda şi Rafe se bălăceau într-unul dintre iazuri, împroşcându-se cu apă. Kai era călare pe tuburile de sticlă care eliberau dulciuri efervescente, cu o mână afundată în muntele de dulciuri şi cu cealaltă ţinând o carte.

— Uită-te la mine! strigă o voce.

Pentru o clipă, Call crezu că vede o siluetă slăbănoagă, cu păr castaniu, purtând un tricou uzat făcându-i semne. Cineva care avea ochi negri şi un chip prea palid.

Drew.

Call clipi şi imaginea se topi, prefăcându-se în Rafe plonjând în iaz. Apa se împrăştie în tot locul. Ceilalţi aplaudară şi chiuiră. Aaron se aplecă şi le şopti lui Call şi Tamarei:

— Uite-i acolo!

Arătă spre locul în care se găseau Celia şi Jasper – o canapea violet, mare, capitonată. Celia arăta drăguţ într-o rochie roz, cu părul strâns într-o coadă de cal. Jasper arăta ca Jasper.

Între ei plutea un castron de piatră. Celia îşi adânci degetele în el, iar când le scoase, acestea străluceau. Suflă spre ele şi o mulţime de baloane multicolore se ridicară spre tavan. Ea chicoti.

— Hm, spuse Call. Celia se uită la Jasper cu ochi de viţel. Ciudat. Nici măcar nu-l *place* pe Jasper. Cel puţin nu a recunoscut vreodată aşa ceva.

— Îl ademeneşte în ghearele ei, spuse Aaron.

— Sunteţi idioţi amândoi, spuse Tamara, resemnată. Veniţi pe aici.

Se strecurară pe lângă marele bar plin cu gustări şi dulciuri, lipindu-se de perete. Era întuneric. Call urma lumina emanată de bentiţele aurii ale Tamarei. Când ajunseră în partea opusă, se găsiră taman în spatele canapelei violet, mult mai aproape de Celia şi de Jasper. Părea că-i venise rândul lui Jasper la castron. Îi aruncă Celiei o privire plină de înţelesuri, după care suflă asupra degetelor lui. În aer se ridicară baloane în formă de inimioare.

— Ce greţos, spuse Call. Îmi vine să vărs.

Tamara trebui să-şi astupe gura cu mâna ca să-şi înăbuşe râsul.

— E o întâlnire, spuse ea, după ce-şi stăpâni icnetele. La întâlniri trebuie să te simţi bine.

— Sau să te prefaci, spuse Aaron, mijind ochii la Celia.

Chiar credea în vinovăţia ei.

— Şi cum te simţi bine holbându-te unul la celălalt? întrebă Call.

— Bine, spuse Tamara aruncându-le amândurora o privire foarte adâncă. Dacă voi doi, bufonilor, aţi ieşi cu o fată, cum aţi proceda?

Call remarcă faptul că, după ce Jasper se aplecă spre ea şoptindu-i ceva, obrajii Celiei deveniră roz. Era ciudat să

priveşti. Mai întâi că era straniu să-l vadă pe Jasper comportându-se frumos cu cineva. De obicei, chiar şi atunci când lua înfăţişarea lui de nu-chiar-mârşav-pe-deplin, tot te călca pe nervi prin ce spunea. Dar cu Celia părea să se comporte ca un om normal.

Iar ea îl privea topită.

Lucru care era *total nedrept*, din moment ce singurul motiv pentru care îi ceruse Jasper să iasă cu el era să ascundă ce făcuseră ei în bibliotecă.

Dacă stai să te gândeşti, Celia fusese întotdeauna de părere că, atunci când îl considera pe Jasper un nemernic, Call exagera.

Poate că-l plăcea pe Jasper! Poate că doar pretinsese că-l plăcea pe Call, ca să se apropie de Jasper!

— Nu ştiu, răspunse Aaron. Orice ar vrea ea să facă.

Call uitase de întrebarea la care răspundea Aaron. Pentru o clipă, Call speră oarecum că, la urma urmei, Celia era spionul. Dacă era, Jasper şi-o luase pe bune.

Tamara îl lovi pe Call în umăr.

— Frate! Ţie chiar îţi place de ea!

— Ce? N… nu, bâigui el. Eram adâncit în gânduri. Despre cum Jasper este un nemernic şi jumătate.

Aaron dădu din cap, ca un înţelept. Jasper şi Celia îşi afundară degetele în acelaşi timp şi suflară, stârnind miraje de fluturi şi păsări zburând prin aer. Izbucniră amândoi în râs, chiar înainte ca una dintre păsările lui Jasper să plonjeze şi să înghită unul dintre fluturii Celiei.

Aşa-i mai bine! zâmbi Call. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar crea mirajul unei pisici care să vâneze toate păsările.

— Ar trebui s-o rogi să iasă cu tine, dacă o placi aşa de mult, spuse încet Tamara, alegându-şi cu grijă cuvintele. Adică te-ar ierta dacă i-ai explica.

— Ce să-i explice? întrebă Aaron.

Call îl auzi pe Jasper plângându-se Celiei de Fuzzball, hermina Gwendei. Şi, deşi Celia îi spusese lui Call *anul trecut* de reacţia alergică a lui Jasper la Fuzzball, prin urmare Jasper trebuia să ştie că ea ştie, Celia tot se

prefăcu că abia atunci afla despre chestia asta. Jasper înghiţi găluşca. Turuia fără oprire despre nenorocita de hermină şi cât de mult îi displăcea, iar ea se purta ca şi cum ar fi fost *fascinată.*

Lui Call îi venea să ţipe.

— Ia uite, spuse Celia, după ce Jasper îşi termină muniţia cu hermina. Alex Strike pune un film. Vrei să-l vedem?

Alex era un mag al aerului şi una dintre modalităţile prin care-şi arăta talentul era să modeleze aer colorat pe un perete al Galeriei, creând iluzia unui film obişnuit. Uneori schimba finalurile, ca să se amuze. Call îşi amintea limpede de un Ewok, un droid şi fantoma Darth Vader dansând conga în versiunea lui Alex la *Întoarcerea lui Jedi.*

Jasper îi întinse mâna Celiei, ajutând-o să se scoale de pe canapea. Se îndreptară împreună spre latura de vest a sălii, unde fuseseră aranjate rânduri de scăunele joase. Găsiră două locuri alăturate exact când lumina din acea parte a peşterii se micşora şi pe perete erau proiectate primele cadre ale filmului.

— A venit momentul, şopti Aaron. Va profita de întuneric ca să-l facă inconştient.

Deodată, Call se simţi epuizat de întreaga tevatură.

— Nu, nu o va face, spuse el. Am fost de zeci de ori singur cu ea. Dacă ar fi avut intenţia să-mi facă rău, ar fi făcut-o. Trebuie să lăsăm baltă varianta asta. Singurul pericol la întâlnirea asta este ca Jasper s-o plictisească pe Celia cu balivernele lui.

— Sau să ne plictisească pe noi, murmură Tamara. Call are dreptate, Aaron. Jasper a promis să scoată de la ea tot ce ştie despre Call, dar cred că putem spune cu mâna pe inimă că a uitat cu desăvârşire.

Pe perete se mişcau forme închipuind ciudate modele de lumină. Call îl putea vedea pe Alex stând în spate şi mişcându-şi încet mâinile ca să facă imaginile să danseze. Din ce putea spune Call, filmul era o combinaţie între *Povestea jucăriilor* şi *Jurassic Park,* în care jucăriile erau urmărite pe ecran de velociraptori.

— E o fundătură, spuse Call. Dar am o idee despre ce am putea face la noapte.

Aaron îşi ridică surprins privirea.

— Ce?

— Dacă cineva a coborât în temniţa elementalelor şi l-a eliberat pe Skelmis, atunci există nişte martori. Trebuie să existe.

— Celelalte elementale, spuse Tamara, dându-şi seama numaidecât la ce se referea. Sunt întemniţate acolo. Trebuie că au văzut ce s-a întâmplat.

— Păi, membrii Adunării nu le-au interogat deja? spuse Aaron.

— Nu neapărat, spuse Call. Cei mai mulţi se tem de elementale. Nu le văd ca pe nişte creaturi cu care ai putea să vorbeşti. Şi nu pot scăpa de preconcepţia asta. Dar cu doi Makari… şi un elemental într-o cuşcă…

— E o nebunie, spuse Tamara, dar ochii ei căprui se aprinseseră.

— Vrei să spui că nu te bagi? întrebă Call.

— Ba nu, spuse Tamara. Spun doar că e o nebunie. Cum ajungem acolo jos?

— De fapt, la Adunare, Anastasia ne-a dat toate detaliile despre cum putem s-o facem, spuse Call. Spunea că ţine o cheie în camera ei şi una atârnată la gât. Tot ce avem de făcut este să intrăm la ea în cameră atunci când știm că nu e acolo şi să înhățăm cheia.

— Şi paznicii? întrebă Aaron. Ce facem cu paznicii de la uşă?

— O să vedem când o să ajungem colo, spuse Call. Spionul a intrat. Trebuie să existe o cale. Dacă n-o facem la noapte, o să schimbe toate vrăjile de ferecat. Nu o să mai pupăm o şansă ca asta.

Aaron îi aruncă Celiei o ultimă privire bănuitoare şi dădu din cap. Trecură tustrei în hol. Îndreptându-se spre zona în care se aflau camerele Maeştrilor, Call îşi dădu seama că planul său are trei hibe. Prima: nu era sigur care era camera Anastasiei Tarquin. A doua: nu avea idee cum va intra. Şi a treilea: odată intraţi, vor trebui să ghicească

parola.

Cât de greu poate să fie? se întrebă el. Probabil că parola ei era ceva evident. Ceva ce le-ar sări în ochi doar privind la lucrurile ei.

Şi camera ei putea fi depistată cu uşurinţă. Îi privi pe Tamara şi pe Aaron. Păreau gata să accepte că planul va funcţiona. Poate că se şi gândiseră la o cale. Şi cel puţin făceau ceva, nu aşteptau ca spionul să lovească din nou.

Call oftă. Dacă nu puteau conta pe Maeştri şi pe Adunare ca să rezolve problema asta, atunci trebuia să treacă ei la acţiune.

CAPITOLUL ZECE

Nu le luă mult timp ca să ajungă pe coridoarele unde locuiau Maeştrii. Nu era o zonă a Magisteriumului în care Call să fi fost şi mai înainte. Deşi nu era interzis, singurii elevi care aveau curajul să se avânte în zonă erau asistenţi ca Alex, cu sarcini precise, sau elevi care aduceau mesaje pentru Maeştri. Ca să mergi şi altfel acolo îţi trebuia o invitaţie, pentru a nu da de bucluc.

De fapt, Call se străduia din greu să arate încrezător şi să meargă normal la sfatul Tamarei. Ar fi vrut să se strecoare pe lângă pereţi, deşi foarte puţini elevi treceau pe lângă ei. Şi niciun Maestru. Erau încă adunaţi la şedinţa lor, încercând să descopere ce mersese prost, lucru bun pentru planul lui Call. Cu toate acestea, pătrunzând pe coridoarele unde se aflau dormitoarele Maeştrilor, lucrurile deveniră un pic înfricoşătoare.

Se distrară ghicind cui îi aparţinea o uşă sau alta. Cea a Maestrului Rockmaple era cea uriaşă, ferecată în alamă, a Maestrului North, una simplă de metal, a Maestrului Rufus, cea de argint lucios. Uşa care avea poza unei pisici

atârnate de un fir, care purta sub ea mesajul AŞTEAPTĂ PUŢIN, aparţinea cu siguranţă Maestrei Milagros.

Uşa Anastasiei era la fel de uşor de descoperit. O rogojină albă, groasă, fusese amplasată în faţa ei, iar uşa era făcută din marmură albă cu striuri negre, care arătau precum fumul. Call îşi aminti de mobila albă şi scumpă care fusese cărată înăuntru în prima zi de şcoală.

— Asta e uşa ei, spuse el. Asta trebuie să fie.

— De acord! spuse Aaron apropiindu-se şi pipăind marmura.

Examină incrustaţiile uşii, dar, asemenea tuturor uşilor din Magisterium, nu avea balamale, ci doar o broască teşită în dreptul căreia ar fi trebuit să-ţi vânturi brăţara ca să poţi intra. În cele din urmă, Aaron păşi înapoi, ridicându-şi mâna. Call simţi o tracţiune cunoscută în coşul pieptului.

Aaron era pe cale să folosească magia haosului.

— Stai, spuse Call. N-o face decât dacă n-o să avem încotro.

Tracţiunea din piept se stinse, dar Aaron îi aruncă o privire care aproape că-l răni.

— Ce ai împotriva magiei haosului, aşa, dintr-odată?

Call încercă să-şi transpună gândurile confuze în cuvinte.

— Cred că atrage controlul Maeştrilor, spuse el. Cred că au posibilitatea să o simtă, cel puţin când este folosită în Magisterium.

— Eu cred că tărăboiul stârnit de Skelmis în apartamentul nostru i-a atras aşa repede, spuse Tamara gânditoare. Deşi au venit teribil de iute doar pentru nişte zarvă. Call s-ar putea să aibă dreptate.

— Bine, atunci, acceptă Aaron. Şi ce propui?

În următoarele zece minute trebăluiră la uşă cu tot ce le-a putut trece prin cap. Tamara făcu o vrajă a focului, dar uşa rămase inaccesibilă. Nu reacţiona nici la îngheţ, nici la „Sesam, deschide-te” şi nici la vraja de deschidere pe care Tamara o folosise la cuştile din satul Ordinului Dezordinii. Stătea acolo şi se uita la ei… ca o uşă.

Call descoperi că nu reacţiona nici la loviturile cu piciorul.

— Chiar aşa? spuse Aaron, după ce-şi epuizaseră ideile şi stăteau sprijiniţi de peretele opus, transpiraţi din cap până-n picioare.

Privi spre afişul de pe uşa Maestrei Milagros.

— Atâta tevatură cu securitatea asta, iar noi nu putem trece de o uşă.

— Cineva a trecut de uşa *noastră*, punctă Tamara.

— Deci este posibil, adăugă Call. Sau cel puţin ar trebui să fie. Vreau să spun, ştiam că nu va fi uşor. Aceste uşi reprezintă securitatea Magisteriumului. N-ar trebui să vânturăm o brăţară prin dreptul lor şi ele să se deschidă mintenaş.

Şi, ca să exemplifice, îşi agită mâna prin dreptul uşii.

Se auzi un clic.

Tamara îşi îndreptă spatele.

— Cumva tocmai s-a…?

Aaron făcu doi paşi pe hol şi împinse uşa, care alunecă uşor într-o parte. Era descuiată.

— Nu e corect!

Tamara nu părea mulţumită, dimpotrivă, părea supărată.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? întrebă şi se roti spre Call. Tu ai brăţara ta obişnuită?

— Da, sigur, eu…

Call ridică manşeta cămăşii sale termale. Privirea îi deveni fixă. Brăţara sa era la locul ei, ce-i drept, dar uitase de cealaltă brăţară, pe care o ascunsese deasupra cotului.

Brăţara Inamicului Morţii.

Tamara trase aer în piept.

— Nici *asta* nu are vreo noimă.

— O să cercetăm mai târziu, spuse Aaron din pragul uşii. Nu ştim cât timp avem la dispoziţie în camera ei.

Arăta neliniştit, dar şi mult mai fericit decât fusese cu câteva momente mai înainte.

Call şi Tamara intrară după el, deşi tulburarea nu dispăruse de pe chipul Tamarei. Call simţea brăţara Inamicului arzându-i braţul. De ce nu o lăsase acasă, cu

Alastair? De ce voise s-o poarte la şcoală? Îl *ura* pe Inamicul Morţii. Chiar dacă, într-un fel, erau de aceeaşi factură, el ura tot ce reprezenta Constantine Madden şi tot ceea ce devenise.

— Frate! exclamă Tamara, trăgând uşa după ei. Ia uitaţi-vă la camera asta!

Camera Anastasiei era uluitoare. Pereţii licăreau, incrustaţi cu cuarţ. Podeaua era acoperită de un covor de lână, gros şi alb. Canapeaua era de catifea albă şi tot albe erau masa şi scaunele. Chiar şi tablourile de pe perete erau pictate în nuanţe de alb, crem şi argintiu.

— E ca şi cum ai fi în interiorul unei perle, spuse Tamara, plimbându-se în cerc.

— Eu mă gândeam că am fi ca într-un balon uriaş de săpun, spuse Call.

Tamara îl fulgeră cu privirea. Aaron se vântura prin cameră, privind în spatele vitrinei (albă, cu vase albe) şi pe după un raft (alb, pe care se găseau cărţi legate în carton alb) şi sub cufărul (alb) de pe podea. În cele din urmă, se apropie de o tapiserie lungă care atârna pe un perete. Fusese ţesută în fire bej, ivorii şi negre şi reprezenta un munte alb de zăpadă.

La Rinconada? se miră Call. *Masacrul Rece*?

Nu era sigur.

Aaron dădu tapiseria deoparte.

— Am găsit, spuse el, ridicând-o şi trăgând-o în lateral.

În spatele ei se afla un seif uriaş, din oţel emailat. Chiar dacă era alb.

— Să fie parola ei derivată din cuvântul *alb?* sugeră Aaron, privind în jur. E limpede că e obsesia ei.

Tamara clătină din cap.

— În camera asta cineva l-ar putea rosti şi din întâmplare.

Aaron se încruntă.

— Atunci poate opusul? Lignit, onix? Sau o culoare strălucitoare. Roz-fluorescent!

Nu se întâmplă nimic.

— Ce ştim despre ea? întrebă Call. Face parte din

Adunare, nu? Şi e măritată cu tatăl lui Alex, al cărui nume de familie este Strike, prin urmare este clar că nu i-a luat numele.

— Augustus Strike, rosti Tamara. A murit cu câţiva ani în urmă. Era destul de bătrân. Ai mei spuneau că se înţelegeau destul de bine.

— Şi spunea de un soţ înainte de asta şi despre nişte copii, spuse Call. Poate că au divorţat, dar, dacă nu, atunci au existat doi bărbaţi însuraţi cu ea şi amândoi au murit. Poate că e una dintre femeile acelea care-şi omoară soţii pentru bani.

— O văduvă neagră? pufni Tamara. Dacă l-ar fi ucis pe Augustus Strike, oamenii ar fi aflat. Era un mag de mare importanţă. Ea şi-a câştigat locul în Adunare datorită lui, înainte de căsătorie era un mag oarecare din Europa.

— Ar putea pur şi simplu să fie lipsită de noroc, spuse Call.

Nu realizase că tatăl lui Alex era mort. Se întreba dacă nu cumva părinţii Tamarei ar fi încurajat-o pe Kimiya să renunţe la întâlnirile cu el din cauza singurătăţii lui. Anul acesta, Alex şi Kimiya păreau din nou apropiaţi, dar Call nu prea ştia cum să considere lucrul acesta.

— Alexander, spuse el. Alexander Strike.

Dar nici acesta nu era parola.

— Ştim de unde veneau? întrebă Aaron. Europa e destul de mare.

— Franţa! strigă Call.

Nu se petrecu nimic.

— Nu striga *Franţa* şi gata! îl bombăni Tamara. Mai sunt o mulţime de alte ţări.

— Hai să ne uităm prin jur să vedem ce găsim, spuse Call, ridicându-şi mâinile. Ce folosesc oamenii drept parole? Zilele lor de naştere? Zilele de naştere ale animalelor de companie?

Tamara dădu peste un carneţel legat în piele cenuşiu-deschis, pitit sub un teanc de cărţi. Conţinea notiţe referitoare la venirea şi plecarea paznicilor, nume ale elementalelor şi o notă scrisă pe jumătate, adresată

Adunării, în care se explica cum trebuie întărite măsurile de securitate la Magisterium şi la Collegium cât timp cei doi Makari îşi desăvârşeau ucenicia.

Tamara citi conştiincioasă tot ceea ce ar fi putut folosi drept parolă, dar seiful rămânea impasibil.

Aaron descoperi un teanc mic cu fotografii în care erau mai mulţi oameni posaci, doi bebeluşi şi o femeie foarte tânără, cu păr negru, ce stătea într-o parte, îmbrăcată într-o rochie lălâie. Fotografiile erau granulate şi nimic din ele nu părea cunoscut. Peisajul era rural, cu câmpuri de flori în spatele lor. Să fi fost Alex unul dintre copii? Call nu era sigur. Pentru el, toţi bebeluşii arătau cam la fel.

Pe spatele fotografiilor nu scria nimic. Nimic care să-i ajute să descopere parola.

La urmă, Call se uită sub patul ei. Era pe punctul să-şi piardă speranţele. Erau atât de aproape de găsirea cheii cu ajutorul căreia ar fi putut să stea de vorbă cu elementalele, dar simţea tot mai acut că, pe măsură ce se străduiau să descopere parola, pe-atât îşi dădeau seama mai mult că era imposibil.

Sub pat se aflau mai multe perechi de pantofi albi cu toc jos şi nişte şlapi bej. Dincolo de aceştia se afla o cutie de lemn. Probabil că era singurul lucru din toată camera care nu avea vreo legătură cu culoarea albă. Băgându-se sub pat după ea, Call se întrebă dacă era sau nu a Anastasiei. Ar fi putut aparţine ultimei persoane care folosise camera.

O împinse în partea cealaltă şi ocoli patul ca s-o examineze. Lemn ros şi balamale ruginite, departe de stilul ei.

— Ce ai găsit? întrebă Aaron, apropiindu-se de Call.

Tamara se aşează lângă ei.

Call ridică uşor capacul…

…şi Constantine Madden se uita la el!

Call simţi parcă un pumn în plexul solar.

În fotografie era chiar Constantine Madden, fără îndoială. Cunoştea chipul lui Constantine aşa cum şi-l cunoştea pe al lui, din nenumărate motive.

Nu era vizibil în întregime. Jumătate din faţă era tânără

şi încă chipeşă. Cealaltă jumătate era acoperită de o mască de argint. Nu era aceeaşi cu cea purtată odată de Maestrul Joseph, pentru a-i face pe toţi să creadă că el era Inamicul. Cea din fotografie era mai mică, acoperea arsura groaznică căpătată de Constantine la evadarea din Magisterium, dar asta era tot.

Constantine se afla într-un grup de alţi magi, cu toţii purtând uniforme verde-şters. Call îl recunoscu doar pe unul singur: Maestrul Joseph. În fotografie, Maestrul Joseph era mai tânăr, cu păr castaniu, neîncărunţit.

Ochii cenuşiu-deschis ai lui Constantine priveau fix spre Call. Era ca şi cum i-ar fi zâmbit peste ani. Zâmbindu-şi sie însuşi.

— Ăsta este Inamicul Morţii, spuse Aaron în şoaptă, aplecându-se peste umărul lui Call.

— Şi Maestrul Joseph, împreună cu câţiva discipoli, spuse Tamara cu vocea gâtuită. Îi cunosc pe unii dintre ei. Încep să mă întreb…

— Dacă Anastasia Tarquin era unul dintre ei? spuse Call. E limpede că se petrece ceva ciudat. Brăţara Inamicului deschide uşa ei, ea are o fotografie a lui…

— Poate că nu o păstrează pentru că apare şi el în poză, spuse Tamara. Cauza ar putea fi oricare dintre ceilalţi.

Call se ridică, simţindu-şi picioarele nesigure. Se duse în faţa seifului, ţinându-şi pumnii strânşi.

— Constantine, spuse el.

Nu se întâmplă nimic. Tamara şi Aaron rămaseră nemişcaţi, pe jumătate aplecaţi peste cutia Anastasiei şi cu privirile lipite de el. Amândoi aveau aceeaşi expresie pe chip, o expresie pe care Call o socotea faţa lor pentru Ne Întrebăm Dacă Nu Cumva Call Este Malefic. În cea mai mare parte a timpului ignoraseră sau uitaseră că sufletul lui Call era cel al lui Constantine Madden.

Dar nu tot timpul.

Call se gândi la discipolii Inamicului Morţii. Ce-i atrăsese la Constantine? Făgăduinţa vieţii eterne, a unei lumi fără moarte. Făgăduinţa că pierderea va fi înlocuită şi durerea, ştearsă. O făgăduinţă pe care Inamicul şi-o făcuse

sieşi atunci când fratele său murise şi pe care o extinsese la discipolii săi. Call nu trăise niciodată o pierdere adevărată şi nu-şi putea imagina cum ar fi fost – nici măcar de mama sa nu-şi amintea –, dar putea să-şi imagineze soiul de discipoli pe care Constantine şi-i atrăsese fără doar şi poate. Oameni îndoliaţi, care se temeau de moarte. Oameni pentru care hotărârea lui Constantine de a-şi aduce fratele înapoi avea puterea unui simbol.

La urma urmei, Anastasia pierduse mai mulţi soţi. Poate că-l voia pe unul dintre ei înapoi.

Call îşi ridică braţul, privi la brăţara Inamicului şi apoi din nou la seif.

— Jericho, rosti el.

Se auzi un clic şi seiful se deschise.

La auzul sunetului, Call, Tamara şi Aaron rămaseră nemişcaţi. Seiful era descuiat. Vor putea să se furişeze şi să vorbească elementalelor. Planul funcţionase. Dar Call era atât de emoţionat, că-i tremurau mâinile.

Anastasia părea o femeie de treabă, fără intenţii criminale, dar, în ciuda acestui fapt, se dovedea că ori încerca să-l omoare, ori era de partea lui din raţiuni înspăimântătoare. Call nu agrea niciuna dintre variante.

— Acum… ai face bine să arunci foc în gaura broaştei, spuse Tamara. Înainte să iasă şarpele veninos elemental.

— Ah, da! bâigui Call adunându-şi gândurile.

Pocni din degete şi între ele se aprinse un foc micuţ. Apoi, apropiindu-se de broască, lăsă focul să se preschimbe într-o flacără lungă şi subţire, asemenea unei săgeţi fără tolbă şi arc. O împinse prin gaura deschisă a seifului. Flacăra se întinse şi se mări, părând să ardă tot spaţiul interior. Call nu putea să spună dacă acolo se afla vreun elemental încolăcit. Oare trimisese îndeajuns de mult foc ca să-l distrugă? O fi pierit sau se retrăsese în vreun colţ?

Call îşi întinse mâna spre gaura din seif.

Nu ezita, îşi spuse el. *Nu te mişca repede. Dacă vezi vreun şarpe, este o iluzie.*

Degetele lui înaintară. În spate auzi o respiraţie grea.

— Call, îl avertiză Aaron, nu te grăbi.

Capul şarpelui ieşi pe gaură exact când mâna lui Call aluneca pe margine. Era verdele-strălucitor al veninului, cu doi ochi negri, ca două picături de cerneală. O limbă mică, portocalie îi ieşi din gură, testând aerul.

Lui Call i se ridică părul de pe braţ. Pielea i se făcu de găină când simţi şarpele alunecându-i pe mână, rece şi uscat. Să fi fost o iluzie? Nu o simţea aşa. Fiecare muşchi din trup i se încordă şi, contrar oricărui instinct, îşi adânci mâna în seif. Pentru o clipă, pipăi locul, simţind ceva în genul unor funii moi, încolăcite.

Fără să vrea, se cutremură. În afara seifului, şarpele prinse să i se urce pe braţ.

— Anastasia nu i-ar fi minţit pe Maeştri, aşa-i? întrebă Call cu o voce care tremura doar un pic. Este o iluzie, nu?

— Chiar dacă nu este, nu cred că ar trebui să tremuri, spuse Tamara pe un ton strident şi agitat.

— Tamara! bodogăni Aaron. Call, suntem siguri. Este o iluzie. Tu dă-i înainte. Aproape că ai ajuns.

Poate că Aaron ar fi trebuit să facă asta, îşi spuse Call. În mod clar, Aaron nu s-ar fi gândit la modul serios să urle din toţi bojocii şi să dea buzna afară, fără să-i pese de alarme.

Dar, odată cu acest gând, veni şi un fir subţire de îndoială. Dacă Aaron îl voia mort, ce modalitate era mai bună decât aceea de a-l pune pe Call să facă ceva prostesc! Ce modalitate mai bună decât să-l încurajeze în a fi curajos şi idiot!

Nu, îşi spuse Call, *Aaron nu este aşa. Aaron este prietenul meu.*

Şarpele ajunsese la gâtul lui Call. Începu să se încolăcească asemeni unui colier sinuos… sau unui laţ!

În acel moment, degetul lui Call atinse ceea ce părea să fie o cheie. Bucata de metal zimţată era rece la atingere. Îşi închise palma peste ea.

— Am luat-o. Cred, spuse el, prinzând să-şi retragă mâna.

— Nu te grăbi! îi ordonă Aaron, aproape făcându-l să

tresară.

Privi în direcţia lui Aaron.

— Nu mă grăbesc.

— Mai avem puţin, spuse Tamara.

Apăru antebraţul lui Call, apoi mâna care ţinea cheia. De cum şi-o eliberă, şarpele pieri într-un norişor de fum urât mirositor, iar seiful se ferecă la loc singur.

Reuşiseră! Aveau cheia de bronz!

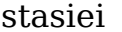

Părăsiră camera Anastasiei cât de repede putură, grăbind pasul spre pasajul adânc al Magisteriumului unde erau ţinute elementalele. Din când în când, Call privea neliniştit înapoi peste umăr, aşteptându-se oarecum ca Rufus sau vreun alt Maestru să fi descoperit fapta lor şi să fi pornit în urmărire.

Dar nimeni nu venea în spatele lor. Coridoarele erau tăcute, mai tăcute decât stâncile netede care-i înconjurau, decât pereţii şi podeaua de marmură care erau aşa de lustruite încât deveniseră alunecoase. Treceau pe lângă uşi incrustate cu simboluri alchimice, dar, de astă dată, Call nu se mai opri să se uite la ele. Era adâncit în gânduri în care îi apăreau Anastasia Tarquin şi fotografia din camera ei. Şi Maestrul Joseph. Să fi fost Anastasia Tarquin una dintre slujitoarele acestuia? Să fi fost ea spionul din Magisterium care-l vâna pe Call pentru că era totuşi – în ciuda a tot ce se întâmplase – Alesul Maestrului Joseph, sufletul Inamicului Morţii?

Tamara se opri în faţa uşii masive făurite din cele cinci metale ale Magisteriumului – fier, aramă, bronz, argint şi aur. În lumina ambiantă a coridorului, lucea uşor. Se întoarse spre Call şi Aaron cu o expresie hotărâtă pe faţă.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea şi bătu o dată, puternic, în uşă.

După o pauză lungă, se crăpă. Unul dintre paznicii tineri, pe care Call şi-l amintea de ultima oară când fuseseră acolo, se uită bănuitor la Tamara.

— Care-i treaba? întrebă el.

Părea de vreo nouăsprezece ani, cu păr negru, ciufulit. Uniformele Collegiumului erau albastru-închis, cu dungi de diferite culori pe mâneci. Call bănuia că acele culori aveau o semnificaţie – totul în lumea magilor era croit aşa.

— Care-i treaba, puştoaico?

Tamara îşi ascunse cu brio neplăcerea de a fi numită „puştoaică”.

— Maeştrii vor să te vadă, spuse ea. Spuneau că e ceva important.

Băiatul deschise şi mai mult uşa. Call putea vedea anticamera din spatele lui, cu canapeaua şi pereţii roşii. Tunelul se întrezărea în depărtare. Inima prinse să-i bubuie. Erau foarte aproape.

— Şi eu trebuie să te cred? făcu tânărul. De ce ar vrea Maeştrii să-mi părăsesc postul? Şi de ce ar trimite o ţărăncuţă să mă cheme?

Aaron schimbă o privire cu Call. Dacă băiatul din Collegium nu se va potoli, gândi Call, va sfârşi pe podea, cu bocancul Tamarei înfipt în gât.

— Sunt asistenta Maestrului North, zise Tamara. Mi-a spus să-ţi dau asta.

Îi întinse piatra-călăuză şi ochii băiatului se făcură cât cepele.

— O să te conducă la locul unde are loc întâlnirea, va trebui să depui mărturie despre metodele de protecţie de aici. Altfel, dai de belea ori tu, ori şefa ta.

Băiatul luă piatra.

— Nu a fost vina ei, spuse el, iritat. Şi nici vina vreunui paznic. Elementalul acela a venit de altundeva.

— Păi, mergi şi spune-le asta, îl invită Tamara.

Strângând piatra în palmă, băiatul ieşi pe coridor. Trânti uşa după el şi Call auzi pocnetele unei duzini de lacăte închizându-se.

— Mai bine aţi şterge-o, spuse băiatul, aruncându-le celor trei o privire rapidă şi apoi luând-o spre capătul holului.

Când paznicul dispăru din vedere, Call scoase din

buzunar cheia.

În uşa masivă se găsea un locaş în care se potrivi de minune, iar când cheia fu băgată în broască, o întreagă dantelărie de simboluri prinse a străluci peste tot pe uşă. Cuvinte pe care Call nu le mai văzuse până atunci se închegară sub ochii lui: *Nici carne, nici sânge, doar spirit.* În vreme ce Call le privea fascinat, uşa se deschise spre interior.

Intrară, trecând iute prin anticameră şi de acolo în coridorul roşu-închis. Nu era lung şi ducea la un al doilea set de uşi masive, care se întindeau tot mai sus, mult peste capul lui Call, aducând cu uşile unei catedrale gigantice.

Şi în ele se găsea un locaş, o mică gaură, aproape prea mică pentru a fi remarcată. Call înghiţi în sec şi potrivi cheia de bronz în broască. Al doilea set de uşi se deschise cu un huruit.

Păşiră prin ele.

Call nu ştia la ce să se aştepte, dar căldura subită din încăpere îl luă prin surprindere. Aerul era greu şi avea un miros ascuţit, metalic. Arăta asemeni unui loc în care fusese aprins un foc uriaş, dar nu se vedea niciun foc. În depărtare se auzea curentul apei şi mugetul flăcărilor ceva mai aproape. Cinci arcade cioplite în piatră duceau în cinci direcţii diferite. Săpate în piatră, erau vizibile vorbele cunoscute: *Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se înalţe, pământul vrea să se întărească, haosul vrea să devoreze.*

— Încotro? întrebă Call.

Aaron ridică din umeri, apoi prinse să se învârtească cu un braţ întins, arătând la întâmplare asemenea unui indicator de vânt.

— Încolo, spuse el când se opri.

Arcada spre care arăta părea să nu se deosebească cu nimic de celelalte.

— Warren? spuse Call în şoaptă.

Părea că va trece mult timp până ce mica şopârlă să-i audă acolo jos, dar Warren se mai arătase şi mai înainte în locuri ciudate şi la ore ciudate.

— Warren, am avea nevoie de ajutorul tău.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Tamara privind în direcţia aleasă de Aaron. N-am încredere în şopârla asta.

— Nu e aşa de rea! spuse Call.

Însă nu se putea împiedica să nu-şi aducă aminte cum îi condusese Warren la Marcus, fostul Maestru al Maestrului Rufus, acum unul dintre Devoraţi, tras în elementul foc fiindcă îşi folosise puterea în exces. Totuşi Marcus nu le făcuse rău. Era doar înspăimântător.

Dincolo de arcadă era totul în întuneric, mai puţin un coridor cât o cărăruie tăiată prin spaţiul gol dintre pietrele năruite, ce ducea mai departe în întuneric. Pe un perete era fixată o torţă care emana o lumină verzuie. Aaron o luă şi lumină drumul. Tamara şi Call îl urmară îndeaproape.

Cărăruia cobora în pantă, devenind un soi de bordură în jurul unei gropi adânci. Inima lui Call o luă la galop. Ştia că acolo erau întemniţate elementalele mari, ştia că, teoretic, magii se puteau apropia de ele fără să fie mâncaţi – ăsta era şi sensul întemniţării. Dar, la lumina palidă a torţei ţinute de Aaron, Call nu se putu împiedica să nu se simtă un pic agitat, ca şi cum s-ar fi apropiat de vizuina unui dragon, nu de o temniţă.

Ceva mai departe se vedea o nişă săpată în zid. Trecând pe lângă ea, văzură un şarpe înaripat plutind înăuntru. Era acoperit cu pene stacojii, portocalii şi albastre şi viu colorat chiar şi în semiobscuritate.

— Ce-i ăsta? o întrebă Call pe Tamara.

Ea clătină din cap.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Pare un elemental de aer.

— Să-l trezim? întrebă Aaron în şoaptă.

Ar trebui să fie nişte zăbrele, gândi Call, dar nu vedea nimic în sensul acesta. Nici gratii, nici nimic. Doar ei şi un elemental mortal la câţiva paşi de ei.

— Nu ştiu, răspunse el.

Îşi chinui creierul, amintindu-şi de monştrii despre care citise în cărţi, dar nu-i dădu prin cap cum putea fi numit acesta.

Avea un ochi deschis, cu pupila mare şi neagră şi cu irisul de un violet-strălucitor în formă de stea.

— Copii, şoptea arătarea, îmi plac copiii.

Cuvintele „la micul dejun” rămaseră nerostite, dar era limpede pentru Call.

— Numele meu este Chalcon. Aţi venit să-mi daţi vreo poruncă?

Nerăbdarea cu care pusese întrebarea îl nelinişti pe Call din cale-afară. Voia să-i poruncească. Voia să-l silească să-i spună tot ce ştia sau, şi mai bine, să găsească şi să devoreze spionul. Dar nu ştia prea bine care ar fi fost preţul. Dacă învăţase ceva cât fusese în Magisterium, acel lucru era că creaturile magice erau şi mai de neîncredere decât magii.

— Eu sunt Aaron, onestul Aaron, spuse prezentându-se politicos unui şarpe plutitor. Ei sunt Call şi Tamara.

— Aaron, şopti Tamara printre dinţi.

— Suntem aici să-ţi punem câteva întrebări, îi dădu înainte Aaron.

— Să-l întrebaţi pe Chalcon? repetă şarpele ca un ecou.

Call se întrebă dacă îi mergea mintea. De mare, era mare. Ba chiar avea impresia că se făcuse mai mare decât fusese cu câteva secunde mai devreme.

— Cineva a pătruns aici cu ceva timp în urmă şi l-a eliberat pe unul dintre voi, spuse Aaron. Ai idee cine să fi fost?

— Eliberat, repetă iar Chalcon, melancolic. Este bine să fii eliberat.

Se întinse încă puţin. Call schimbă o privire îngrijorată cu Tamara. Era limpede că şarpele se lungea tot mai mult. Aaron, aflat în faţa lui cu torţa aprinsă, părea foarte micuţ.

— Dacă-l veţi elibera pe Chalcon, el vă va spune tot ceea ce ştie.

Aaron ridică o sprânceană. Tamara clătină din cap.

— În niciun caz, spuse ea.

Se auzi un bufnet răsunător. Chalcon îi atacase prin surprindere, ochii lui în formă de stea înroșindu-i-se de furie. Aaron sări înapoi, dar şarpele se lovi de o barieră

invizibilă, ca şi cum i-ar fi separat un geam.

— Tipul ăsta n-o să ne spună nimic, spuse Call, trăgându-se într-o parte. Hai să încercăm să găsim alt elemental. Unul mai cooperant.

Când se îndepărtară, îl auziră pe Chalcon mugind în temniţă – era o temniţă, gândi Call, chiar dacă nu avea gratii sau uşă? Într-un fel simţea o părere de rău pentru creatura înaripată, menită să zboare, dar care stătea pusă la răcoare.

Fireşte, dacă Chalcon ar fi putut să zboare, probabil că l-ar fi înhăţat pe Call şi l-ar fi înfulecat, asemenea unui şoim care se răsfaţă cu un şoarece de câmp gustos.

Coborâră şi mai adânc, într-un spaţiu mai larg – o sală uriaşă, străjuită de nişe, în fiecare fiind ferecat câte un elemental. Creaturile ţipau şi zburătăceau.

— Elementale de aer, spuse Tamara. Toate sunt elementale de aer – celelalte patru arcade conduc către celelalte elementale.

— Aici! spuse Aaron, arătând spre o celulă goală. Aici a stat Skelmis, are numele inscripţionat pe tăbliţă. Prin urmare, elementalele din încăperea asta trebuie să fi văzut ceva.

Call se apropie de una dintre celule, iar o creatură cu trei ochi cafenii pe un peduncul lung şi cu un trup care părea mai mult vaporos decât solid îi întoarse privirea. Nu era sigur că avea o gură. Nu arăta ca şi cum ar fi avut una.

— Ai văzut cine l-a eliberat pe Skelmis? întrebă Call.

Creatura se mulţumea să se holbeze la el, plutind uşor în celula sa. Call oftă.

Tamara se apropie de o celulă care se deschidea într-un spaţiu enorm, în care trei elementale asemănătoare ţiparilor înotau prin aer. Erau aceleaşi elementale care-i căraseră în stomacurile lor pe Tamara, Call, Jasper şi Aaron de la mormântul Inamicului Morţii, doar că acum erau mult mai mici. Poate că toate elementalele îşi schimbau mărimea, asemenea lui Chalcon.

Amintindu-și de zborul în interiorul elementalelor, Call îşi aminti şi unde era Jasper în acel moment. La o întâlnire.

Cu Celia. Care era clar că nu încercase să-l ucidă pe Call, dar care era posibil să nici nu-i mai fie prietenă.

— Elementalele astea de aer sunt nătăfleţe toate? întrebă Call, cu ciuda împotriva lui Jasper răzbătându-i din voce.

Mai aveau la dispoziţie doar foarte puţin timp până când Maeştrii îşi vor fi dat seama cine a păcălit paznicul şi vor fi apărut acolo, punând capăt întregii operaţiuni. Dacă nu vor găsi nimic până atunci, vor suferi consecinţele degeaba.

— Eşti necioplit! spuse Aaron.

— Necioplit, dar drept! răspunse Tamara, urmărind mişcările leneşe ale creaturilor asemănătoare ţiparilor. Hai să încercăm cu elementalele de pământ. Sunt mai prietenoase.

Se întoarseră la cărăruie, trecând pe lângă Chalcon care-i privi înfometat, vibrând ca un superţipar. Call îşi simţi piciorul ca şi cum i s-ar fi înfipt mii de pumnale în el. Făcuseră o cale lungă, dar panta îi pusese muşchii la cea mai grea încercare. Ajunşi în coridorul principal, deşi planul îi aparţinea, se gândi să renunţe. Tamara studia stânca încercând să vadă dacă existau nişte semne care să le spună care era arcada ce ducea la elementalele de pământ. Aaron şedea încruntat, ca şi cum s-a fi străduit să descifreze problema.

— V-am auzit, ucenicilor, se auzi o voce dinspre cea mai îndepărtată arcadă, o voce care părea cunoscută. Veniţi să mă găsiţi.

Call îngheţă! Să fie spionul? Dăduseră oare peste cel care-l voia mort?

Aaron se întoarse ridicând torţa. Arcada era goală, iar spaţiul din spatele ei avea o culoare roşu-închis spre negru, ca sângele închegat. Coridorul părea plin de umbre ameninţătoare.

— Cunosc vocea asta, spuse Tamara.

Avea ochii măriţi, iar pupilele deveniseră enorme în întuneric.

— Veniţi de mă găsiţi, copii ai lui Rufus, spuse din nou

vocea. Şi vă voi spune o taină.

Aaron ridică torţa deasupra capului, cu focul trosnind şi şuierând. În lumina verzuie, chipul său exprima hotărâre.

— Pe aici, spuse el, zbughind-o la fugă direct spre locul de unde venea sunetul, cu Tamara în spatele lui.

Aşa procedează eroii, presupuse Call. Alergau spre primejdie şi nici nu le trecea prin cap să renunţe. Call ar fi vrut din tot sufletul să o ia în direcţia opusă sau măcar să rămână pe loc şi să-şi îmbrăţişeze piciorul ca să nu-l mai doară aşa, dar nu-l putea lăsa pe Aaron să intre în luptă fără să-i asigure contragreutatea.

Aaron nu-i era duşman.

Icnind, străduindu-se să nu ia în seamă durerea, îi urmă pe ceilalţi.

Deveni repede limpede către care elemental se grăbeau. De sub arcadă şi din coridorul care se întindea în spatele ei îi lovi o fierbinţeală apăsătoare. Pereţii erau făcuţi din rocă vulcanică întărită, neagră şi plină de găuri sfărâmicioase. Mugetul focului îi înconjurase, aidoma căderii unei cascade.

Aaron rămase într-o parte a holului, cu Tamara în spatele lui. Coborâse mâna în care ţinea torţa şi care încă îi încadra într-o ciudată lumină verzuie.

— Call, strigă el pe un ton ciudat. Call, vino aici!

Call şontâcăi pe hol, trecând pe lângă mai multe celule în care erau întemniţate elementale ale focului. Cuștile nu erau închise de pereţi vizibili, ci de gratii aurii, adânc înfipte în pământ. Dincolo de gratii putea vedea creaturi făurite din ceea ce părea umbră neagră, cu ochi de foc. Una era un cerc de mâini înţesate de flăcări. Alta era un mănunchi de doage arzânde legate între ele, plutind şi pulsând în aer.

Fierbinţeala era aşa de îngrozitoare, încât atunci când Call ajunse la Aaron şi la Tamara cămaşa îi era udă-leoarcă de sudoare, iar el se afla la un pas de leşin. Îşi dădu seama numaidecât de ce Aaron şi Tamara rămăseseră nemişcaţi. Priveau printre gratiile unei cuşti la o mare de flăcări, iar în mijlocul acestei mări de flăcări plutea o fată.

— Ravan! spuse Tamara cu o voce spartă, cum Call nu o mai auzise până atunci. Ce… ce mai faci?

Ravan! Call se simţi străbătut de o undă de groază. Ravan era sora Tamarei. Ştia că fusese înghiţită de elementale, devenind una dintre Devoraţi, dar nu i-ar fi dat prin cap că s-ar fi putut afla aici jos.

— Unde în altă parte aş putea să fiu? spuse fata-flacără. Ne-au minţit, să ştii. Ne-au spus că jalnica magie pe care o deprindem în Magisterium e tot ce putem noi, or, acum sunt cu mult mai puternică. Nu mai evoc focul, Tamara. *Eu sunt focul!*

Irisul din ochii ei sclipi şi prinse să danseze, iar Call crezu la început că era o reflexie a flăcărilor, după care-şi dădu seama că în spatele ochilor ei era tot foc!

— Din pricina asta au trebuit să mă închidă!

— O reuniune familială înduioşătoare, spuse o voce din partea opusă a încăperii.

Call se întoarse. Marcus Devoratul se uita la ei rânjind, dintr-o cuşcă aproape identică.

— Callum Hunt, continuă el, cu vocea lui hârâită, aducând cu un muget. Aaron Stewart. Tamara Rajavi. Iată-vă! Se pare că nu toate prezicerile mele s-au împlinit încă, aşa-i?

Call îşi aminti de cuvintele lui Marcus spuse cu doi ani în urmă, un ecou groaznic al propriilor sale temeri: *Unul dintre voi va eşua. Unul dintre voi va muri. Iar unul dintre voi este deja mort.*

Acum ştiau cine dintre ei era deja mort: Call. Murise drept Constantine Madden. *Deja mort.* Cuvintele pluteau în aer, o dovadă crâncenă că ceea ce spusese Marcus era adevărat.

— Marcus! spuse Aaron, încruntându-se la el. Spuneai că ai o taină pentru noi.

Tamara părea să nu fie în stare să-şi dezlipească privirea de Ravan. Degetele ei se întinseră spre mâna arzândă a surorii ei, ca şi cum nu ar fi putut accepta că sora ei nu mai era o fiinţă umană.

Marcus râse, iar focul din jurul lui se încolăci şi dansă,

erupând ca dintr-un vulcan. Chiar şi Tamara îşi întoarse capul, trăgându-şi mâna de parcă ar fi realizat ce era pe cale să facă.

— Îl căutaţi pe cel care i-a eliberat pe Automones şi pe Skelmis, corect? Pe cel care încearcă să-l ucidă pe Callum. Pentru că e una şi aceeaşi persoană.

— Ştim asta, spuse Aaron. Tu spune-ne cine este.

— Un răspuns care n-o să vă placă, spuse Marcus aruncând un rânjet-flacără. Este cel mai mare Makar din generaţia voastră.

Tamara arăta şi mai copleşită.

— *Aaron* vrea să-l ucidă pe Call?

Call simţi cuvintele ca şi cum tot aerul pierise din încăpere. Aaron nu putea să fie spionul. Dar, auzind cuvintele lui Marcus, Call se simţi un prostănac. Erau sortiţi să fie duşmani. Aaron era sortit să fie eroul, iar Call era sortit să fie răufăcătorul. Simplu! Call nu avusese niciodată prieteni ca Aaron şi Tamara şi uneori se întreba ce găsiseră la el. Poate că răspunsul nu era deloc complicat. Poate că Aaron nu-i era de fapt prieten.

— Nu! spuse Aaron, deschizându-şi braţele într-un gest care aproape că stinse flacăra torţei. E limpede că nu sunt eu!

— Păi, şi încerc să mă omor *eu pe mine*? îl întrebă Call pe Aaron, incapabil să-şi ascundă gândurile. N-are nicio noimă. Şi, de altfel, nimeni nu mă poate considera cel mai mare Makar al generaţiei mele.

— Doar nu crezi cu adevărat că vreau să-ţi fac rău? spuse Aaron. După tot ce… tot ce am aflat despre tine şi a trebuit să accept…

— Poate că nu ai acceptat! spuse Call.

— Candelabrul era cât pe ce să mă strivească şi pe mine! strigă Aaron.

— Eliberează-mă, îi spuse Ravan Tamarei, cu faţa lipită de gratii. Eliberează-ne pe amândoi şi o să te ajut. Doar mă ştii. Oi fi eu o altă creatură acum, dar tot sora ta rămân. Mi-a fost dor de tine, lasă-mă să-ţi arăt de ce sunt în stare.

— Vrei să ne ajuţi? întrebă Aaron. Fă-l pe Marcus să le

spună că nu eu sunt spionul!

— Calmaţi-vă cu toţii! spuse Tamara, plimbându-şi privirea de la Maestrul Devorat la sora sa. Nu știm cât din toate astea este adevărat. Poate că Marcus se ţine de născociri. Poate că vrea ceea ce vrea orice elemental de aici – un bilet spre libertate.

— Crezi că nu vreau decât atât? spuse Ravan punându-şi mâna în şold. Te dai mare, Tamara, dar eşti exact ca tata. Crezi că, dacă ai încălcat regulile şi ai scăpat, îi poţi judeca pe toţi cei care au fost prinşi.

Acestea fiind spuse, lăsă flacăra s-o cuprindă, devenind un rug şi căzând din nou în marea de foc.

— Nu, stai! strigă Tamara, repezindu-se la temniţa surorii ei şi, pentru o clipă, prinzându-se răvăşită de gratiile fierbinţi şi dându-le apoi drumul, lăsându-l pe Call să vadă pielea roz din palmele pe care şi le arsese. Nu asta am vrut să spun! Întoarce-te!

Flăcările se mişcară, dar nu luară forma vreunei fiinţe umane. Dacă Ravan se mai afla acolo, ei nu puteau s-o deosebească de flăcările ce săltau sălbatic.

— Ştiu că n-o să mă eliberaţi, mici ucenici, nu încă, deşi aş putea să vă învăţ multe. Pe Rufus l-am învăţat bine, nu-i aşa?

În ochii lui Marcus se vădea o poftă nestăvilită, care-i făcea să-i suporte cu greu privirea.

— Bine, dar nu îndeajuns. Nu vede nici ce e sub nasul lui.

Privirea lui se fixă pe Call. Call tresări. Nu se putea uita la Tamara şi la Aaron, privirea îi era atrasă de Marcus.

— Ai fost în Magisterium mult timp, spuse el.

— Îndeajuns de mult, spuse Marcus.

— L-ai cunoscut pe Constantine? Inamicul?

— Inamicul cui? spuse Marcus cu dispreţ. Al meu, nu. Da, îl ştiu pe Constantine Madden. L-am avertizat, cum te-am avertizat şi pe tine. Şi el nu m-a luat în seamă, cum nici tu nu m-ai luat în seamă, se strâmbă la Call. Este neobişnuit să vezi de două ori acelaşi suflet.

— Dar nu era ca mine, aşa-i? întrebă Call. Adică, suntem

complet diferiţi, corect?

Marcus se mărgini să zâmbească famelic şi se cufundă în flăcări.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Tocmai se întorseseră pe hol, când Maeştrii dădură buzna în camera paznicilor, magia licărindu-le în palme. Aveau priviri mânioase şi erau pregătiţi de luptă. Când îi văzură pe Tamara, Call şi Aaron, mingea sfârâitoare de energie albă ce plutea în faţa Maestrului North alunecă şi se lovi de pământ într-o ploaie de scântei.

— Ucenici? se miră el. Ce căutaţi aici? Explicaţi!

Maestrul Rufus făcu un pas în faţă, înhăţându-l pe Call de guler cu o mână şi pe Aaron, cu cealaltă.

— Dintre toate lucrurile idioate şi nechibzuite pe care le-aţi făcut până acum, acesta, *acesta* e cel mai groaznic! V-aţi pus în primejdie nu numai pe voi, ci întreg Magisteriumul!

Tamara, nefiind încă înhăţată de Maestrul Rufus, îndrăzni să vorbească:

— Credeam că unul dintre elementale ar putea şti cine l-a eliberat pe Skelmis. Ştiu că ne-aţi făcut să vă promitem că nu vom întreprinde cercetări, dar asta a fost înainte de atacul asupra lui Call!

Maestrul îi aruncă fetei o privire ce-l făcu pe Call să creadă că-i va arde pielea.

— Şi, prin urmare, aţi intrat prin efracţie în camera unui membru al Adunării şi aţi furat dintr-un seif încuiat un lucru ce-i aparţinea. Un lucru care putea fi furat de la voi. La asta v-aţi gândit?

— Păi…, zise Tamara în lipsa unui răspuns mai de Doamne-ajută.

— Nu te arăta prea aspru cu ei, spuse Anastasia, cu aceeaşi voce rece dintotdeauna.

Ştia că dăduseră peste fotografie şi-i aflaseră astfel parola, dar nu arăta niciun pic tulburată, ca şi cum nu ar fi avut defel de ce să se simtă vinovată sau să se teamă de ceva.

— Este greu să te simţi nevolnic atunci când te vânează cineva. La urma urmei, ei sunt eroi. Pentru eroi este de două ori mai greu.

Maestrul Rufus tresări la cuvântul *vânează*, dar nu slăbi strânsoarea în care-i ţinea pe Call şi pe Aaron.

Tamara o privea pe Anastasia. Call simţea că era tentată să spună ceva despre ce descoperiseră în camera ei, dar nu e uşor să te iei de singura persoană care-ţi ţine partea. Unde mai pui că încă nu-şi revenise după ce o văzuse pe sora ei închisă ca un elemental oarecare.

— Nu putem trece asta cu vederea, spuse Maestrul North. Disciplina este importantă pentru ucenici şi pentru magi, în general. Va trebui să-i pedepsim.

Anastasia îi mângâie cu mâna ei rece obrazul lui Call, care se simţi un pic degerat.

— Mâine nu e departe, asta-i sigur, spuse ea. La urma urmei, eu sunt partea vătămată. Trebuie să am un cuvânt de spus.

— Îi voi duce eu, personal, pe aceştia trei la camerele lor, zise Maestrul Rufus. *Acum!*

Acestea fiind spuse, îi trase pe Call şi pe Aaron spre porţi. Tamara îl urmă, probabil mulţumită că Maestrul Rufus nu avea decât două mâini. Call privi înapoi spre Anastasia. Stătea alături de ceilalţi, fără însă să le

vorbească. Ochii îi rămăseseră lipiţi de Aaron, erau atât de fascinaţi încât Call, fără să ştie de ce, simţi un nod în stomac.

↑≈△○◎

Call se aştepta ca, dintr-un moment în altul, Maestrul Rufus să dea buzna pe uşa noului lor apartament şi să ţipe la ei pentru că au intrat în temniţa elementalelor. În noaptea aceea, dormi iepureşte. Se trezi adeseori respirând greu, cu mâna pe piept, ieşind dintr-un vis în care cineva se repezea spre el, fără să vadă cu limpezime cine anume.

Havoc, care renunţase la al patrulea dormitor, îi lingea protector faţa lui Call ori de câte ori acesta se trezea ţipând. Era cam primitiv, dar şi liniştitor.

Când sună deşteptătorul, obosit cum era, Call se arătă totuşi uşurat că nu avea să se mai agite în somn. Îşi trase pe el uniforma, căscă şi intră în camera comună. Havoc veni la picioarele lui, nerăbdător să iasă la plimbare.

Tamara stătea pe un braţ al canapelei, îmbrăcată într-un halat de baie, cu un prosop pe cap. Lângă ea se afla Aaron, în uniformă, cu părul ciufulit după somn. Alături de ei, pe canapea, şedea Maestrul Rufus, cu o mină gravă. Era limpede că-l aşteptaseră pe Call să se trezească.

Păi, chiar prevestise lucrul ăsta! Se aşeză greoi lângă Aaron.

— Ştiţi că nu aveţi nicio scuză pentru ceea ce aţi făcut noaptea trecută, spuse Maestrul Rufus. Aţi pătruns ilegal în camera unui membru al Adunării şi aţi îndepărtat paznicul de la temniţa elementalelor, un băiat care, că veni vorba, a căzut într-o crevasă şi şi-a scrântit piciorul. Dacă nu ar fi păţit asta, v-aş fi găsit mult mai repede.

— Şi-a scrântit piciorul? întrebă Aaron, arătând îngrozit.

— Cum ai auzit, întări Maestrul Rufus. Thomas Lachman se află acum în îngrijirea Maestrului Amaranth, în Infirmerie. Din fericire, a fost zărit, într-o stare de semiconştienţă, de către un elev, pe fundul unei albii

secate. După cum vă puteţi imagina, după ce a fost descoperit, întâlnirea Maeştrilor a fost tulburată. Dacă nu am fi fost distraşi, mica voastră aventură de pe domeniul elementalelor s-ar fi terminat şi mai repede.

Îşi plimbă privirea rece de la unul la altul.

— Vreau să ştiţi că vă socotesc direct răspunzători pentru rănile băiatului. Ar fi putut rămâne acolo mult timp, ar fi putut chiar muri.

Tamara părea afectată. Ea fusese cea care-i dăduse lui Thomas piatra-călăuză.

— Dar noi… noi umblăm peste tot prin peşteri şi nu ni se întâmplă nimic.

Expresia Maestrului Rufus deveni şi mai îngheţată.

— Nu era ucenic aici. Anastasia l-a ales pentru că era un străin, instruit la alt Magisterium, aşadar nu era familiarizat cu peşterile, cum sunteţi voi.

Dintr-odată, Call îşi aminti de avertismentele tatălui său legate de Magisterium şi de peşteri: *Acolo nu există lumină. Nici ferestre. Locul este un labirint. Te poţi rătăci prin grote, poţi muri şi nimeni nu va afla.*

Bine că îl găsiseră pe Thomas. Alastair se înşelase măcar în privinţa asta.

— Ne pare rău, spuse Call.

Şi chiar aşa era. Într-un fel pe care poate Rufus nu l-ar fi înţeles, îi părea rău şi că merseseră în temniţa elementalelor. Ar fi vrut să nu-l fi auzit niciodată pe Marcus spunând că persoana care încerca să-l ucidă era cel mai bun Makar al generaţiei sale. Ar fi vrut ca Tamara să nu-şi fi văzut sora sau ce mai rămăsese din ea. După ce Maestrul Rufus îi luase din camera paznicului şi-i dusese în camerele lor în marş forţat, Tamara fusese teribil de tăcută şi cu ochii uscaţi. Intrase ca o furtună în dormitorul ei şi se încuiase. Înainte să meargă la culcare, Call şi cu Aaron rămăseseră un moment privind stânjeniţi unul la altul.

— Chiar ne pare rău, spuse Aaron.

— Nu mie trebuie să vă cereţi scuze, spuse Maestrul Rufus. Membra Adunării Tarquin s-a gândit la pedeapsa voastră şi s-a hotărât să vă aştepte în camera ei, ca să vă

cereţi iertare personal. Vă sfătuiesc s-o faceţi diseară. Sunteţi norocoşi să scăpaţi aşa de uşor.

Prea uşor, gândi Call, *şi nu pentru că suntem norocoşi.*

↑≈△○◎

Când Call, Aaron şi Tamara intrară în Refectoriu, în încăpere se lăsă tăcerea. Ucenicii care stăteau la rând ca să-şi umple castroanele cu licheni, ciuperci şi cu ceai galben condimentat de peşteră, încremeniră holbându-se la cei trei.

— Ce s-a întâmplat? şopti Tamara, în vreme ce păşeau grăbiţi spre masa lor. Sunt eu nebună sau ceilalţi se poartă ciudat?

Call se uită în jur. Alex îi privea de la o masă plină de elevi din Anul de Aur. Le făcu un gest scurt cu mâna, după care-şi plecă ochii în farfurie. Kai, Rafe şi Gwenda se zgâiau, Gwenda arătă spre Celia şi apoi spre Aaron, ceea ce nu avea nicio noimă. Cât despre Celia, era aşezată la o masă împreună cu Jasper, ţinându-se de mână cu el pe deasupra unei farfurii în care se găsea ceva asemănător unor frunze ude. Nu păreau să aibă ochi decât unul pentru celălalt.

— Nici măcar nu mai sunt sigur dacă ştiu ce înseamnă normal, şopti Aaron. Crezi că au aflat ceva despre noaptea trecută? Că am pătruns în temniţa elementalelor?

— Habar n-am, spuse Call.

În împrejurări normale, s-ar fi dus şi l-ar fi întrebat pe Jasper, dar Jasper cel îndrăgostit părea incapabil să facă ceva în afară de a privi în ochii Celiei, turnându-i chestii stupide la ureche şi sporovăind vrute şi nevrute.

Call se întrebă cât timp se va mai comporta Jasper ca un idiot amorezat. Se mai întrebă dacă şi cu el s-ar fi întâmplat acelaşi lucru ca şi cu Jasper în caz că ar fi mers în locul lui la întâlnire.

— Hai să ne aşezăm, spuse Tamara, dar vocea nu-i era tocmai sigură.

Era vădit zdruncinată, cum Call nu o mai văzuse din ziua

când descoperise cine era el. Ar fi vrut să fi fost amândoi undeva unde să poată discuta despre sora ei. Şi mai voia să nu se mai holbeze toţi la ei.

— Tamara! De ce nu vrei să stai cu mine?

Era Kimiya, care stătea lângă masa lor, cu braţele încrucişate. Tamara făcu ochii mari şi şi-i înălţă brusc. Părea să fi rămas cu vorba-n gât la vederea surorii ei.

— Eu… dar de ce?

— Hai, Tamara, spuse Kimiya, nu mă face să mă port aşa în faţa tuturor.

— Adică cum? se răţoi înfuriat Call.

Kimiya se purta ca şi cum el şi cu Aaron nici n-ar fi existat.

— Nu vreau să mă mut, spuse Tamara. Vreau să stau cu prietenii mei.

Kimiya arătă cu bărbia spre Aaron.

— El nu e prietenul tău. E primejdios.

Aaron păru şocat.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Tatăl tău este la închisoare, îi spuse Kimiya direct, iar Aaron se chirci, ca şi cum l-ar fi lovit cineva. Ceea ce e foarte rău, iar tu ai minţit despre asta. Pe toţi.

— Şi ce-i cu asta? spuse Call. Nu eşti îndreptăţită să ştii chestiuni personale despre Aaron.

— Ba da, dacă stă la mine în casă, se răţoi Kimiya privindu-l pe Aaron. Cel puţin părinţii mei ar fi trebuit să ştie. După tot ce au făcut pentru tine…

Call se înfurie aşa de rău că i se scurse tot sângele din obraji; în parte pentru ce păţea Aaron, în parte *din pricina* lui Aaron. Pentru că nu putea să reducă la tăcere vocea din interior care-i spunea *Dar dacă*, *dar dacă*, *dar dacă* şi ura orice îl făcea să nu aibă încredere în Aaron. Inclusiv pe Aaron. Se săltă în picioare, săgetând-o pe Kimiya.

— Ai tăi se poartă frumos cu Aaron pentru că este un Makar, urlă el. Iar tu te porţi de parcă ţi-ar datora ceva. Nu-ţi datorează nimic.

— Opriţi-vă! Amândoi! strigă Tamara, întorcându-se spre sora sa. I-ai spus mamei şi tatei?

Kimiya păru ofensată.

— Bineînţeles că da. Au dreptul să ştie ce fel de persoană este Makarul.

Aaron şi îngropa faţa în mâini.

— Bârfitoareo! îi strigă Tamara Kimiyei, roşie la faţă. Cine ţi-a spus de tatăl lui Aaron? *Cine*?

— Am spus lucrul ăsta doar la trei persoane, spuse Aaron cu voce înăbuşită. Lui Call, lui Jasper şi ţie.

— Păi, nu am auzit-o de la niciunul dintre ei, spuse Kimiya nervoasă. Uite ce e…

— Jasper i-a spus Celiei. Era Alex, care apăruse în spatele Kimiyei, punându-i o mână pe braţ. Iar Celia a spus tuturor. Îmi pare rău, Aaron.

Aaron îşi ridică fruntea. Ochii lui verzi aveau umbre întunecate.

— Şi acum ce mă fac?

— Toată lumea este tensionată, spuse Alex, după ce s-a întâmplat cu Jen şi cu atacul elementalului asupra voastră, băieţi. Vor pe cineva ţap ispăşitor, iar tu… ei bine… tu eşti Makar. Te face posibil înfricoşător.

— Nu i-am făcut nimic lui Jen! Şi nu i-aş face niciun rău lui Call, protestă Aaron. Sau altcuiva.

Alex îl privea cu simpatie.

— Şi rămâi aşa, spuse el. Oamenii vor găsi curând alt subiect de discuţie. Aşa se întâmplă mereu. Hai, Kimiya!

Oftând şi fără tragere de inimă, Kimiya îl lăsă s-o ducă înapoi la masa celor din Anul de Aur.

Tamara îşi ridică bărbia.

— Mergem să ne luăm mâncare, spuse ea, şi dacă cineva ne spune ceva în faţă, îl punem la punct. Dacă ne vorbesc pe la spate, nu merită atenţia noastră. Bine?

După o clipă, Aaron se ridică.

— De acord.

Mergând spre masa cu bunătăţi, Aaron îi şopti lui Call:

— Mulţumesc că mi-ai luat apărarea.

Call dădu din cap. Se simţea rău chiar şi numai la gândul că îl bănuise pe Aaron ca fiind spion.

Şi totuşi gândul acesta nu dispărea.

Aşezându-se la rândul la mâncare, Call îşi umplu farfuria cu licheni, ciuperci şi rizomi, în vreme ce farfuria Tamarei şi a lui Aaron rămaseră goale, ca niciodată. Cei trei ucenici îşi târâiră picioarele la locurile lor obişnuite, la masa la care mai stăteau Jasper şi Celia, dar avură grijă să se aşeze cât mai departe de ei. Celia îşi mută privirea de la Jasper îndeajuns de mult timp ca să privească în direcţia lor cu compătimire, dar uitătura mânioasă a lui Call o făcu să-şi întoarcă repede faţa. El ştiuse dintotdeauna că ei îi plăcea bârfa, dar nu crezuse vreodată că va spune cuiva astfel de lucruri. Fireşte, ca să impresioneze, Jasper o fi exagerat cu relele familiei lui Aaron. Poate că Jasper şi Celia se meritau unul pe altul. Call le dorea să se sărute aşa de lung încât să rămână fără oxigen şi să se sufoce.

— Trebuie să găsim spionul, spuse Aaron, readucându-l pe Call în prezent. Nimic nu se va rezolva până nu-l prindem. Şi nici noi, mai ales Call, nu vom fi în siguranţă până atunci.

— Bine, spuse încet Call, vreau să spun, sunt pentru planul ăsta, cu excepţia părţii în care este mai mult o declaraţie de intenţii, şi nu un plan ca atare. *Cum* vom găsi spionul?

— Anastasia sigur ştie ceva, spuse Aaron. Adică, pornind de la ce am descoperit, e clar implicată în ceva. Parola ei este numele Căpitanului Bot-de-peşte. În camera ei are o poză chiar cu Bot-de-peşte. Deci trebuie să fie de partea lor. Singura problemă cu teoria asta este că nu ei sunt cei care-l vor mort pe Call.

Call deschise gura ca să obiecteze, dar Tamara îi luă vorba din gură.

— Sau cel puţin nu-l voiau mort, când Automones a fost trimis să-l ucidă. Chiar dacă Maestrul Joseph şi-a schimbat părerea între timp.

— Poate că îl *urăşte* pe Maestrul Joseph, îl *urăşte* pe Inamic şi ţine toate chestiile alea la ea ca să-i amintească de setea ei de răzbunare, spuse Aaron. Poate că ea l-a trimis pe Skelmis după Call, pentru că ştie că este adevăratul Căpitan Bot-de-peşte.

— Nu pare deloc aşa, spuse Call.

— Mda, mormăi Aaron pe un ton arţăgos. La fel ai spus şi despre Celia. Încetează să te mai porţi ca şi cum spionul ar fi cineva care se poartă josnic cu tine sau pe care-l urăşti. Nu trebuie să crezi că, dacă cineva se poartă cu tine precum un prieten, atunci chiar ţi-e prieten adevărat!

— Zău? întrebă Call, lăsând cuvintele lui Aaron să plutească în aer.

Aaron oftă şi-şi puse capul pe masă, îngropându-l în mâini.

— Nu asta am vrut să spun. M-am exprimat greşit.

— Poate că ar trebui s-o eliberăm pe sora mea. S-ar putea să ne ajute, spuse Tamara, pe un ton sfios.

Şocat, Call se întoarse spre ea.

— Vorbeşti serios?

— Nu ştiu, spuse ea, împungând cu furculiţa câteva boabe din farfurie. Trebuie să mă gândesc mai bine la asta. După ce Ravan a devenit una dintre Devoraţi, cu toţii – părinţii mei, prietenii ei – s-au purtat ca şi cum ar fi fost moartă şi asta am crezut şi eu despre ea. Vreau să spun, uneori încercam să mi-o închipui fericită, înotând în lava unui vulcan sau altceva, dar niciodată n-am crezut că e prizonieră aici, în Magisterium. Şi acum, văzând-o, mă simt ca şi cum toţi m-au mințit. Ca şi cum nu ne-am străduit îndeajuns. Şi simt ca şi cum nu ştiu ce să simt, adăugă Tamara, cu respiraţia tăiată.

— Dacă vrei s-o eliberezi, o s-o eliberăm, spuse Call, pe un ton cald.

— Dar trebuie să fim atenţi, îi avertiză Aaron. Trebuie să aflăm mai multe despre Devoraţi. În Anul nostru de Fier, îţi promitem, Tamara, că nu te vom lăsa să fii transformată într-unul din ei. Cred că promisiunea e făcută şi pentru cazul în care *ei* ar vrea să te atragă. Odată Devorat, mai poţi să fii tu însuţi? Cât din tine rămâne? Dacă acolo s-ar găsi o rudă de-a mea, mi-aş dori să cred că este chiar acea rudă.

— Ai dreptate, spuse Tamara, deşi nu părea total convinsă. Ştiu că ai dreptate.

— În dimineaţa asta avem ore, da? Primul lucru pe care trebuie să-l facem după aceea este să mergem la Anastasia şi să ne cerem scuze, spuse Call.

— Şi dacă ea este spionul, vom reuşi să nu ne lăsăm ucişi, adăugă Tamara.

— Dar Maestrul Rufus ştie unde o să fim, spuse Aaron. Ar fi o nebunie să ne atace. Ar fi imediat prinsă.

— Depinde dacă va dori să mai rămână pe-aici, spuse Call, care purta încă cele două brăţări, deşi acum era preocupat îndeosebi de cea a Inamicului. Uite ce e, dacă vrea să ne facă rău şi s-a purtat frumos cu mine ca să ne adoarmă bănuielile sau dacă este în cârdăşie cu Maestrul Joseph şi s-a purtat frumos cu mine *pentru că* eu sunt Căpitanul Bot-de-peşte, în oricare variantă, rămâne periculoasă.

— Tu nu eşti Căpitanul Bot-de-peşte, şuieră încet Tamara.

— Ştii ce vreau să spun, oftă Call.

— O să intrăm şi o să ieşim repede din camera ei, spuse Aaron. N-o să mâncăm nimic, n-o să bem nimic, vom ţine tustrei aproape. Ne cerem scuze şi o tundem. Şi tot timpul vom ţine antenele ridicate.

Call şi Tamara dădură din cap. Mergea ca plan, nu era cel mai bun, dar, cu Tamara îngrijorată pentru sora ei şi cu toată încăperea şopocăind despre cum magicienii haosului nu sunt deloc doriţi, era cam tot ce puteau scoate pe tarabă. Call nu se putu opri să nu-şi amintească lucrul de care-şi dăduse seama după ceremonia de la Collegium: că era o problemă cu Inamicul Morţii, fiind considerat oficial mort şi războiul terminat – în lumea asta nouă, în care Makarii nu erau doriţi în mod neapărat, făcându-i pe toţi să se teamă.

↑≈△○◎

Call se întreba cum vor decurge orele din dimineaţa aceea cu Maestrul Rufus, când toţi trei se aflau într-o dispoziţie sumbră, dar, spre surpriza lui, grupului lor le-a

fost repartizat un lector nou.

Surpriza a devenit şi mai mare când a realizat că era cineva pe care-l cunoştea: Alma din Ordinul Dezordinii. Ultima oară când o văzuse încercase să-l răpească pe Havoc, ca să-şi completeze grajdul uriaş de animale Călăreţi ai Haosului, ridicat în mijlocul pădurii.

Nu arăta însă defel ca un hingher. Ci ca o educatoare de grădiniţă. Părul ei alb era împletit într-o coadă ce contrasta cu pielea ei neagră. Purta o bluză gri peste o fustă verde-închis. De gât îi atârnau mai multe jurubiţe lungi cu mărgele de jad. Când îi văzu pe cei trei, privirea i se opri pe Aaron. Zâmbi, dar ochii rămaseră în afara zâmbetului, adânci şi iscoditori.

— Ea este vechea mea prietenă, Alma Amdurer, spuse Maestrul Rufus. Preda la Magisterium când eram eu ucenic şi-l cunoştea pe Maestrul meu, Marcus.

Call se întrebă dacă Alma ştia ce se petrecuse cu Marcus. Trăsăturile nu i se schimbaseră la menţionarea numelui său.

— Cunoaşte multe lucruri despre magia haosului. Mult mai mult, şi o spun cu părere de rău, decât mine. Call şi Aaron, în dimineaţa aceasta veţi lucra cu Alma, iar eu o s-o îndrum doar pe Tamara. M-am gândit profund la ce a spus membra Adunării Tarquin la întâlnirea magilor şi am ajuns la concluzia că, deşi nu-mi face plăcere s-o recunosc, a avut dreptate. Trebuie să aflaţi lucruri pe care nu sunt eu cel mai îndrituit să vi le predau. Alma a fost de acord să vină aici fără vreo pregătire prealabilă, aşa că vă rog să fiţi înţelegători şi să o ascultaţi cu atenţie.

Discursul acesta îl iritä din cale-afară pe Call. Alma jubilase de bucurie când Aaron apăruse la Ordinul Dezordinii. Ar fi dat orice să pună mâna pe un Makar. Îşi aminti că încercase să-l convingă pe Aaron să se întoarcă la Ordinul Dezordinii, să poată face experienţe pe el. Acum, Maestrul Rufus i-l preda, pur şi simplu!

— E-n regulă, spuse Aaron încet, fără să dea pe-afară de entuziasm.

— Deci vom rămâne aici şi vom lucra, da? întrebă

Tamara, cu o voce care lăsa să se înţeleagă că împărtăşea îngrijorarea lui Call şi nu voia să-l lase pe Aaron singur.

— O să fiu alături.

Maestrul Rufus îşi flutură mâna şi peretele de piatră se dădu deoparte, huruind şi lăsând vederii o deschidere care se tot lărgea pentru a-i lăsa să treacă prin ea pe Maestru şi pe Tamara.

Rufus se întoarse spre Alma:

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Ne descurcăm noi, spuse ea, privindu-i pe Call şi pe Aaron.

Call privi după Maestrul Rufus şi Tamara, care treceau în încăperea învecinată. Păreau îndepărtaţi în spărtura aceea deschisă de Maestrul Rufus. Tamara încerca să-i transmită ceva lui Call prin expresia de pe faţă – ochii mari, mâinile închipuind căderea unei păsări moarte – când stânca reveni la loc, iar cei doi pieriră din vedere.

Neavând de ales, Call se întoarse spre Alma.

— Voi doi păreţi foarte sceptici, râse ea. Nu vă învinuiesc. Poate o să vă surprindă, dar Maestrul Rufus nu a mai spus nimănui că m-a invitat să vă predau. Nici Maestrului North. Nici Adunării. Nimănui. În zilele astea, Ordinul Dezordinii nu are un renume prea bun, precum nici eu.

— Mi-ai ameninţat lupul, spuse Call. Şi pe prietenul meu.

Alma continua să zâmbească.

— Sper că prietenul tău, care este prezent aici, nu va lua personal faptul că l-ai menţionat mai întâi pe lup.

— Deloc, spuse Aaron. Call ştie că pot să-mi port singur de grijă. Dar niciunul dintre noi nu are încredere în tine. Sper să nu iei tu *asta* personal.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, spuse Alma dându-se înapoi până ajunse să se sprijine de catedra lui Rufus. Doi Makari, zise ea încrucişându-şi braţele la piept. Ultima oară când au existat doi Makari în viaţă în acelaşi timp, erau Constantine Madden şi Verity Torres. Au fost răniţi de moarte în luptă.

— Lucru care n-o să ni se întâmple şi nouă, spuse Call.

Alma începea să-l calce pe nervi.

— Doi Makari în acelaşi Magisterium, în acelaşi grup de ucenici… ştiţi câte castane ia în cap Maestrul Rufus din partea celorlalţi Maeştri din pricina asta? Au impresia că au fost păcăliţi la Testele de Fier, adăugă ea chicotind. Mai ales pentru că te-a ales pe tine, Call. Aaron reprezenta o alegere evidentă, dar tu eşti ceva cu totul diferit.

— Ai de gând să ne înveţi ceva, până la urmă? întrebă Aaron. În afară de cum bârfeşte un profesor.

— S-ar putea să înveţi cea mai importantă lecţie din viaţa ta, Makarule, spuse Alma pe un ton tăios. O să vă învăţ cum puteţi vedea suflete.

Aaron făcu ochii cât cepele.

— Sunteţi fiecare contragreutatea celuilalt, continuă ea. Şi amândoi sunteţi magi ai haosului. Amândoi stăpâniţi magia vidului, de aceea şi purtaţi pietre negre pe brăţările voastre – este ceea ce, bănuiesc, v-a spus toată lumea din momentul în care aţi fost descoperiţi ca Makari. Dar mai există o magie pe care o mânuiţi la fel de bine. Magia sufletului. Sufletul omului este opusul haosului, al nimicului. Sufletul este totul.

În ochi i se aprinsese o lumină fanatică. Call îşi mută privirea la Aaron: părea fascinat!

— Cele mai multe fiinţe umane nu vor putea vedea niciodată sufletul, urmă ea. Lucrăm precum orbii, în întuneric. Dar voi puteţi vedea. Call, Aaron, staţi faţă-n faţă.

Call se întoarse cu faţa spre Aaron. Îşi dădu seama oarecum surprins că erau cam de aceeaşi înălţime, mereu fusese ceva mai scund decât prietenul său. Ar fi trebuit să mai crească vreo patru, cinci centimetri.

— Uitaţi-vă la celălalt, spuse Alma. Concentraţi-vă la ceea ce-l face să fie *el.* Imaginaţi-vă că puteţi vedea prin piele şi oase, prin sânge şi muşchi. Nu căutaţi inima, ci ceva mult mai important.

Vocea ei era un susur adormitor. Call îşi fixase privirea pe piepţii cămăşii lui Aaron. Se întrebă ce ar fi trebuit să

vadă. Pe cămaşă era o pată întunecată provenită de la ceaiul vărsat de Aaron în Refectoriu.

Aruncă o privire spre ochii lui Aaron şi constată că acesta îl privea la rândul lui. Zâmbiră amândoi, fără să vrea. Call îşi concentră şi mai mult privirea. Ce îl făcea pe Aaron să fie *Aaron*? Faptul că era prietenos, că avea întotdeauna câte un zâmbet pentru fiecare, că era popular, că făcea glume proaste, că niciodată părul nu-i stătea ridicat ca al lui Call? Sau erau părţile mai întunecate pe care le cunoştea la Aaron – Aaron cel care se înfuria, cel care putea porni o maşină fără cheie, când i-a displăcut să devină Makar pentru că nu voia să moară ca Vanity Torres?

Call constată că viziunea lui se modifica. Privea în continuare la Aaron, dar privea şi înăuntrul lui. Iar acolo era o lumină, o lumină într-o culoare pe care Call nu o mai văzuse până atunci. Nu putea descrie această culoare nouă. Se schimba şi se mişca, asemenea unei pete de lumină pe un perete, precum reflexia luminii unei lămpi ce era purtată de cineva.

Call scoase un sunet şi se trase surprins înapoi. Lumina şi culoarea dispărură şi-şi dădu seama că doar se uită la Aaron, care-i întorcea privirea cu ochii lui verzi, mari.

— *Culoarea* aceea, spuse Aaron.

— Şi eu am văzut-o! exclamă Call.

Îşi zâmbiră fără oprelişti, asemenea unor alpinişti care tocmai au ajuns pe vârful muntelui.

— Foarte bine, spuse mulţumită Alma. Tocmai aţi văzut fiecare sufletul celuilalt.

— Pare ceva nelalocul lui, spuse Call. Cred că ar trebui să ţinem asta numai pentru noi.

Aaron făcu o grimasă.

Call simţi că i se învârte capul. Nu numai că-i reuşise magia din prima încercare, dar vederea sufletului lui Aaron făcuse ca micile lui suspiciuni asupra acestuia să devină ridicole. Aaron era prietenul lui, cel mai bun prieten al lui, *contragreutatea* lui. Aaron nu ar putea niciodată să-l rănească. Aaron avea nevoie de el, aşa cum şi el avea

nevoie de Aaron.

Uşurarea era copleşitoare!

— Cred că este de-ajuns pentru astăzi, spuse Alma. V-aţi descurcat foarte bine amândoi. Lecţia a doua va fi interacţiunea cu sufletul. Veţi învăţa atingerea sufletului.

— N-o să fac asta, spuse Call. Nu ştiu ce este, dar nu-mi place.

Alma oftă ca şi cum s-ar fi gândit cât are de îndurat Maestrul Rufus cu atitudinea lui Call, ceea ce era incorect, ţinând cont de faptul că mai înainte spusese că şi ceilalţi Maeştri ar fi vrut să-l aleagă pe el.

— Este o metodă de a accesa subconştientul celuilalt fără a-i face vreun rău, spuse ea. Tot mai ai ceva împotrivă?

— Cum știm că nu-i facem rău? întrebă Aaron.

— Nu este ceva evident, răspunse Alma. Dar, aşa cum se petrec lucrurile cu întreaga magie a sufletului, nu s-a studiat îndeajuns de mult ca să avem vreo certitudine. Când Joseph şi alţi câţiva, împreună cu mine, ne-am început cercetările, credeam că magia sufletului deţine puterea de a face mult bine în lume. Pentru că există doar puţini Makari care se nasc în fiecare generaţie şi pentru că magia haosului a fost socotită dintotdeauna ca fiind periculoasă, pur şi simplu nu avem cunoştinţe suficiente.

Cel mai mare Makar al generaţiei tale. Cuvintele reveniră în mintea lui Call, înveninându-l. Nu-i păsa că Aaron era mai bun decât el, dar nu suporta ideea ca cineva să fie mai bun decât Aaron.

Alma continuă, absorbită de subiectul ei:

— Trebuie să înţelegeţi cât de captivant era totul. Descopeream lucruri noi întru totul. O, magii haosului mai văzuseră suflete şi înainte, câţiva deprinseseră abilitatea de a scoate sufletul din trup. Dar nimeni nu a încercat să atingă un suflet. Nimeni nu a încercat să pună haosul într-un animal. Nimeni nu a încercat să mute un suflet dintr-un trup în altul.

— Asta l-a înnebunit pe Joseph? întrebă Aaron. Vreau să spun, cum de nu l-a oprit pe Constantine înainte să-şi

omoare fratele? Era captivat de întreaga magie?

Jericho Madden. Call îşi simţi capul învârtindu-i-se din nou. Deşi era vorba despre un trecut îndepărtat, îl simţea mai aproape ca niciodată. În ultimul timp, Call se simţise ca şi cum era pe cale să se scoată din propria lui viaţă, aşa cum Maestrul Joseph voise să-şi scoată sufletul din trup.

Ochii Almei se înnourară.

— Ca să vă spun cinstit, mă gândesc la ziua aceea şi habar n-am ce s-a întâmplat. Îmi macin creierii mereu şi mereu şi nu pot să nu trag concluzia că Jericho a murit pentru că Joseph l-a vrut mort.

Call deveni atent.

— Poftim?

— Constantine era tânăr. Avea şi alte interese decât să studieze magia haosului sau, mai degrabă, se gândea că avea toată viaţa înainte pentru studiul acesta. Şi, fireşte, Rufus era Maestrul său, nu Joseph. Cred că Joseph îl voia pe Constantine dedicat cauzei.

Call se arătă îngrozit.

— Maestrul Joseph a aranjat moartea lui Jericho astfel încât Constantine să fie cât mai ataşat ideii de a folosi magia haosului pentru a învia morţii?

Alma dădu din cap.

— Şi aşa Constantine a prins să urască Magisteriumul, pe care-l găsea vinovat de moartea lui Jericho. Fireşte, nu cred că Joseph ştia că crease un monstru. Cred că voia să-şi asigure loialitatea. Cred că voia să fie cel care să facă descoperirile, iar numele lui să rămână în istorie.

Call şi-l aminti pe Maestrul Joseph la mormântul lui Constantine, curbura buzelor şi sclipirea nebunească a ochilor săi. Call nu era convins că Maestrul Joseph nu ştia, că nu voia să creeze un monstru.

— Oamenii îşi aduc aminte de Inamicul Morţii, spuse Alma. Dar l-au dat uitării pe omul care l-a creat să fie aşa. Poate că, într-adevăr, Constantine era malefic, dar era şi tragic. Îşi voia fratele înapoi. Pe de altă parte, Maestrul Joseph nu voia decât putere. Doar putere. Iar aceştia sunt cei mai periculoşi oameni din lume.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Cum arăt? întrebă Call. Pocăit?

Se afla în faţa uşii de la camera Anastasiei Tarquin, pe holul unde se găseau locuinţele Maeştrilor. Call, Aaron şi Tamara hotărâseră să-şi facă toaleta înainte de a coborî la membra Adunării. Era o prezenţă terifiantă, cu giuvaierele ei şi cu prestanţa cultivată şi sarcastică. Call intuia că le-ar fi luat scuzele mult mai în serios dacă umblau la aspect, drept care el şi cu Aaron purtau sacourile de la costumele cu care fuseseră la ceremonia premiilor, iar Tamara era într-o rochie neagră care-i lăsa descoperite braţele şi umerii. Havoc nu venise cu ei. Havoc, punctase Call, nu avea de ce să-şi ceară scuze.

Tamara expiră îndeajuns de tare ca să sufle de pe frunte o şuviţă de păr.

— Arăţi bine, pentru a mia oară, spuse ea. E frig aici, se plânse ea tremurând. De-acum am bătut la uşă.

Aaron ridică o sprânceană.

— E totul în regulă?

— Nu ştiu, spuse Tamara înghiţind în sec. De când mi-am văzut sora, numai la ea mă gândesc. Şi au mai venit şi lecţiile de azi. Nu-mi place să fiu despărţită de voi doi, ca

şi cum ar fi ceva în neregulă cu mine pentru că nu sunt un Makar. Unde mai pui că Maestrul Rufus a fost de două ori mai sever cu mine decât este de obicei.

— Păi, luni va fi la fel, spuse Call. Alma va veni să ne înveţe ceva înfiorător: atingerea sufletului.

— Nu-mi place de ea, spuse Tamara. Îmi dă fiori.

Aaron făcu un pas spre uşă.

— Hai să terminăm odată cu asta!

Bătu la uşă. Sunetul păru să se răspândească în tot coridorul, stârnind ecoul. Uşa de la camera Anastasiei se deschise. Stătea în faţa lor, îmbrăcată într-o robă de mătase albă, de-a dreptul magnifică, iar pe deasupra purta o pelerină şi mai spectaculoasă. În picioare avea papuci albi de piele.

— Începusem să cred că n-o să mai apăreţi, spuse ea, ridicându-şi o sprânceană argintie.

— Ăăă… începu Call, putem să… intrăm? Am vrea să ne cerem scuze.

Anastasia deschise şi mai mult uşa.

— Fireşte, poftiţi! zise şi le zâmbi când trecură pe lângă ea. Va fi o discuţie interesantă.

Tamara îi aruncă lui Call o privire încărcată de semnificaţii. Call ridică din umeri. Poate că Anastasia era pusă pe ucis, asta, într-un fel sau altul, urmau să afle, ceea ce le aducea un soi de uşurare. Membra Adunării trânti uşa grea în urma ei cu un bubuit satisfăcător şi-i urmă în sufragerie. Era înaltă, îndeajuns de înaltă ca umbra ei să se întindă, imensă şi zdrenţuită, tocmai pe peretele opus, unde se găsea seiful. Seiful fusese mutat; Call se întrebă unde-l duseseră Maeştrii.

— Luaţi loc, vă rog, spuse ea.

În urechi îi luciră diamantele, aruncându-i sclipiri în păr.

Call, Tamara şi Aaron se aşezară pe canapeaua albă, iar Anastasia, în faţa lor, pe un scaun ivoriu. Pe măsuţa de cafea aflată dinaintea lor se aflau cinci căni şi un ceainic puse pe o tavă cu intarsii din ceva ce ar fi putut fi os.

— Doriţi? întrebă ea arătând spre ceainic. Am o infuzie delicioasă din levănţică şi lămâiţă, care s-ar putea să vă

placă după toate ciupercile şi lichenii serviţi în Refectoriu, zise ea cu o strâmbătură. Nici mie nu-mi este pe plac bucătăria subterană.

Tustrei se traseră înapoi.

— Având în vedere circumstanţele, spuse Tamara, te vom refuza.

— Înţeleg, spuse Anastasia cu un zâmbet silit. Dar are vreo noimă? Voi aţi fost cei care aţi dat buzna în camera mea şi mi-aţi furat lucrurile. Voi aţi pătruns în temniţa elementalelor. Nu vi se pare că mai mult voi sunteţi o ameninţare pentru mine decât eu pentru voi?

— Noi suntem elevi, spuse Tamara, înfuriată. Tu eşti un adult.

— Sunteţi Makari, spuse Anastasia. Măcar doi dintre voi, adăugă arătând spre Call şi Aaron. Şi oricum întrebam retoric. Ştiu că nu mi-aţi vrut răul. Dar, în mod reciproc, nici eu nu vă vreau răul. Doar am grijă de voi. Nu merit să fiu suspectată.

Call îşi simţi sprâncenele săltându-i până la linia părului.

— Zău? Păi, şi atunci de ce păstrezi o fotografie a lui Constantine Madden într-o cutie ciudată sub patul tău şi de ce parola pentru seiful tău este numele fratelui său?

— Te-aş putea întreba la rândul meu cum de ai reuşit să obţii brăţara lui Constantine Madden şi, odată ce ai pus mâna pe ea, ce te-a îndemnat s-o porţi?

Îi aruncă lui Call o privire plină de semnificaţii. Call se albi la faţă şi-şi duse mâna spre brăţara ascunsă sub mâneca jachetei. Acum, având atenţia mărită, îşi dădu seama că prin stofa trasă peste ea se evidenţia un contur fin.

— Cum ai aflat?

Anastasia ridică ceainicul şi-şi umplu o ceaşcă. Mirosul plăcut al lămâiţei se răspândi în cameră.

— Mai întâi că, fără ea, n-ai fi reuşit să pătrunzi în camera mea. Motivul este simplu: cu mult timp în urmă, am folosit magia ca să ne sincronizăm brăţările. Îl ştiam de când era doar un copil. Ştiu că vă e greu să vi-l închipuiţi pe marele şi atotputernicul Inamic al Morţii ca fiind doar

un copil, dar, când a venit la Magisterium, era abia un puşti. Mă simt în parte răspunzătoare pentru ce li s-a întâmplat lui şi lui Jericho. Amintirile pe care le păstrez lui Constantine şi lui Jericho îmi evocă propriul eşec, adăugă, plecându-şi privirea. Trebuia să-mi dau seama ce se întâmplă, trebuia să-l opresc pe Joseph înainte să-i împingă pe băieţi prea departe. Într-un fel, sunt răspunzătoare pentru moartea lui Jericho şi pentru ce a devenit Constantine. Şi nu-mi îngădui să dau uitării acest lucru.

Sorbi din ceaiul ei.

— Am o datorie faţă de aceşti băieţi. Şi modul în care o voi plăti este să mă asigur că următoarea generaţie de Makari nu va păţi nimic rău. Sunt o femeie bătrână şi am pierdut destul, dar, înainte de a muri, vreau să ştiu că voi doi sunteţi în siguranţă. Callum şi Aaron, voi sunteţi speranţa mea într-un viitor mai bun.

— Deci de aia te-ai oferit să vii aici şi să ajuţi la prinderea spionului? o întrebă Tamara.

Ea dădu încet din cap.

— Şi dacă aș ști cine este, credeți-mă, n-aș ezita să trec la acţiune.

— Ne cerem iertare, spuse Aaron. Vreau să spun că pentru asta am şi venit, dar chiar ne pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi răscolim prin lucruri şi nici să pătrundem în camera ta, nimic din toate astea. Adică putem găsi scuza că am vrut să-l ferim pe Call de rele, dar ne pare rău pentru felul în care am făcut-o.

Tamara aprobă din cap. Call se simţi dezagreabil la ideea că toţi îşi riscau gâtul pentru el.

Anastasia zâmbi aşa cum toţi adulţii zâmbesc, când Aaron îşi recăpătă farmecul. Dar, înainte să poată răspunde, se auzi un ciocănit la uşă. Call, Tamara şi Aaron se priviră alarmaţi.

— Nu vă faceţi griji, spuse Anastasia ridicându-se în picioare. Este al patrulea nostru oaspete. Cineva pe care l-am rugat să ne fie alături.

Maestrul Rufus? se întrebă Call. *Un alt membru al Adunării*? Dar, când Anastasia deschise uşa, o văzură în

prag pe Alma Amdurer. Avea tras pe ea un poncho roşu-închis. Se strecură în cameră, lăsând-o pe Anastasia să închidă uşa în spatele ei.

— Salut, copii, spuse ea zâmbind. V-a explicat Anastasia ce şi cum?

— N-am apucat, spuse Anastasia aşezându-se lângă ea.

Ea toată în alb şi Alma în purpuriu-închis îi aminteau lui Call de Regina Roşie şi Regina Albă din *Alice în Ţara Minunilor.*

— Am considerat că e mai bine s-o faci tu.

Alma îi fixă cu ochii ei întunecaţi.

— Cunoaşteţi în mod sigur planurile Adunării de a strânge animalele Călăreţi ai Haosului şi de a le ucide, spuse ea fără nicio introducere.

Call clipi, nedându-şi seama ce avea asta de-a face cu Anastasia sau cu ei.

— Monstruos, spuse el.

Alma zâmbi.

— Bun. Cei mai mulţi nu gândesc aşa. Dar Ordinul Dezordinii este împotrivă şi vrem să facem tot ce ne stă în putinţă să punem animalele acelea la adăpost.

— Păi, am vrea şi noi să ajutăm, se oferi Aaron. Dar ce am putea face?

— Ştim când vor fi transportate animalele prinse în pădurile de aici, spuse Alma. Avem nevoie de prezenţa unui Makar care să ne ajute să le mutăm din vehiculele care le transportă într-un loc sigur.

Tamara ridică mâna, oprindu-i pe Call şi Aaron să se ofere imediat voluntari. Avea o privire dură.

— Nici vorbă. Este prea periculos.

Alma îi privi cu atenţie pe cei trei prieteni.

— Dacă vă pasă de Havoc, atunci trebuie să mă ajutaţi. Este vorba despre fraţii şi surorile lui în haos. O puteţi lua şi ad litteram.

— Dacă e să vă ajutăm, şi, da, vin şi eu, chiar dacă nu sunt Makar, atunci va trebui ca şi voi să faceţi ceva pentru noi, spuse Tamara.

— Păi, mi se pare corect, zâmbi Anastasia.

— Anastasia ne-a vorbit despre greutăţile voastre, spuse Alma. Şi, fireşte, ne-au ajuns destule lucruri la ureche. Ordinul nu este deconectat pe de-a-ntregul de lumea magilor. Vrem să vă dăm o mână de ajutor în găsirea spionului.

Aaron îşi îndreptă spatele.

— Ce vă face să credeţi că puteţi descoperi spionul?

— Avem un martor pe care-l putem interoga, spuse Alma.

— Dar nu au existat nicidecum martori! protestă Call. Adunarea nu a găsit niciun…

— Este vorba de Jennifer Matsui, spuse calm Alma.

Se lăsă tăcerea.

— E moartă, spuse, într-un târziu, Tamara, privind-o pe Alma de parcă aceasta şi-ar fi pierdut minţile. Jen e moartă.

— Ordinul a studiat magia haosului ani întregi, spuse Alma. Genul de magie practicat de Inamicul Morţii. Magia vieţii şi a morţii. Maestrul Lemuel a găsit o cale de sta de vorbă cu morţii. Putem vorbi cu Jennifer Matsui şi afla cine a atacat-o, dacă ne veţi ajuta cu animalele Călăreţi ai Haosului.

Call îşi plimbă privirea de la figura uluită a Tamarei la chipul radios al lui Aaron. Probabil că Aaron îşi dorea să prindă spionul mai mult decât oricare dintre ei, gândi Call. Chiar mai mult şi decât Call.

— Bine, spuse el. Ce avem de făcut mai exact?

↑≈△○@

În seara aceea, Tamara şi Call ieşiră din peşteră să-l plimbe pe Havoc. Aaron se arătase dispus să vină şi el, dar era limpede că nu dorea lucrul acesta – se întinsese pe canapea, înfăşurat într-o pătură, şi citea benzile desenate pe care Alastair i le trimisese lui Call. Unii, când erau supăraţi, se agitau şi urlau de mama focului, în schimb Aaron se închidea în el într-un mod pe care Call îl socotea şi mai îngrijorător.

— Nu e vina ta, îi spuse Tamara lui Call, în vreme ce Havoc adulmeca un mănunchi de alge.

Lupul ştia că, de îndată ce avea să aleagă un pom sau altceva şi-şi făcea treaba, îl vor duce înapoi, aşa că o lungea cât putea.

— Ştiu asta, oftă Call. Nu am cerut să mă nasc sau să renasc sau mai ştiu eu ce.

Ea pufni. Noaptea era senină, stelele străluceau, iar aerul era mai puţin rece decât era normal în perioada aceea a anului. Tamara nici măcar nu purta o jachetă peste uniformă.

— Nu asta am vrut să spun, spuse el cu un oftat greu şi urmă: simt însă că atunci s-a întâmplat ceva în care au fost implicaţi Constantine şi Maestrul Joseph şi chiar Maestrul Rufus şi Alastair. Au descoperit ceva în Magisterium. Ceva important. Păi, Ordinul Dezordinii poate vorbi cu morţii? Super! Dar se pare că nimeni nu ştie de asta.

— Nimeni nu *vrea* să ştie, spuse Tamara. Nu, uită asta! Pun pariu că Adunarea se opune ca oamenii să afle.

Call îi făcu cu ochiul.

— Şi părinţii tăi? Şi ei fac parte din Adunare.

— Nu au vrut să aflu nici de Ravan, spuse Tamara, dând un şut într-un boţ de noroi. Ai dreptate. Anastasia şi tot Ordinul Dezordinii îl cunoşteau pe Constantine încă din şcoală, ceea ce înseamnă că ei ştiu mai multe despre ce s-a întâmplat decât ştim noi. Mult mai multe.

— Şi ştiu mai multe şi despre cum funcţionează într-adevăr magia haosului. Şi poate că ştiu ceva şi despre spion.

Call îl strigă pe Havoc, grăbindu-l să revină înăuntru.

— Cel mai mare Makar al generaţiei noastre, spuse Tamara pe gânduri. Deci mai este cineva aici, în şcoală, care foloseşte magia haosului. Încă n-a fost prins practicând-o.

— Nu de noi, spuse Call. Dar cineva va reuşi.

Vântul se înteţi, prinzând să bată îndeajuns de tare cât să smulgă din copaci o cascadă de frunze. Făcu să fluture părul lăsat liber al Tamarei şi purtă pe aripile lui vocile lor

când se strigară unul pe altul. După un moment de frustrare, Call arătă spre Magisterium şi, plecându-şi capetele, se îndreptară spre poartă, cu Havoc alergând pe urmele lor.

Odată pătrunşi în holul întunecat şi apoi în galeriile înguste ale peşterii, Call simţi o mare greutate apăsându-i pe umeri cu cât mai mult se afunda în peşteră: greutatea de a nu şti în cine să se încreadă.

↑≋△○◎

Luni, Maestrul Rufus îi anunţă că vineri vor da un test în care toţi elevii din Anul de Bronz vor concura între ei. Maestrul Rufus avea chiar banderole violet pentru Tamara, Call şi Aaron, anunţându-i ca o echipă formată din trei persoane.

Callum mârâi. Nu-i plăceau deloc testele, mai ales de când trebuiseră să-i înfrunte pe balaurii înaripaţi în Anul de Fier. După ce, în Anul de Aramă, dispăruse un timp pentru a se întoarce cu capul Inamicului Morţii, reuşise să lipsească la câteva, dar acum bafta lui în a ocoli testele se pare că apusese.

Aaron era prea cufundat în mâhnirea de a fi dezagreabil sau cel puţin suspect pentru cei din şcoală ca să riposteze la primirea solemnă a banderolei. Call voia să-i spună lui Aaron că nu fusese niciodată popular şi trăise bine mersi cu asta, dar se temea că Aaron nu va găsi în cuvintele lui liniştea de care avea nevoie. Totuşi Aaron cel mohorât era chiar mai puţin dispus să pornească o gâlceavă decât Aaron cel obişnuit.

— Ne poţi spune ceva despre test? întrebă Tamara. Orice?

Maestrul Rufus clătină din cap.

— Nu, din păcate. Din mai multe motive, voi trei sunteţi consideraţi a forma un grup ieşit din comun. Dacă nu faceţi faţă onorabil, veţi dezamăgi mulţi oameni, printre care mă număr şi eu. Mă aştept să daţi tot ce puteţi. Şi mă mai aştept să faceţi asta fără *indicaţii.*

Tamara ridică din umeri, zâmbind.

— Nu mă poţi învinui că am încercat.

Maestrul Rufus îi aruncă o privire care spunea tot ce ar fi putut spune, dar nu-i dădu apă la moară. Se lansă, în schimb, într-o expunere despre ce este de făcut dacă cineva pare să deţină o magie peste poate şi vraja tinde să se extindă mai mult decât era prevăzut. Răspunsul, pe scurt: era responsabilitatea acelei persoane să o controleze.

Tot ce învăţară în zilele acelea se referea la răspundere şi control. Şi nimic din toate astea nu-i ajuta în vreun fel.

↑≋△○◎

La întoarcerea în noile lor camere, o văzură pe Gwenda stând în umbra holului. Pe coridoare era rece şi fata purta un hanorac gros şi jeanşi, pe faţă stăruindu-i o expresie de iritare. Când se apropiară, se lumină la faţă, frecându-şi braţele ca să se încălzească.

— Speram să dau de voi, spuse ea.

— Care-i treaba? întrebă Tamara.

Aaron se trase înapoi, făcându-şi griji că ea se va răţoi la el sau îi va arunca o privire urâtă. Dar fata arăta plină de speranţă.

— Trebuie să vă vorbesc, oameni buni, spuse ea. Putem intra în noul vostru apartament?

Cei trei se priviră între ei. Call putea zări scânteia de interes din ochii lui oglindindu-se în privirile celorlalţi. Poate că Gwenda ştia ceva despre spion, poate că văzuse ceva sau suspecta pe cineva.

O poftiră în apartamentul lor comun, iar Call îl puse pe Havoc să păzească uşa, în caz că cineva ar vrea să intre. Havoc îşi preluă postul, manifestând vigilenţă.

După ce se aşezară pe canapea, iar cei trei priviră la ea cu nădejde, Gwenda spuse:

— Uite, problema este că…

— Dă-i înainte, Gwenda, o încurajă Tamara, poţi să ne spui orice.

— Vreau să mă mut cu voi! izbucni Gwenda, îmbujorându-se în obrajii smezi. Ştiu că ucenicii din acelaşi grup îşi împart o locuinţă comună, dar m-am informat şi voi puteţi schimba regula dacă vreţi. Ştiu că mai aveţi o cameră liberă şi treaba e că… nu mai *suport!*

— Ce nu mai suporţi? întrebă Aaron.

— Pe Jasper şi pe Celia! spuse Gwenda cu o voce exasperată. Se giugiulesc tot timpul pe canapea, se pupă, îşi şoptesc la ureche. Groaznic!

— Păi, spune-le să înceteze, zise dezamăgit Call.

Pe de altă parte, Tamara părea interesată.

— Nu încetează, spuse Gwenda. Am încercat, a încercat şi Rafe, degeaba. Nu ascultă pe nimeni. De aia şi relaţiile de grup dintre ucenici nu mai fac două parale.

— Va trebui să-l întrebăm pe Maestrul Rufus, spuse Aaron, care era un ageamiu în materie de poveşti sentimentale, dar care probabil se bucura că Gwenda prefera trecutul lui necurat în loc de ţocăiturile lui Jasper.

Call se zgâi. O plăcea mult pe Gwenda, dar, ţinând cont de urzeala de intrigi şi secrete ţesută în jurul lor trei, nu vedea prezenţa Gwendei în apartamentul lor decât ca pe un neajuns.

— Părinţii mei făceau parte dintr-un grup de ucenici, spuse el.

— Pun rămăşag că oricine mai era în grupul lor îi ura, spuse Gwenda, fără amabilitate.

Call tocmai voia să deschidă gura să-i spună că fuseseră în acelaşi grup cu Inamicul Morţii şi cu fratele lui, însă renunţă. Nu era chiar un secret, dar niciun fapt pe care să-l cunoască tot târgul. Call intuia că, cu cât mai puţin se făcea legătura între el şi Inamicul Morţii, cu atât era mai bine.

Altfel, dacă fata ar fi început să dea de înţeles că Inamicul Morţii a fost silit să devină un suzeran malefic pentru că părinţii lui Call au fost grosolani într-un mod romantic, ar fi trebuit s-o ucidă.

— Gwenda…, începu Tamara, având vădit cam aceleaşi îndoieli ca şi Call.

Se auzi o bătaie la uşă. Gwenda sări în sus, apoi faţa i se lumină.

— O fi Maestrul Rufus? întrebă ea. Aţi putea să-l întrebaţi acum.

Aaron clătină din cap.

— Maestrul Rufus intră fără să mai bată, spuse el, ridicându-se în picioare.

Străbătu camera şi deschise uşa.

Era Jasper.

— Dumnezeule, spuse Gwenda, chiar nu pot să scap de tine?

Jasper arăta ca şi cum ar fi căzut din pom.

— De ce ar vrea cineva să scape de mine?

Ea se întoarse spre Call şi Tamara.

— Vine pe aici tot timpul? Şi neanunţat, ca acum?

— În mod constant, spuse Tamara.

— E o problemă, o secondă şi Call.

Gwenda îşi ridică braţele în aer.

— Atunci lăsaţi-o baltă, spuse ea. Uitaţi că am venit aici.

Ieşi în trombă din cameră, trecând pe lângă un Jasper buimac.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— În cea mai mare parte că eşti cam alături cu drumul, îi răspunse Call. Dar asta ştim cu toţii.

Jasper păşi înăuntru, uşa închizându-se în spatele lui. Trase aer în piept ca să spună ceva, când Havoc făcu o săritură, trântindu-l la pământ. Jasper ţipă.

— Hait! zise Call. I-am spus lui Havoc să păzească uşa, prin urmare…

Jasper mai scoase un ţipăt, pe care de astă dată Call îl consideră nejustificat. Havoc nu arăta prin nimic că ar avea de gând să-l jumulească. Havoc îl ştia pe Jasper. Se mărginea să stea pe el, cu limba atârnată, părând să cugete la ceva.

— Dă-l… jos… de pe… mine…, mormăi Jasper printre dinţi.

Call oftă şi fluieră.

— Hai, Havoc, spuse el.

Havoc se dădu jos de pe Jasper şi se apropie de Call să-şi primească răsplata şi să fie mângâiat după ureche, iar Jasper se ridică în picioare, scuturându-şi ostentativ hanoracul.

— Hai, Jasper, spuse Tamara, varsă tot. De ce ai venit?

— Sau pur şi simplu cară-te, spuse Aaron ridicându-se din nou în picioare. Ar fi o opţiune.

Tamara îşi ridică sprâncenele. Gura lui Call căzu, deschizându-se un pic. Aaron nu vorbea în felul acesta. Aaron nici nu se uita la alţii în felul în care privea acum la Jasper: ca şi cum era pe cale să-i tragă un pumn în faţă.

Dintr-odată, Call simţi o nevoie copleşitoare de popcorn.

Jasper nu-şi găsea locul.

— Vreau să-mi cer iertare.

Aaron nu spuse nimic.

— Ştiu ce credeţi, că de la mine a pornit zvonul, urmă Jasper, vreau să spun, nu că ar fi un zvon acesta despre tatăl tău, e adevărul.

Dacă era posibil, Aaron arăta şi mai ameninţător.

— Era un secret, spuse el. Şi tu ştiai asta.

— Da, recunoscu Jasper, având bunăvoinţa de a părea ruşinat.

— Şi restul sunt doar minciuni, spuse Aaron categoric. Nu i-aş face niciodată rău lui Call. Este cel mai bun prieten al meu. Este contragreutatea mea.

— Ştiu, spuse Jasper, luându-l prin surprindere pe Call. Şi n-am spus nimănui că ar fi altfel. Pe bune! I-am spus Celiei chestia cu tatăl tău, e adevărat, şi n-ar fi trebuit. Îmi pare *cu adevărat* rău. Dar toată lumea vorbea despre tine şi m-am trezit şi eu vorbind. Dar mai mult de atât, n-am scos un cuvânt.

— Deci tu crezi că eu sunt spionul? întrebă Aaron.

Call îşi aminti de cuvintele lui Jasper din Refectoriu: *Aaron ţi-a spus două poveşti diferite despre trecutul lui. Destul de suspect. Habar nu avem de unde vine sau care este familia lui adevărată. A apărut pur şi simplu din senin, după care… Bum! Makar.*

Jasper îl privi pe Call.

— Nu cred asta, răspunse Jasper. M-am întrebat, după răspândirea zvonului. Dar singura persoană căreia i-am spus că s-ar putea să fii tu este Call.

Înainte să se întoarcă spre Jasper, Aaron îi aruncă lui Call o privire îndurerată.

— Nu *crezi* aşa ceva, nu?

— Nu, spuse Jasper. Nu tu eşti spionul, bine? Nu cred că tu eşti spionul şi-mi pare rău că i-am vorbit Celiei de tatăl tău. Şi, dacă asta contează, şi ei îi pare rău. Nu credea că lucrurile vor merge atât de departe. A mai spus la două persoane, care s-au jurat să ţină secretul, dar s-a răspândit.

Aaron oftă şi atitudinea războinică îl părăsi.

— Cred că e-n regulă. Prin urmare, nu tu ai lansat zvonul că eu am încercat să-l curăţ pe Call?

Jasper se ridică în picioare, într-o manieră ciudat de oficială, și-și duse o mână la inimă.

— Jur pe numele familiei DeWinter!

Call pufni şi Jasper îl privi cu multă încântare. Lucrurile păreau să intre pe făgaşul lor.

— Ei, nu-i de-ajuns, interveni Tamara. Dacă vrei ca treaba să fie rezolvată, va trebui să faci ceva pentru Aaron. Iar Celia trebuie să te ajute.

— Despre ce e vorba? întrebă Jasper, privind neliniştit la Tamara, ceea ce nu era o idee rea în general, dar mai ales acum, când fata se uita la el cu o sclipire în ochi.

— Celia face parte din cercul zvoniştilor, spuse Tamara. Aflaţi dacă mai este vreun Makar în şcoală sau în altă parte. Cineva care operează în secret. Şi vedeţi dacă e cineva care vorbeşte într-una despre Drew, bine?

— Şi aflaţi cine a pornit zvonul, adăugă Call.

Jasper dădu din cap, ridicând mâinile, ca şi cum s-ar fi apărat de supărarea lor.

— S-a făcut!

— Bine. Scuzele au fost acceptate, spuse Aaron lăsându-se să cadă pe canapea. Oricum, tu ai probleme mai mari decât noi. Gwenda venise aici cu gând să se mute de la voi.

— Din cauza mea? întrebă Jasper. Ridicol!

— Poate că nu e un fan înrăit al jocurilor amoroase, spuse Tamara cu un zâmbet viclean.

Jasper se aşează lângă Aaron fără să fie invitat.

— E doar geloasă pentru că nu are un iubit ca mine. Sunt un iubit de mare clasă. Ştiu exact ce-i trebuie unei fete ca s-o fac fericită.

Tamara îşi dădu ochii peste cap. Call se bucură că Tamara nu se lăsa convinsă. După trădarea Celiei, nu era sigur ce anume impresiona fetele.

— Ca o dovadă a sincerei mele păreri de rău, v-aş putea vinde câteva dintre ponturile mele de gagicăreală, se oferi Jasper.

Call, care tocmai dădea să se aşeze pe unul dintre braţele canapelei, începu să râdă aşa de zdravăn încât căzu. Îşi lovi piciorul beteag de podea, ceea ce-l duru, dar nu într-atât de mult încât să-i oprească hohotele.

Tamara încercă, fără să reuşească, să-şi stăpânească zâmbetul. Colţurile gurii ei tremurau.

— Te-ai lovit? întrebă Aaron, plecându-se spre Call.

— Da, răspunse Call între două hohote. Sunt bine, sunt bine.

Se aruncă pe canapea, alături de Aaron, încă chicotind.

— În primul rând, spuse Jasper, încruntându-se la Call care, în mod vădit, nu aprecia înţelepciunea pe cale să fie împărtăşită, atunci când îi vorbeşti unei fete, priveşte-o drept în ochi. Şi *să nu clipeşti.* Este foarte important.

— Păi, şi nu încep să-ţi lăcrimeze ochii? întrebă Aaron.

— Nu şi dacă o faci cum trebuie, replică Jasper, cu înţeles.

Call se întrebă ce putea să însemne asta. Să dispui de o a treia pleoapă, ca o şopârlă?

— Bun, deci primul pont este să te zgâieşti la fată, spuse Call. Dacă o placi.

— Al doilea pont, urmă Jasper, este să dai din cap la orice spune şi să râzi cât cuprinde.

— Să râzi de ea? spuse Tamara, cu îndoială în glas.

— Ca şi cum ar fi spirituală, spuse Jasper. Fetelor le place ideea că te farmecă. Pontul trei: bag-o-n boală!

— *S-o bagi în boală*? repetă el neîncrezător. Ce mai e şi asta?

Jasper îşi îndreptă spatele, dându-şi părul pe spate. Îşi coborî puţin pleoapele privind direct la cei trei, cu colţurile gurii lăsate a îmbufnare.

— Arăţi ca un zănatic, spuse Call.

Jasper îşi fixă şi mai abitir privirea, închizându-şi un ochi şi privind şi mai ameninţător cu celălalt.

— Acum aduci cu un pirat, spuse Tamara.

— Cu Celia funcţionează, zise Jasper. Se topeşte când fac asta.

— I-or plăcea piraţii, hotărî Aaron.

Jasper îşi dădu ochii peste cap.

— Pontul patru este să ai tunsoarea potrivită, ceea ce, pentru voi doi, este clar fără speranţă.

— Părul meu este în regulă! spuse Aaron.

— Bine, spuse Jasper. Părul lui Call arată ca şi cum şi l-ar fi tuns cu o piatră ascuţită.

— Mai există şi un al cincilea pont? întrebă Tamara.

— Cumpără-i un calendar cu pisici, spuse Jasper. Fetele se dau în vânt după calendare cu pisici.

Havoc lătra. Tamara izbucni în râs. Se lăsă pe spate pe canapea şi-şi ridică călcâiele. Call se gândi că n-o mai văzuse vreodată distrându-se aşa de bine.

— Aha, şi dacă eşti neatent la ce spune, poţi să susţii că erai distras de frumuseţea ei, adăugă Jasper. Şi, orice ar purta, spune-i că este culoarea ta preferată.

— N-o să bage de seamă că porţi alte culori? întrebă Aaron.

Jasper ridică din umeri.

— S-ar putea să nu.

Chicotelile Tamarei se prefăcură în sughiţuri.

— Jasper, spuse ea, fă-mi o favoare.

— Da, spuse Jasper.

— Să nu te dai niciodată la mine aşa.

Jasper păru indignat.

— Niciunul nu v-aţi prins, spuse el, ridicându-se în picioare. Păi, misiunea mea aici a luat sfârşit. Mi-am cerut

scuze şi v-am spus ponturile.

— Şi ai promis să o faci pe Celia să obţină informaţii folositoare, îi reaminti Call.

Jasper dădu din cap.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu uita s-o bagi în boală! strigă Tamara de pe canapea, în vreme ce Jasper se îndrepta spre uşă.

Jasper făcu o figură comică, după care se încruntă.

— E un bilet prins de uşa voastră, spuse el, dezlipind o bucată de hârtie. E pentru Call şi Aaron.

Era un bilet împăturit, cu un scris lăbărţat pe partea din faţă. *Callum Hunt şi Aaron Stewart.*

— Dă-l încoace, spuse Aaron, sărind în picioare.

Dar Jasper, cu un surâs enigmatic, dădu să-l deschidă.

— O! făcu el.

O scânteie micuţă, ca o curentare produsă de electricitatea statică, sări din hârtie şi-i zgudui mâna.

— E sub vrajă, spuse Tamara, părând mulţumită. Doar Call şi Aaron pot să-l deschidă.

Jasper bombăni nemulţumit.

— Ce chestie! spuse el, întinzându-i biletul lui Aaron. Pe curând!

Dispăru pe coridor. După ce uşa se închise, Aaron deschise biletul. Citindu-l, sprâncenele îi coborâră puţin.

— Este de la Anastasia Tarquin, spuse el. Ne roagă să ne întâlnim la Poarta Misiunii, la ora zece seara, în ziua de vineri. Zice să-l aducem şi pe Havoc.

— E şi ziua testului, spuse Tamara, îndreptându-şi spatele. Despre ce o vrea să vorbim?

— Nu cred că vrea să vorbească, spuse Aaron, fără să-şi ridice privirea de pe bilet. Cred că o să ne pună la treabă. Cred că vom fura animalele Călăreţi ai Haosului.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mai erau patru zile până vineri şi Call, Tamara şi Aaron le petrecură cu gândul când la planul Almei, când la test. La ore, Maestrul Rufus continua să toarne chestii oculte, predându-le lecţii bizare. În săptămâna aceea, Call învăţase cum (a) să prindă focul aruncat de Tamara spre el, (b) să respire după ce Aaron folosise magia aerului ca să-i ia tot oxigenul şi (c) să-şi usuce hainele, după ce Maestrul Rufus l-a udat leoarcă. Din păcate, ultima chestie nu a beneficiat de magie.

Faptul că toată lumea avea toane nu era de mare ajutor. Tamara se holba la flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor şi vetrelor, ca şi cum ar fi putut zări chipul surorii ei. Aaron scormonea cu privirea Refectoriul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca toţi să arunce cu mâncare în el. Iar Call tresărea la fiecare umbră. Ajunsese aşa de rău, că-l scotea din minţi pe Havoc.

Nu era de ajutor nici faptul că Jasper continua să fie inutil în ceea ce privea zvonurile. Potrivit Celiei, Drew nu avusese mulţi prieteni. Era închis în sine, uneori abordând elevi mai mari ca să-l sfătuiască cum s-o scoată la capăt cu Maestrul Lemuel. Se pare că Alex Strike i-ar fi spus lui Drew să meargă la Maestrul North, dar nu a făcut-o.

Probabil că avea ordine să stea în banca lui şi să nu se plângă la conducerea şcolii.

Cât despre persoana care a dat cep la zvonurile despre Aaron, Jasper nu aflase încă nimic. Promisese să vină cu noi informaţii spre sfârşitul săptămânii.

Joi seara, Call era pregătit să înfrunte ziua de vineri, oricât de rea avea să fie. Orice, numai să facă încă un pas spre dezlegarea misterului. La Refectoriu, Maestrul Rufus le spuse că vor avea o lecţie seara târziu, căci se întorsese Alma.

— Tamara, este o lecţie despre magia haosului, prin urmare… începu el, dar Tamara îl întrerupse.

— Vreau să ascult şi eu, spuse ea. Va fi interesant. Nu mulţi au văzut magia haosului personal, dar eu am fost martoră mai mereu. Vreau să aflu mai multe despre cum funcţionează.

Maestrul dădu din cap, deşi nu părea din cale-afară de fericit. De altfel, expresia obişnuită de pe chipul Maestrului Rufus era una mohorâtă, aşa că putea să nu însemne nimic.

După ce-şi terminară lichenii, ciupercile şi băuturile subterane cenuşii, se adunară în clasa obişnuită. Maestrul Rufus păşea în sus şi-n jos. Alma era sprijinită într-un toiag scurt şi vorbea.

— După cum ştiţi, opusul magiei haosului sau vidului este sufletul. La ultima lecţie aţi învăţat să vedeţi sufletul. Acum aş vrea să învăţaţi să atingeţi sufletul altei persoane cu magia voastră – o scurtă atingere şi gata.

— Cred că mi-am exprimat mai înainte obiecţiile mele cu privire la acest lucru, spuse Call. Este înfricoşător şi bizar şi nici măcar nu ştim ce se întâmplă cu cealaltă persoană.

Alma dădu drumul unui oftat lung, suferind.

— Cum am mai spus, le veţi induce o stare de inconştienţă. Nimic altceva. Dar, dacă tu eşti prea sensibil, să înceapă Aaron. Poate practica pe tine.

— Păi… ăăă…, făcu Call.

Tamara se ridică lângă peretele de piatră unde se aşezase.

— Mă ofer eu!

— Nu poţi! strigă Call. Şi ce e chestia asta cu voi toţi, care vreţi să mă daţi deoparte?

— O fi ceva în legătură cu faţa ta, spuse Tamara, clătinând din cap, ca şi cum figura lui Call ar fi fost şi mai ridicolă decât de obicei. Însă ce voiam eu să spun este că îl las pe Aaron să practice pe mine. Mă ofer să fiu sufletul atins.

Aaron o privi cu suspiciune.

— De ce? întrebă el. Nu vreau să-ţi fac rău.

Fata ridică din umeri.

— Vreau să ştiu cum funcţionează şi poate că nu voi fi în stare să spun multe, dar poate că da. Cât timp îţi faci griji că o să mă răneşti, s-ar putea întâmpla.

Call şovăi. Se simţea aiurea că se opusese ideii. Să înveţi cum să induci oamenilor somnul era super, cât timp nu le dădeai peste cap sufletele. Dacă cineva îl supăra, o mică atingere a sufletului şi se rezolva. Îl putea pune oricând pe Jasper într-o stare de inconştientă.

— Bine, bine, spuse el. Învaţă-mă şi pe mine ce trebuie făcut.

Tamara îl străpunse cu privirea, dar Alma era numai un zâmbet.

— Este uşor, îi spuse ea.

Nu a fost. Alma deprinsese teoria, dar ea însăşi n-o pusese niciodată în practică şi ultima oară când dispusese de un Makar pentru a experimenta fusese în urmă cu două decenii. Potrivit ei, acţiunea cerea o concentrare profundă, mai întâi ca să vezi sufletul şi apoi să mânuieşti cel mai fin fir de magie a haosului ca să-l atingi.

Spre neliniştea sa, Call făcu pereche cu Alma, iar Aaron, cu Tamara. Ideea de a atinge sufletul cuiva pe care abia îl cunoştea îl făcea să se simtă înfiorat, rece şi straniu.

Trebuia însă să încerce. Închise ochii şi se strădui să facă ce-i spunea ea, să-i vadă sufletul, aşa cum i-l văzuse pe cel al lui Aaron. Dar nu era acelaşi lucru. Aaron era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Era ca şi cum s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea pe întuneric, orbecăind prin jur

la întâmplare. Însă ajunse la sufletul ei şi fără să intenţioneze asta. Nu era vorba despre o atingere, îi putea simţi conturul argintiu zvâcnind ca un peştişor scos din apă. El îi simţi voinţa de fier, o enormă tristeţe şi o frică neaşteptată, înainte să-şi retragă gândurile din ea. Icnind, îşi deschise ochii exact în momentul în care ea şi-i dădea peste cap.

Alma căzu peste grămada de perne pe care Maestrul Rufus le adusese din alte zone ale Magisteriumului.

Îşi ridică ochii şi-l văzu pe Aaron prinzând-o în braţele lui pe Tamara, care leşinase cu graţie. Aaron o ţinu aşa un moment, până ce ochii ei clipiră şi ea râse deschizându-i şi ridicându-se în picioare, cu un zâmbet pe buze.

Rufus se grăbi spre Alma.

— Este încă inconştientă, spuse el, dar este bine. Bună treabă, băieţi! adăugă el mohorât.

Call reuşise. Atinsese sufletul altcuiva. Nu se simţea bine totuşi. Chiar deloc.

↑≈△○@

În zorii zilei de vineri, Call a fost trezit de Havoc care-i lingea tălpile goale, lucru cam naşpa, dar care-i producea o senzaţie plăcută. Call se răsuci, încă pe jumătate adormit, trăgându-şi picioarele sub cuvertură. Lucru care-l făcu pe Havoc să sară în pat şi să înceapă să-l lingă pe faţă.

— Ah… bleah… încetează! bolborosi Call, acoperindu-şi capul cu o mână şi împingându-l pe lup cu cealaltă.

Uneori, să ştii pe unde s-a plimbat limba lui Havoc era mai rău decât să nu ai habar.

Punându-şi uniforma, încă somnoros, se întrebă dacă n-ar putea să-i atingă sufletul lui Havoc trimiţându-l la somn pentru un sfert de oră, după care însă amintindu-şi că era un animal Călăreţ al Haosului, cu tot ce implica asta, hotărî că pentru sufletul lui Havoc era de-ajuns.

Call trecu în camera comună şi bătu la uşa Tamarei. Era rândul ei să-l însoţească la plimbarea de dimineaţă.

Dinăuntru răzbătu un mârâit şi, după câteva minute, Tamara deschise uşa, cu ochii cârpiţi, ca şi ai lui, purtând banderola violet. Ceea ce-i aminti lui Call să se întoarcă după a lui. Îşi târâră picioarele pe hol, ducând o lesă pe care niciunul din ei nu se obosise s-o lege la zgarda lui Havoc.

— Azi e ziua cea mare, spuse Tamara, arătând spre banderola ei, pe când se aflau deja la jumătatea drumului spre Poarta Misiunii. Toţi se aşteaptă la lucruri măreţe de la noi la testul ăsta, dar am vorbit cu ceilalţi elevi şi cred că Maestrul Rufus și-a consumat aşa de mult timp să ne înveţe despre *răspundere personală* şi pe voi doi despre magia haosului, încât nu cred că suntem pregătiţi.

Call era atent să nu calce strâmb. Dimineţile, piciorul îi era încă ţeapăn şi era riscant să-şi lase greutatea pe el înainte să şi-l destindă. Dădu din cap. Call nu se considera niciodată pregătit să facă ceva, dar nu-i plăcu faptul că Tamara se arătă de acord cu el.

— Am putea folosi magia haosului, sugeră el. Ar putea fi arma noastră nu-chiar-aşa-secretă.

Tamara pufni.

— Sigur, dacă vrei să-i vezi pe toţi arătându-te cu degetul că trişezi!

— Nu trişez! insistă Call. Este magia mea şi a lui Aaron.

Tamar îşi ridică sprâncenele.

— Aşa ai fi gândit şi dacă n-ai fi fost Makar?

— Poate că nu, spuse Call înţelegător. Dar *sunt* un Makar.

Ea îl privi cu o expresie care putea fi şi una de supărare, dar şi una amuzată. Call nu era niciodată sigur în care parte înclina expresia ei, tot ce ştia era că o folosea la greu, mai ales în prezenţa lui.

Havoc îşi vedea de treabă, în timp ce Call inspira aerul proaspăt şi dădea cu şutul în nişte frunze. Apoi se întoarseră, regăsindu-şi lucrurile înapoiate în sfârşit de magi, pe care le considerau de-acum inofensive. Deşi Call era tentat să scormonească prin ele, îl înhăţă pe Miri, îl puse-n teacă şi se îndreptă împreună cu Tamara spre

Refectoriu. Îl găsiră pe Aaron stând deja la masa lor, alături de Jasper şi de Rafe. Aaron se cocoşase cu tot corpul deasupra farfuriei sale, ca şi cum ar fi încercat să se facă nevăzut.

Tamara se aruncă într-un scaun şi privi la Jasper.

— Ei? Ai găsit ceva de ajutor?

Jasper ridică dintr-o sprânceană la ea.

— Dispari, Rafe, spuse el.

— De ce? strigă Rafe. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Îşi înhăţă farfuria şi plecă la altă masă, sub privirea mirată a lui Jasper.

— Nu-l băga în seamă, dimineţile e mereu prost dispus, spuse el. În fine, am vorbit cu Celia. A trebuit să pun la bătaie tot farmecul meu ca să scot ceva de la ea.

Aaron arăta neliniştit. Call îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, fără alte ponturi de mascul, îl rugă Aaron. Spune-ne doar ce a spus ea, dacă a spus ceva.

Jasper păru puţin dezumflat.

— Nu există zvonuri despre alţi Makari în afara voastră. Cu toate astea, în aparenţă se sporovăieşte mult pe seama voastră, băieţi, dacă chestia asta prezintă interes pentru voi. Cum l-aţi învins pe Inamic. Dacă o să începeţi să vă puneţi la bătaie puterile. Dacă aveţi iubite.

— De ce ar avea iubite? întrebă Tamara, părând şocată.

— Bravo ţie, Tamara! exclamă Call.

— Vreau să spun… păi, nu aţi avea *timp.*

— Când e vorba despre dragoste, îţi faci timp, spuse Jasper, privindu-i cam de sus.

Tamara bombăni.

— Şi zvonurile? Cine le-a pornit?

Jasper clătină din cap.

— Încă nu ştiu. Celia crede că e vorba despre unul din elevii mai mari.

Tamara îşi ţinu respiraţia.

— Credeţi că ar putea fi Kimiya? spuse ea. S-a purtat mizerabil cu Aaron.

— Dar de ce ar născoci chestiile astea? întrebă Aaron.

Doar mă cunoaşte… măcar puţin.

— Nu cred că e ea, spuse Call. A reacţionat asemenea cuiva care a fost şocat că Aaron ar putea să nu fie cel pe care-l credea să fie. Nu precum cineva care tocmai a dat drumul unui zvon.

Jasper aruncă o ciupercă în aer şi o prinse în gură.

— A trecut doar o săptămână. O să aflu mai multe.

— Super! zise Aaron. Dacă vom supravieţui testului de azi, s-ar putea să primim nişte răspunsuri.

Call, care aproape că uitase de test, mârâi.

Părăsind Refectoriul, Maestrul Rufus îi preluă, conducându-i. Pe faţă avea un zâmbet sinistru, iar de umăr îi atârna o geantă mare.

— Urmaţi-mă, ucenici. Cred c-o să vă placă ce marfă am pregătit pentru voi astăzi.

↑≈△○@

Dar lui Call nu-i plăcu.

Se întorseseră în încăperea imensă unde se desfăşuraseră cele mai multe teste, inclusiv lupta lor cu balaurii înaripaţi din Anul de Fier. Dar de astă dată era *jocul cu focul* – bine, poate nu în întregime, dar în bună parte. Call simţi arşiţa cuprinzându-l dintr-odată, arzându-i uşor extremităţile, ca pe un jeleu pus la pârlit.

În centrul încăperii pâlpâiau flăcările. Deşi nu aiurea, ci după un anume tipar. Liniile flăcărilor erau paralele, lăsând între ele ceva ce semăna cu nişte cărărui. Îi amintea lui Call de tablourile care reproduceau labirinturi din pomi şi tufişuri, prin care hălăduiau oameni. Numai că acesta era format din flăcări aievea.

— Un labirint, spuse Aaron cu ochii mari.

În ochii Tamarei se reflecta dansul flăcărilor. Focul creştea şi scădea, aruncând scântei. Call se întrebă dacă Tamara se gândea din nou la sora ei.

Una dintre elevele Anului de Aur, probabil un ucenic al Maestrului North, trecu pe lângă ei şi-i înmână cu grijă Maestrului Rufus trei bidonaşe din maldărul pe care-l căra.

Rufus dădu din cap şi se întoarse spre ucenicii săi.

— Astea sunt pentru voi, spuse el, arătând spre bidonaşele pe care erau inscripţionate iniţiale: AS, CH şi, respectiv, TR. Elementul opus focului este apa. În aceste bidonaşe există o cantitate mică de apă pe care s-o folosiţi când navigaţi prin labirint. Ţineţi minte că o puteţi folosi pe toată pentru a trece prin ziduri sau ca să vă economisiţi magia. N-am să vă spun care este traseul cel mai bun. Va trebui să vă folosiţi propria inteligenţă.

Call era aproape sigur că Maestrul Rufus *tocmai* le spusese care este de preferat, chiar dacă nu voia să recunoască.

— Singurul lucru absolut interzis este să zburaţi pe deasupra labirintului. Vă va aduce automat descalificarea. S-a înţeles?

Maestrul Rufus îşi plimbă privirea severă de la unul la altul.

Call dădu din cap.

— Pentru că am trişa?

— Şi pentru că este periculos, completă Tamara. Căldura se ridică. Aerul de deasupra labirintului ne va prăji.

— Exact, spuse Maestrul Rufus. Încă un lucru: veţi lucra individual. Nu în grup, ci singuri, adăugă privindu-le cu asprime feţele contrariate.

— Ia stai, cum? întrebă Tamara. Dar noi trebuie să avem grijă de Call. Nu l-am scăpat o clipă din vedere.

— Noi credeam că este o treabă de echipă, interveni Aaron. Atunci la ce bun banderolele?

Maestrul Rufus aruncă o privire spre ceilalţi Maeştri care stăteau alături de ucenicii lor, pregătindu-i pentru labirint. Unii dintre elevii mai mari îşi făceau semne cu mâna, împărţind bidonaşe şi răspunzând la întrebări. Asistenţi. Call zări licăririle brăţărilor de argint şi de aur şi-i văzu pe Alex şi pe Kimiya. Kimiya se uită în direcţia lor şi-i făcu Tamarei un semn mic din mână, dar Tamara nu-i răspunse. Ochii ei întunecaţi erau de piatră.

— Chiar este o treabă de echipă, performanţele se vor

însuma, spuse Maestrul Rufus. Acest test vrea să arate că este important pentru fiecare dintre voi să vă asumaţi responsabilitatea pentru instruirea celorlalţi ucenici din grupul vostru. Şi dacă este de mare însemnătate să ştiţi cum să lucraţi ca grup, aceeaşi însemnătate o are şi munca individuală. Nu vă faceţi griji pentru Call, adăugă Maestrul Rufus, preocupaţi-vă de voi înşivă şi de rezultate. Fiecare dintre voi va intra în labirint din locuri diferite. Misiunea voastră este să ajungeţi în centru. Persoana care va ajunge prima acolo va primi drept premiu o zi liberă de la lecţii, pe care o va petrece la Galerie împreună cu toată echipa.

Call simţi dintr-odată un îndemn nestăpânit de a câştiga. O zi întreagă liberă, lenevind pe lângă bazinele calde, uitându-se la filme şi înfulecând dulciuri cu Tamara şi Aaron! Ce super ar fi!

Îi mai plăcea şi faptul că nimeni nu va sta cu ochii pe el în timpul testului. Aprecia grija prietenilor săi pentru el, dar nu era obişnuit să nu fie niciodată singur, lucru care-l apăsa. Era vorba despre un test, creat şi condus de Maeştri. Ceea ce însemna că *nimeni* nu era în siguranţă. Şi probabil că nici el nu era mai expus vreunei primejdii mai mult decât oricare dintre ceilalţi.

Peste câmpul de foc bubui vocea Maestrului North, amplificată de magia aerului. Le enumeră din nou regulile, accentuând-o pe cea cu interzicerea zborului, după care începu să le împartă locurile de start. Call se uită după însemnul cu cretă pentru el: BY9.

— Baftă! le spuse lui Aaron şi Tamarei, care îşi ţineau strâns bidonaşele, privindu-l neliniştiţi.

Call simţi un fior de căldură, şi nu era de la foc. Amândoi prietenii săi urmau să intre într-un labirint de flăcări şi amândoi erau cu gândul la el, nu la ei.

— Ai grijă! spuse Aaron, bătându-l pe Call pe umăr, ochii lui verzi încercând să-i insufle încredere.

— Putem face asta, spuse Tamara, cuprinsă parţial de vechiul ei entuziasm. O să ne bălăcim în Galerie cât de curând.

Ea şi Aaron îşi luară în primire locurile. Call auzi vocea

Maestrului North răzbătând peste trosnetul şi vuietul flăcărilor:

— Elevi, pe locuri, fiţi gata, start!

Ucenicii se repeziră înainte. În labirint erau o sumedenie de cărărui. Call merse pe propria cale care-l ducea în adâncul focului. Se întinsese peste tot în jurul lui. Îi putea vedea pe ceilalţi elevi ca pe nişte umbre prin portocaliul flăcărilor şi roşul focului.

Labirintul se desfăcea într-o răscruce. Call alese la întâmplare calea din stânga şi porni pe ea. Inima îi bubuia şi-şi simţea gâtul ars de aerul fierbinte pe care-l inhala. Măcar nu era fum.

Focul vrea să ardă. Call îşi aminti de replica ironică pe care o dăduse prima oară când auzise Strofa de cinci versuri. *Focul vrea să trăiască*! În acel moment, flăcările scăzură şi Call reuşi să privească de-a lungul labirintului.

Nu văzu pe nimeni. Dându-şi seama că niciun alt elev nu era vizibil, inima i-o luă la galop. Părea să fie singur în labirint, deşi îi putea vedea pe Maeştri aliniaţi lângă perete.

— Aaron! strigă el. Tamara!

Îşi ciuli urechile, să prindă vreun sunet care să acopere pocnetul flăcărilor. I se păru că-şi aude numele, slab ca o şoaptă. Grăbi pasul în direcţia sunetului, iar flăcările îl înconjurară din nou, înălţându-se ca nişte stâlpi de electricitate. Aproape să cadă pradă unei flăcări, Call reuşi să scape; focul îi arsese puţin dintr-o mânecă. O stinse cu câteva lovituri, dar ochii îl înţepau, aproape orbindu-l, şi tuşea din toţi rărunchii.

Apucă bidonaşul şi-l deschise, aşteptându-se să vadă sclipirea cunoscută a apei. Apa din care să soarbă, cu a cărei putere să poată domoli focul.

Dar era gol.

Call îl duse la ureche şi-l clătină, sperând să se înşele şi să audă clipocitul vesel al apei. Îl răsturnă peste palma deschisă, sperând măcar la un strop. Dar nu era nimic. Nu era decât o gaură mică în fundul bidonului, pe unde se pare că se scursese toată.

— Maestre Rufus! strigă el. Bidonaşul meu nu are deloc apă! Trebuie să opreşti testul!

Dar nu-i răspunseră decât flăcările care trosneau în jurul lui. Una dintre ele se repezi la el şi băiatul se văzu nevoit să sară într-o parte, ca să nu-l atingă. Se împiedică şi căzu într-un genunchi, trecând la un fir de păr de zidul de foc care era să-i pârlească faţa. Simţi cum îl străbate durerea. Pentru un moment, ridicându-se, nu ştiu dacă piciorul beteag avea să-l mai susţină.

— Maestre Rufus! strigă din nou. Maestre North! Careva!

De ce crezuse că se va descurca de unul singur? De ce încredinţase Maeştrilor siguranţa sa? Dacă Tamara sau Aaron ar fi fost cu el, ar fi putut să împrumute din apa lor. Apoi însă gândurile lui îşi schimbară dintr-odată direcţia: dar dacă nici bidonaşele lor nu aveau apă? Dacă aceeaşi persoană care-l urmărea *se asigurase* că nimeni nu-l va putea ajuta în vreun fel sau altul?

Trebuia să-i găsească.

Call prinse să înainteze din nou, încercând să ignore căldura care creştea în jurul lui. Mingi de foc îşi croiau drum pe intervale, zburând în direcţii aiurea, asemenea vâlvătăilor. Se feri de una chiar când coti după un colţ. Evită o a doua şi se trezi în faţa unui zid de foc.

Ajunsese într-o fundătură.

Rămase pe loc, apoi se întoarse pregătit s-o ia înapoi, dar un alt zid se ridica acum în fata lui. Labirintul se schimbase şi focul din jur îşi întindea avid flăcările, pârlindu-i pielea, umplând aerul de mirosul de păr ars şi haine pălite.

Strigătul de durere al lui Call a fost înghiţit de pălălaie. *Fireşte* că labirintul se schimbase. De altminteri, mai că nu era nevoie de apă – erau locuri unde se cerea folosită magia.

În acel moment, un zid de foc se apropie de el. Call putea vedea capsele de metal ale bocancilor săi strălucind în roşu-portocaliu. Dacă nu voia să fie prăjit, Call trebuia să găsească o cale de a ieşi din labirint. Nu putea să

zboare, Tamara avea dreptate, aerul de deasupra putea să fie şi mai fierbinte.

Aer. *Ia stai*, îşi spuse Call, *focul are nevoie de oxigen, nu? Focul se hrăneşte cu aer.*

Îi veni o idee.

Îşi aruncă o mână în sus, aşa cum îi văzuse pe magi, atunci când îşi concentrau puterea în vrăjile lor. Cum îl văzuse şi pe Aaron. Întinse mâna mai departe decât putea ajunge focul, mai departe de piatra pe care stătea. Mai departe de apa care curgea pe gârle şi pâraie, la kilometri deasupra lor. Mai departe decât aerul. Ajunse în spaţiul care exista şi nu exista, pătrunzând în neant. În inima vidului.

Arşiţa focului dispăru. Nu-şi mai simţea pielea atinsă de flăcări. De fapt, era rece. Rece precum spaţiul cosmic, unde nu exista căldură, ci doar neant. În centrul palmei sale prinse să danseze o spirală neagră. Se ridica tot mai sus din pielea sa, asemenea unui fuior slobod de fum.

Focul vrea să ardă.

Aerul vrea să se ridice.

Apa vrea să curgă.

Pământul vrea să se întărească.

Haosul vrea să devoreze.

Din palma lui Call răsări haosul, tot mai învârtoşat. Deveni o tornadă neagră, învârtindu-se în jurul încheieturii şi braţului său. Îl putea simţi, gros şi uleios, aidoma nisipurilor mişcătoare care te trag dedesubt. Îşi aruncă mâna şi mai sus, atât de sus cât se putea înălţa, ajungând la vârful focului.

Devorează, gândi el. *Devorează aerul!*

Fumul făcu explozie. Call gemu când un zgomot supersonic străbătu aerul. Flăcările prinseră să se zvârcolească în toate părţile când fumul negru trecu peste vârfurile lor, întinzându-se ca un nor şi devorând oxigenul. Focul are nevoie de oxigen ca să trăiască. Call învăţase asta la ora de ştiinţe. Haosul său negru înfuleca oxigenul ce înconjura flăcările.

Acum putea distinge şi alte zgomote: strigătele de teamă

şi de surprindere ale celorlalţi ucenici. Flăcările produseră un sunet ca şi cum ar fi fost răsturnate, după care pieriră, dispărând pe după munţii de cenuşă arzândă. Dintr-odată, întreaga încăpere deveni vizibilă, Call îi putea zări pe ceilalţi elevi întinşi pe podea, câţiva strângând la piept bidonaşele, cu toţii privind înnebuniţi în jur.

Fumul lui Call stăruia încă în aer. Întunecat şi sinuos, părea să înlocuiască aerul pe care-l devorase. Call gemu, amintindu-şi de altceva învăţat la ora de ştiinţe: o fi avut nevoie focul de oxigen ca să supravieţuiască, dar acelaşi lucru este valabil şi pentru fiinţe.

Fumul începu să coboare, iscodind, încolăcindu-se. Maestrul Rufus se grăbi spre labirintul distrus, strigând:

— Call! Scapă de el, Call!

Panicat, Call îşi aruncă din nou mâna în sus, atingând haosul, încercând să-l tragă spre el. Îl simţea opunând rezistenţă. Voia să scape şi să fie liber. Voia să fie lăsat de capul lui. Îşi întinse mâna aşa de tare, încât degetele îi deveniră gheare dureroase. Întoarce-te!

Deodată, fumul întunecat al haosului se prefăcu într-un colac compact şi se năpusti în jos. Call strigă – apoi îl văzu săgetând spre Aaron, care-şi ţinea şi el mâna ridicată. Pieri în palma lui şi dispăru.

Maestrul Rufus îşi opri goana la câţiva paşi de Call. Aaron îşi lăsă încet mâna în jos. Call o putea vedea pe Tamara cu obrajii vârstaţi de cenuşă şi cu gura căscată. Call şi Aaron priveau unul la celălalt peste grămezile de cenuşă şi peste elevii căzuţi claie peste grămadă.

↑≋△○◎

În seara aceea, Tamara a fost singura dintre ei trei care merse la Refectoriu să ia cina. Aduse ceva de mâncare şi pentru Call şi Aaron, o tavă plină-ochi cu licheni, ciuperci, rizomi şi budincă violet, care-i plăcea lui Call.

— Cum a fost? întrebă Aaron.

Ea dădu din umeri.

— Cred că bine.

Tamara se pricepea la minciuni, drept care Call o urmărea atent, pregătit să creadă că, orice ar fi spus, adevărul era mult mai naşpa.

— Aveau cu toţii câte ceva de întrebat, dar asta a fost tot.

— Ce soi de întrebări? spuse Call. Dacă m-am sonat? Dacă devin malefic?

— Nu fi paranoic, spuse Tamara,

— Mda, probabil consideră că *eu sunt* cel sonat, interveni Aaron oftând.

Cea mai ciudată chestie era că totuşi Call trebuia să conştientizeze că probabil era adevărat. Deşi Aaron îi salvase pe toţi – *de Call*, ceea ce-l făcu să-şi reamintească de lista cu Principele Întunericului de anul trecut, pentru că faptul că fusese aproape să-i omoare pe toţi ucenicii Anului de Aramă îl scosese din minţi – folosind magia haosului, îi speriase abitir.

— Aproape am scăpat, spuse Tamara. O vom ajuta pe Alma, care va ajunge la Jennifer şi… bine, nu ştiu cu exactitate ce va face. Dar vom afla cine a ucis-o pe Jennifer, ceea ce înseamnă că vom afla cine este pe urmele tale. Aşa că băgaţi în voi. O să aveţi nevoie de putere.

— Deci cine a câştigat? întrebă Call.

— Poftim? Ce vrei să spui? întrebă Tamara, confuză.

— Cine a câştigat testul? repetă Call. Cine va merge la Galerie? Au ales persoana care a fost cel mai aproape de centru sau s-au hotărât să renunţe la toată chestia asta?

— Trebuie să mergem, spuse ea încet, ca şi cum ar fi vrut să empatizeze cu cel căruia îi aducea o veste proastă. Tu ai câştigat, Call!

— Ei! făcu el.

Nu prea ştia cum să primească vestea. Nimeni nu-l felicitase. Maestrul North venise urlând prin cenuşa stinsă ca să-l scuture pe Call de umeri, cerându-i să-i spună ce a avut în cap. Când Call îi arătă bidonaşul gol găurit în fund, figura i se întunecă şi expresia îi deveni ciudată.

Maestrul Rufus privise rece în jur, gândindu-se parcă la ce avea să-i facă vinovatului. Call ştia cum se simţea, deşi

se temu când, pentru o clipă, privirea Maestrului Rufus zăbovi pe Anastasia.

Uneori, când Call privea prin Refectoriu, se gândea că era imposibil ca o persoană care a vrut să-l ucidă să se amestece printre ceilalţi.

— Tamara are dreptate, spuse Aaron, ridicând spre gură o furculiţă plină de licheni. Trebuie să ne odihnim şi să fim pregătiţi pentru noaptea asta. Am folosit destulă magie, am nevoie să trag un pui de somn sau o să adorm cu braţele pe după gâtul unui urs Călăreţ al Haosului şi o să fiu halit.

Call, care adormise adeseori cu braţele trecute pe după gâtul unui lup Călăreţ al Haosului, chicoti. După care se adânci în mâncare. În scurt timp, el şi cu Aaron lăsară farfuriile lună. Apoi se simţi somnoros şi parcă ameţit, percepându-şi pielea ca şi cum nu ar fi fost a lui. Îşi aminti că Aaron se îmbolnăvise şi zăcuse după uriaşa cheltuială de forţe cu magia haosului, dar el, unul, nu se mai simţise aşa înainte. Se împletici spre pat şi se întinse cât era de lung.

Când se trezi, înfăşurat în cearşafuri, cu uniforma şi bocancii încă pe el, nici măcar nu-şi aminti cum ajunsese în pat. Dincolo de uşă se auzeau voci. Sosiseră invitaţii.

Call se ridică în picioare şi trecu în camera comună.

Alex era aşezat pe canapeaua lor, sporovăind cu Tamara. Amândoi erau îmbrăcaţi în negru, ca nişte ninja. Părul castaniu al lui Alex era pe jumătate ascuns sub o caschetă neagră, iar Tamara purta un hanorac mare şi negru şi jambiere. În păr avea bentiţe lucitoare prinse cu agrafe negre. Alex îi zâmbea într-un fel nou, aşa cum Call îl mai văzuse zâmbindu-i Kimiyei.

Lui Call nu-i plăcea.

— Mama mea vitregă m-a trimis să vă ajut, spuse Alex, întorcându-se spre Call. Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta? Toată nebunia asta de la miezul nopţii? E o treabă dată naibii.

— De fapt, n-am ştiut că o să fii şi tu implicat, spuse Call, făcându-l pe Alex să clipească, de parcă ar fi fost surprins

de tonul adoptat de Call.

Tamara îl privi pe Call cu reproş.

— Este fiul vitreg al Anastasiei, punctă ea. Şi este un mag al aerului. Ne poate fi de folos.

În cameră intră Aaron, îmbrăcat şi el în negru, dar fără să-şi acopere părul strălucitor. Dădu din cap spre Call.

— Te-am lăsat să dormi cât de mult s-a putut.

— Ai folosit din plin magia haosului la testul de azi, spuse Alex. Înţeleg că-mi va fi destul de greu să ţin pasul cu voi doi.

Call schimbă o privire cu Aaron. Era o privire din care se putea citi că niciunul dintre ei nu se aştepta ca puterile lor de Makari să mai fie puse la încercare. Call se simţea complet epuizat.

— Ai face bine să-ţi pui nişte ţoale negre pe tine, îi spuse Alex. Nu vrem să fim văzuţi pe autostradă.

Call se întoarse în camera lui şi-şi puse jeanşii negri şi cel mai închis la culoare hanorac pe care-l găsi, unul bleumarin. Ca prin vis, îl luă pe Miri de pe noptieră şi şi-l prinse la centura jeanşilor. Apoi îl trezi pe Havoc care dormea pe pat, cu limba atârnându-i pe plapumă.

— Hai, băiete, spuse Call, e rost de aventură.

Când se întoarse în sufragerie, cu Havoc pe urmele lui, ceilalţi îl aşteptau. Alex deschise uşa să iasă. Privind înapoi la Call, Tamara îl urmă.

Call trecu pe coridor, privind surprins în jur. Totul era normal – pereţii de piatră ai holului, culoarul întinzându-se în ambele sensuri dar în aer stăruia un licăr ciudat, ca şi cum ar fi vibrat pe lângă ei.

— Camuflare, şopti Alex, cu mâna dreaptă ridicată, făcând cu degetele o serie de mişcări complicate, ca şi cum ar fi cântat la pian. Dacă vom schimba structura moleculară a aerului înconjurător, oamenilor le va veni mai greu să ne vadă.

Call ridică o sprânceană spre Tamara, ca şi cum i-ar fi cerut confirmarea. Ea dădu din umeri, dar era vădit impresionată. Lucru supărător, având în vedere că, dacă cineva făcuse vreo magie impresionantă în acea zi, acela

era Call.

Deşi probabil n-ar fi trebuit să gândească aşa.

Nu se putu opri să nu se întrebe dacă Aaron gândea în acelaşi fel când, o secundă mai târziu, un cărbune de foc înflori din palma lui, luminându-le drumul.

— Să mergem, spuse el. Ieşim prin Poarta Misiunii?

Alex dădu din cap. Porniră, lumina lui Aaron întinzându-le umbrele pe pereţi – înaltul Alex, apoi Aaron, apoi Call şi Tamara, iar după ei, umbra săltătoare a lui Havoc.

În drum spre poartă, întâlniră doar câţiva oameni şi, aşa cum spusese Alex, nimeni nu părea în stare să-i vadă pe ei sau umbrele lor. Celia era cu Rafe, vorbind ceva pe şoptite. Când trecură pe lângă ei, Celia se încruntă, dar fără să aibă şi altă reacţie. Însuşi Maestrul North trecu prin apropiere, cu nasul afundat într-un teanc de hârtii, şi nici măcar nu-şi ridică ochii.

Call se întrebă când avea de gând Maestrul Rufus să-i înveţe un truc aşa grozav ca acesta şi realiză, mohorât, că probabil niciodată. Maestrul Rufus nu era persoana căreia să-i placă să măsluiască priceperea sa de a-şi găsi propriii ucenici.

Ieşiră prin Poarta Misiunii. Havoc, obişnuit să fie dus pe drumul acesta la plimbare, se îndreptă spre pomii şi tufişurile unde-şi făcea nevoile. Alex arătă în direcţia opusă.

— Pe aici! strigă Call la lupul lui cât de tare îndrăzni. Hai, băiete!

— Unde mergem? întrebă Aaron.

— Ne aşteaptă Alma, spuse Alex, ducându-i spre drumul de pământ pe care autobuzul urca dealul spre Magisterium la începutul fiecărui an. Era o pantă abruptă, dar le permitea o înaintare mai rapidă, mult mai rapidă decât să hălăduiască prin păduri, cum o făcuseră în Anul de Aramă, sau decât să se rătăcească prin ele, intrând în panică, precum se întâmplase cu Call şi cu Tamara după ce Aaron fusese răpit în Anul de Fier.

Drumurile sunt de preferat, gândi Call, promiţându-şi să le folosească mai des. *Rişti mai puţin să fii răpit de*

elementale. Cât mai multe drumuri!

Cotiră pe după un colţ şi zăriră o dubă parcată lângă un grup de stânci. Alma scoase capul pe geam.

— N-am crezut, copii, că o să aveţi curajul să apăreţi, spuse ea cu o voce răguşită. Urcaţi!

Alex ridică haionul dubei şi se îngrămădiră înăuntru într-un vălmăşag de trupuri. De cum se închise acesta, Alma porni, conducând mult mai repede decât considera Call că ar fi nevoie. Havoc începu să schelălăie.

— Cred că putem ieşi în faţa camionului pe Drumul 211. Problema e cum să-l facem să oprească, în afară de a-l forţa să iasă de pe drum. Şi înainte să întrebaţi voi „De ce?" – pentru că se pot răni animalele.

Alma avea nefericitul obicei de a întoarce capul spre ei ca să le vadă reacţiile. Call ţinea cu tot dinadinsul să-i reamintească să-şi ţină privirea pe drum, dar se temea să nu o ia prin surprindere şi să tragă de volan, trimiţându-i în şanţ.

— Bine, spuse tot ea.

— Dar cum de nu aţi întreprins acţiunea asta singuri, voi, cei din Ordinul Dezordinii? întrebă Alex.

Alma oftă, ca şi cum era o întrebare din cale-afară de stupidă.

— Pe cine crezi că vor suspecta mai întâi? Ordinul a acţionat prin pădurile din jurul Magisteriumului încă de când ni s-a permis să stăm acolo, prinzând animalele Călăreţi ai Haosului, punându-le zgărzi şi uneori ucigându-le. Dar numai când era necesar. Adunarea ştie că ne poziţionăm ferm împotriva măcelăririi acestor animale atât de valoroase pentru experimente, motiv din cauza căruia membrii noştri trebuie să aibă un alibi infailibil.

— Chiar îţi încălzeşte inima grija asta a ei, îi şopti Aaron lui Call, într-unul din rarele sale momente sarcastice.

Call se arătă de acord cu el. Havoc nu era subiect de experienţe, era un lup animal de companie. Call ar fi vrut ca toate animalele să aibă şi altă soartă decât moartea sau Ordinul.

— Păi, şi alibiul tău? întrebă Tamara.

— Al meu? spuse Alma. Păi, înregistrările vor demonstra că, în noaptea asta, eram cu Anastasia Tarquin, o marcantă membră a Adunării. A fost îndeajuns de amabilă că mi-a permis accesul la elementale şi am pierdut noţiunea timpului, încercând noi experimente.

— Şi *noi*? întrebă Call, reîntorcându-se la ceea ce considera el a fi chestiunea principală.

— Asta e treaba voastră, spuse Alma, abătându-se de la drum şi virând spre autostradă.

Trecură val vârtej pe lângă staţia de benzină unde, cu un an în urmă, îl aşteptaseră pe valetul Tamarei, Stebbins, să vină să-i ia. În faţa lor se deschidea autostrada. Call îşi închipui că mergeau undeva aiurea, fără vreun motiv anume, doar ca să distreze. Deşi poate nu cu Alma. Ar fi fost ciudat.

Alma dădu drumul unui râs strident şi opri duba. Se dădură jos, recunoscători pentru aerul proaspăt. Afară era frig, aerul rece îi pişcă obrajii şi bărbia lui Call pe când privea roată în jur. Erau la o răscruce, unde Drumurile 211 şi 340 se despărţeau. Şoselele erau pustii, deasupra lor atârna luna uriaşă şi gălbuie, luminând liniile albe trasase pe mijlocul drumurilor.

Alma îşi privi ceasul.

— Mai sunt vreo cinci minute până să apară, spuse ea. Nu mai mult. Trebuie să născocim o metodă de a-i opri.

Îl fixă pe Call, de parcă s-ar fi întrebat dacă putea fi folosit drept baricadă umană.

— O fac eu, spuse Alex.

Se îndreptă spre peticul de iarbă unde se despărţeau cele două drumuri.

— Ce are de gând să facă? şopti Tamara.

Call se mărgini să clatine din cap. Habar nu avea. Îl urmări pe Alex cum îşi ridică mâinile şi dă din ele din nou, aşa cum făcuse mai înainte.

În faţa lui se încolăciră culoarea şi lumina. Alex se lăsă pe spate, iar lumina şi culoarea se intensificară. Call îl urmărea cu o undă de invidie. Asta era ceea ce el socotise dintotdeauna că ar fi magia, nu întunericul mortal care se

scurgea din propriile mâini.

— Uite-i! şopti Tamara, arătând cu degetul.

Cum era de aşteptat, Call putea vedea în depărtare un camion negru, mare, apropiindu-se de intersecţie dinspre est. De la distanţa aceea, farurile părea două gămălii de ac strălucitoare, dar se apropiau repede.

— Grăbeşte-te, Alexander! strigă Alma.

Alex scrâşni din dinţi. Era limpede că-şi folosea întreaga forţă, iar Call simţi o undă de regret că-l gândise de rău ceva mai înainte. Lumina dinaintea lui Alex se întunecă, iar culoarea păru să se solidifice într-un soi de forme – un amestec de bariere de trafic de lemn, galbene şi portocalii, purtând înscris cu litere mari şi negre DRUM ÎNCHIS. Erau enorme şi păreau înspăimântător de solide.

— Alex, pleacă! strigă Alma.

Arătând epuizat, Alex se târî spre ei. Alma îi trase pe toţi în spatele dubei, exact în momentul în care camionul apăru, oprindu-se în faţa barierelor.

Camionul era un trailer obişnuit, fără înscrisuri pe laterale. Când şoferul se dădu jos din mica lui cabină, arăta ca şi cum nu ar fi avut nicio legătură cu magia. Ba chiar purta o şapcă de baseball pe cap. Se apropie de barieră şi se încruntă. Dinspre camion se auzi o voce:

— Mută-le odată! se auzi vocea iritată şi în mod cert obişnuită să i se urmeze ordinele. Suntem în grafic.

— Şi dacă e tăiat drumul? întrebă primul tip. Nimeni nu pune chestiile astea aiurea în tramvai.

Call nu ştia cu siguranţă dacă iluziile create de Alex rezistau la proba fizică. Privi spre Alma şi-şi miji ochii, dându-şi seama dintr-odată de ce îi învăţase tehnica atingerii sufletului pe el şi pe Aaron.

— Va trebui să-i punem jos, şopti el.

Aaron dădu repede din cap, dar deja arăta un pic vlăguit. În ziua aceea folosiseră amândoi magia haosului din belşug şi n-ar fi putut să se folosească drept contragreutate unul pe celălalt dacă oboseala i-ar fi copleşit pe amândoi în aceeaşi măsură. Trebuiau să ţină cont de acest lucru şi să nu meargă prea departe.

Lui Call i se făcu pielea de găină. Haosul veni uşor în degetele sale, deşi era istovit. Îl trecu gândul neplăcut că, de fapt, extenuarea înlesnea calea haosului şi că, dacă ar fi picat de oboseală, haosul l-ar fi devorat fără ca măcar să bage de seamă.

Ieşi şi cel de-al doilea personaj din cabină, coborând şi încruntându-se la şofer. Era îmbrăcat în verde-măsliniu, asemenea membrilor Adunării. Call îşi aminti că-l mai văzuse şi mai înainte, dar nu mai ştia unde. Tamara inspiră adânc. Îl ştia, bineînţeles. Probabil că avea o funcţie importantă.

Alex avea ochii ceva mai măriţi, iar Alma arăta ca şi cum ar fi fost pe cale să renunţe la operaţiune. Call trebui să acţioneze repede, înainte ca panica să pună stăpânire pe ei. Veniseră aici ca să elibereze animalele ţinute în remorca acelui camion, animale ca Havoc, care erau în primejdie. Doar gândul la lucrul acesta şi prezenţa lui Havoc, încolăcit în şanţ, îi dădură lui Call un nou avânt.

— La trei, îi şopti el lui Aaron. Atingerea sufletului. Tu îl iei pe şofer, eu îl iau pe celălalt.

Aaron îşi ridică un colţ al gurii şi Call se întrebă dacă voia cu adevărat să încerce să-şi desfăşoare vraja. Poate că se gândea şi el la animale.

Răspândindu-şi magia, el căută să dibuie sufletul membrului Adunării. Era diferit de cum fusese când îi căutase sufletul Almei, în spaţiul sigur din Magisterium, unde avea tot timpul la dispoziţie şi era pregătit din toate punctele de vedere. Sufletul membrului Adunării era alunecos, dificil de apucat, ca şi cum ar fi fugit de el. Aproape că-l putea vedea – o chestie argintie, care-i crea impresia clară că era înfăşurat în el însuşi în spirale complicate. Se întinse repede, lăsând la o parte fineţea de până atunci. Simţi magia haosului conectându-se mai mult ca o lovitură decât ca o atingere.

Cel puţin de data asta n-a fost o îmbrăţişare.

Omul se prăbuşi. Când Call îşi mută concentrarea din nou pe el, zăcea pe spate. Aaron şi Tamara erau aplecaţi deasupra lui.

— Ştiai cine era? întrebă Tamara. Ştii pe cine ai scos din circuit?

Call clătină din cap. Fireşte că nu ştia.

— Pe tatăl lui Jasper, spuse Tamara.

— Hopa!

Call ştia că tatăl lui Jasper era membru al Adunării, chiar îl văzuse la petrecerea la care murise Jen. Nu-i venea să creadă că-l uitase. Acum înţelegea de ce aveau toţi feţele acelea.

— Sunt surprins! Jasper o să-şi iasă din minţi.

El şi Aaron bătură cuba.

— Tare imaturi mai sunteţi, spuse Tamara, întinzându-i o mână ca să-l ajute să se ridice.

Havoc lătră şi făcu o săritură, punându-şi labele pe pieptul lui Call. Call îl scărmănă pe cap şi privi în jur. Tatăl lui Jasper zăcea cuminte în drum, cu roba sa verde-măslinie desfăcută în jurul lui pe asfalt. Nu departe de el era un tip oarecum comun, cu ochii căprui-închis şi cu barbă tunsă îngrijit.

Corpul inert al camionagiului fu târât în şanţul de lângă drum. Sub privirea lui Call, Alex sări peste şanţ şi se apropie de tatăl lui Jasper. Îl făcu să se ridice puţin de la pământ şi-l mută plutind spre marginea drumului.

Alex arăta epuizat, cenuşiu şi palid la faţă, de parcă i s-ar fi scurs din corp întreaga energie. Call scrută împrejurimile: unde era Alma? N-ar fi trebuit să-i ajute?

— E acolo, spuse Aaron, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

I-o arătă stând în faţa uşii trailerului, care era ferecată cu un lanţ şi un lacăt masiv. Vântul îi făcea părul alb să fâlfâie. Gesticula cu mâinile din care ieşeau scântei – magia metalului. În aer se răspândi miros de fier încins.

— O, nu! spuse Tamara, când lacătul se desfăcu şi uşa masivă din spatele trailerului se deschise brusc.

Alma apucă uşa şi o împinse în sus, ca şi cum ar fi ridicat un grilaj cu ţepi.

— Sunt aici! strigă ea, apoi scoase un ţipăt.

Din camion se scurse un şuvoi de animale Călăreţi ai Haosului. Havoc dădu drumul unui urlet prelung când îi

văzu dând năvală afară din temniţa lor – lupi, câini, nevăstuici zvelte şi şobolani iuţi, căprioare şi oposumi şi chiar şi urşi, creaturi mari şi greoaie, cu ochi multicolori şi scânteietori.

— Credeam că sunt închise în cuşti! strigă Alma, în vreme ce animalele fugeau în toate direcţiile. Repede! Trebuie să le prindem!

Animalele nu o băgară în seamă. Ea alerga după ele, reuşind să direcţioneze câteva prin levitaţie înapoi în camion, unde însă era greu să le ţină ca să poată alerga după restul.

— Le putem face să dispară, spuse Aaron calm. În vid.

— Nu! strigă Call.

Nu putea face aşa ceva, chiar dacă animalele arătau înfricoşător. Chiar dacă unele se îndreptau taman spre locul unde se găseau ei. Cei trei, însoţiţi de Havoc, se retraseră spre dubă.

Dintr-odată, lui Call duba i se păru foarte mică.

— Mai iute!

Era Alex, care se apropia şchiopătând de ei. Animalele se mişcau în spatele lui, alergând pe drum şi vânându-se între ele. Erau straniu de tăcute, altfel decât animalele obişnuite. Call putea distinge un mârâit gros, dar venea de la Havoc.

— Trebuie să facem o vrajă de formare de bucle. Va da forme aerului şi va crea un soi de îngrăditură în jurul lor.

— Poţi s-o faci? întrebă Call.

Alex clătină din cap.

— Sunt vlăguit.

Arăta într-adevăr îngrozitor. Până şi albul ochilor îi devenise cenuşiu.

— Şi noi suntem la fel, spuse Aaron, arătând spre el şi spre Call.

Alex se întoarse spre Tamara.

— Tamara, aş putea să-ţi arăt cum se face. Nu este aşa de greu.

— Pot s-o fac, chiar dacă *este* greu, spuse ea cu o voce fermă. Spune-mi cum să procedez.

— Ah! exclamă Aaron.

Ceva se repezise la el, ceva lucios şi întunecat, cu ochi strălucitori. Îşi presă spatele de dubă, trăgându-l pe Call după el. Havoc încercă să se năpustească înainte, dar Call îl rechemă pocnind din degete.

Alex îi vorbea Tamarei pe un ton coborât, iar fata dădea din cap. Chiar înainte să termine ce avea de spus, ea îşi ridică mâinile şi prinse să şi le mişte. Nu-şi mişca degetele, cum făcuse Alex. Era ca şi cum cânta la strunele unei harpe. Call presupuse că fiecare avea un stil personal de a practica magia.

Call aproape că putea simţi puterea ce venea dinspre Tamara. Numai că, în loc de aer, se răspândea un foc care forma cercuri de tăciuni aprinşi în jurul animalelor eliberate. Dar chiar şi când se alcătui această îngrăditură, prinzând la mijloc cea mai mare parte a animalelor, câteva reuşiră să scape, unele în pădure, altele repezindu-se spre oricine le intra în vizor. Îngrozite de foc, ochii le păreau înnebuniţi şi sălbatici. Multe dintre ele îşi rânjeau colţii.

Cum este oare să ai haosul în tine? se întrebă Call. Voia să întindă mâna şi să atingă un suflet de-al lor, să afle la ce fuseseră supuse cu adevărat. Însă nu mai era timp de altceva decât de acţiune.

O vulpe sări la gâtul Almei şi ea se trase înapoi. Alta îi căută picioarele. Un şarpe şfichiui prin iarbă şi, trecând pe sub dubă, dispăru.

— *Păzea!*

Alex o trase pe Tamara într-o parte exact în momentul în care doi urşi bruni enormi se năpusteau spre dubă, asemenea a două tancuri. Alex şi Tamara se aruncară pe jos când Call, întinzându-şi mâinile, trimise spre animale tot ce era în stare în clipele acelea – o centură de foc sau haos negru, nu era nici el sigur –, dar era ca şi cum scormonea fundul unui puţ secat. Mâinile îi tremurau, dar nimic nu se întâmplă.

Iar ursul venea peste el.

Îl auzi pe Aaron ţipând când ursul îşi roti laba, aruncându-l pe Call la pământ dintr-o bucată. Call se

rostogoli într-o parte, năucit, iar ursul se năpusti asupra lui, urlând. Call îl zări pe Aaron întinzându-şi mâna, deşi acelaşi lucru părea că i se întâmplă şi lui, căci din degete îi scăpărară doar scântei serbede. Nimic magic.

Call dădu să pun mâna pe Miri, în clipa în care Havoc execută o săritură. Fălcile lupului Călăreţ al Haosului se închiseră în jurul gâtului ursului, pătrunzând în blana groasă. Ursul slobozi un vaiet gros. Havoc se urcă în spatele animalului, înfigându-şi adânc ghearele în trupul greoi, încercând să scape de Havoc, dar lupul se ţinea bine. În cele din urmă, ursul se descotorosi de lup. Havoc se prăbuşi la pământ schelălăind, iar ursul o luă la fugă spre mijlocul drumului.

Miri ieşi din teacă şi Call sări în picioare. Îl examina iute pe Havoc, asigurându-se că nu era nimic grav. Aaron pusese mâna pe un băţ şi căuta să-l ţină la distanţă pe celălalt urs. Alex, care o trăsese pe Tamara în spatele dubei, alergă înapoi la ei exact în momentul în care ursul îi smulgea băţul lui Aaron din mână. Alex îl împinse pe Aaron într-o parte şi înfruntă ursul, cu mâinile întinse, din care prinse să iasă magia aerului.

Dar ursul nu era un animal oarecare. Repezindu-şi ghearele la Alex, ochii îi luceau în roşu şi portocaliu. Alex ţipă şi căzu într-un genunchi. La lumina lunii, hanoracul său strălucea într-un roşu umed, având o tăietură sângerândă la umăr.

— Alex! strigă Tamara apărând din spatele dubei şi repezindu-se la el.

Call ar fi putut să-i spună lui Alex că fata nu stătea niciodată locului. Aaron îşi mişca mâinile ca şi cum ar fi încercat să capete magia haosului, dar nimic nu părea să se întâmple.

— Aaron! strigă Call. Prinde!

Îl aruncă pe Miri. Aaron prinse pumnalul, repezindu-se spre urs. Tăişul îi spintecă blana animalului şi sângele ţâşni ca dintr-un izvor. Ursul urlă, iar ochii i se îngustară, în vreme ce Tamara se apropia de ei, din mâinile ei erupând focul.

În faţa focului şi a tăişului, ursul făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă. Dar răul fusese făcut, atenţia Tamarei fusese abătută şi îngrăditurile de foc prinseseră să scadă. Animalele Călăreţi ai Haosului se răspândiră şi mai departe şi câteva se îndreptau spre dubă, cu ochii învârtejiţi în noapte.

Call şchiopătă spre prietenii lui, iar Alex se prăbuşi la pământ. Hanoracul i se umpluse de sânge. Call putea auzi vocea disperată a Tamarei, îl putea vedea pe Aaron privindu-şi mâinile lipsite de magie. Erau cu toţii la capătul puterilor. Nu mai puteau face nimic, iar animalele se apropiau.

Dar nu este chiar adevărat, aşa-i? spuse o voce firavă, pitită în mintea lui Call. Nu putea face *nimic.* Îşi aminti de Călăreţul Haosului de la mormântul Inamicului. Cum i se supusese. Pentru că sufletul lui îl crease.

Trebuie să le controlez, gândi Call. *Trebuie să fac ceva.*

Tot sufletul lui crease şi aceste animale.

— Hei, voi de colo, spuse el, cu o voce firavă şi şovăitoare, încetaţi!

Animalele nu se opriră. Call înghiţi în sec. Nu putea să fie laş. Se aflau toţi în primejdie. Puteau muri. Chiar şi tatăl lui Jasper, care zăcea în şanţ, lipsit de apărare, dar, din fericire, fără să fie călcat de sutele de veveriţe Călăreţi ai Haosului.

Call respiră adânc şi coborî în sufletul său, sufletul său care locuise într-un alt trup înainte de a locui într-al lui. Trupul lui, care acum îşi întindea mâinile în haos instalându-l apoi înăuntrul acestor creaturi.

— Ascultaţi-mă! strigă el. Călăreţi ai Haosului! Ştiţi cine sunt!

Animalele îngheţară. Call îngheţă şi el. Îşi putea auzi bătăile inimii. Chiar reuşise? Îşi ridică vocea.

— Călăreţi ai Haosului! Urcaţi înapoi în camion! Faceţi ce vă spun!

După ce se opri din vorbit, părea că porunca sa stăruia în aer.

Cuvintele răsunară în capul lui. Cu colţul ochiului putea

întrezări nişte pete negre. Animalele se puseseră în mişcare, i se păru că unele se întorceau, adunându-se spre a se repezi în aceeaşi direcţie, dar ochii lui Call se înceţoşară. Îl căută pe Aaron drept contragreutate, dar magia lui Aaron era într-atât de diminuată încât nu-l putu găsi. Era singur în întuneric, fără Aaron. Pierzându-şi speranţa, se lăsă să cadă înapoi în neant.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Call se trezi brusc, gemând. Se afla la Infirmerie. Maestrul Rufus vorbea cuiva, probabil Maestrei Amaranth. Acesteia îi plăcea să-şi pună şerpi pe după umeri, dar stăpânea magia tămăduirii la perfecţie.

— Nu cred ca testul să-l fi vlăguit într-o asemenea măsură. Eşti sigură că o să se facă bine? întrebă Rufus.

Ea părea să fi răspuns şi mai înainte acestei întrebări.

— E bine, doar epuizat. Amândoi băieţii folosindu-şi magia deodată, ca în cazul acesta, nu sunt convinsă că ar fi trebuit să le îngădui să continue să fie contragreutate reciprocă. Ce se întâmplă dacă merg prea departe?

— O să mă gândesc la asta.

Call simţi pe umăr mâna Maestrului Rufus, dar îşi ţinu ochii închişi, prefăcându-se că doarme.

— E treaba noastră să-i garantăm siguranţa. Trebuie să le garantăm tuturor siguranţa, altfel vom fi condamnaţi să repetăm greşelile trecutului.

— În fine, cel puţin nu este la fel de nesăbuit ca tânărul Alex Strike de colo. A reuşit să cadă pe nişte stalagmite. Pot să jur, Anul de Aur devine tot mai neghiob cu cât se

apropie de poarta finală.

— Am auzit de accidentul lui, spuse Maestrul Rufus, aparent evaziv, deşi era ceva în vocea lui care-l făcea pe Call să creadă că ştia mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Maestrul Rufus strânse umărul lui Call, după care părăsi Infirmeria. Call îi putu auzi paşii până se stinseră în depărtare. Continua să-şi ţină ochii închişi. Undeva în încăpere, Maestra Amaranth era în plină activitate, făcând ceva ce implica clinchet de pahare.

Voi număra până la treizeci, gândi Call. *Apoi voi pretinde că tocmai m-am trezit. În felul ăsta, ea nu va şti că m-am prefăcut în faţa Maestrului Rufus.*

Începu să numere… şi adormi!

↑≋△○◎

Când se trezi din nou, o găsi pe Tamara stând lângă el. Vru să spună ceva, dar fata îi puse mâna la gură. Mirosea a lemn de santal.

— Poţi să te ridici? şopti ea. Dă din cap dacă da sau nu.

El dădu din umeri şi Tamara, exasperată, îşi luă mâna.

— Nu-l trezi pe Alex şi nu-i oferi Maestrei Amaranth vreun motiv să vină încoace. O să treacă o eternitate până o să plece.

— Bine, şopti el, dându-se jos din pat.

Picioarele îl susţinură. De altfel, se simţea binişor. Odihnit. Era încă îmbrăcat în hainele în care leşinase pe autostradă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ssst! Vino!

Îl scoase afară din Infirmerie, pe hol. Call mai privi o dată înapoi, înainte de a închide uşa. Apăru şi Aaron, somnoros, cu un umăr bandajat. Maestra Amaranth nu se vedea nicăieri.

Aaron şi Alma îi aşteptau în hol. Asemenea Tamarei, Aaron era în uniforma şcolară. Când îl văzu pe Call, ochii i se luminară şi făcu un pas în faţă ca să-l bată pe spate.

— Eşti bine? întrebă el.

— Puţin indispus, dar, da, mai bine, spuse Call.

O privi pe Alma, care purta o rochie de bumbac în falduri şi un cardigan gri, lung. Braţele îi erau acoperite de bandaje.

— Eşti muşcată peste tot de vulpi? întrebă Call.

Faţa Almei se întunecă. Aaron clătină din cap şi, pe la spatele ei, îi făcu lui Call semnul de tăiere a gâtului.

— Nu vorbim despre asta! spuse Alma, părând supărată.

— Bine.

Call se întrebă dacă Alma regreta faptul de a fi deschis uşa din spatele camionului. Vina îi aparţinea, el şi prietenii lui fuseseră cât pe ce să fie înfulecaţi de urşi.

— Şi ce faci aici? adăugă el.

— Voi v-aţi îndeplinit partea voastră din înţelegere, spuse Alma. Condiţiile sunt pregătite acum ca să mi-o îndeplinesc şi eu pe a mea.

Ceea ce însemna că Jennifer era pe undeva prin preajmă. Trebuia să fie. La acest gând, Call se cutremură – nu era defel convins că ar fi fost pregătit să vadă o altă fiinţă moartă vorbind, îi amintea prea tare de capul lui Verity Torres şi de ghicitori. Era o chestiune gravă, ce ţinea de Principele Întunericului.

Aaron avea pe chip o expresie care arăta că împărtăşea aceleaşi îndoieli. Dar Tamara părea hotărâtă.

— Bun, spuse ea, hai să ducem la bun sfârşit şi treaba asta.

Alma o luă spre capătul holului. O urmară. Spre deosebire de Alex, nu părea interesată să apeleze la vreun truc neobişnuit al magiei aerului ca să-i camufleze. De altfel, la ora aceea târzie, coridoarele erau aproape pustii. Înaintau lipiţi de pereţi, folosindu-se de fiecare umbră.

— Alex este teafăr? întrebă Tamara.

Call îşi simţi pielea furnicându-l. Era normal ca Tamara să fie preocupată de Alex, îşi spuse el, chiar dacă înainte nu-i prea acordase atenţie. Nu avea nicio însemnătate.

— I-am auzit mai devreme pe Maeştri vorbind între ei, relată el. Sau cel puţin pe Rufus vorbindu-i lui Amaranth. O să se facă bine. Poţi să-i spui şi Kimiyei lucrul ăsta.

Tamara păru nedumerită.

— Ea nu ştie că a fost rănit.

Call flutură din mână.

— Păi, nu prea ştii ce s-a petrecut în timpul cât ai fost într-o stare de leşin, nu?

— Ssst! făcu Alma, făcându-le semn să păstreze tăcerea.

Intrară în partea de Magisterium unde se aflau camerele Maeştrilor. Înaintară în linişte spre camera Anastasiei.

Alma bătu la uşă – trei ciocănituri iuţi, pauză şi din nou o ciocănitură. După un moment, Anastasia le deschise uşa. Purta o rochie albă de mătase, cu o capă lungă pusă deasupra, brodată cu fir negru. Păru-i argintiu era ridicat într-un coc. Le făcu semn să intre.

Pătrunseră în cameră şi Call aproape că gemu. Încăperea era imaculată, aşa cum fusese şi înainte, doar că pe masa goală de marmură din mijloc zăcea Jennifer.

Părea cufundată în somn. Părul negru şi lung îi încadra capul. Avea picioarele goale şi era îmbrăcată cu aceeaşi rochie pătată de sânge pe care o purtase şi la petrecere. Mâinile îi erau încrucişate pe piept.

— De la moartea ei, trupul i-a fost deţinut de Collegium, spuse Alma, închizând uşa în spatele lor. Au conservat-o ca să nu putrezească, cu gândul că va veni şi timpul să o folosească drept dovadă.

Call se gândi dacă Constantine păstrase în acelaşi fel capul lui Verity în toţi anii care trecuseră. Simţea că, indiferent ce ar fi făcut, se apropia tot mai mult de viaţa lui Constantine şi de deciziile pe care acesta le luase. Era ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se ciocni cu el însuşi.

— N-or să-şi dea seama că lipseşte? întrebă Aaron.

— Vom duce trupul înapoi înainte ca cineva din Collegium să-l caute, îi lămuri Anastasia.

Call se gândi la cât de repede călătoreau elementalele şi la abilităţile deosebite ale membrilor Adunării de a le controla. Dacă Anastasia împrumutase unul dintre elementalele din Magisterium, probabil că putea s-o înapoieze pe Jennifer la Collegium cât se poate de rapid. Dar, dacă Anastasia şi Alma puteau fura un corp din

Collegium, atunci şi spionul ar fi putut probabil apela la o mulţime de chestii tăinuite.

La urma urmei, ea sau el era cel mai mare Makar al generaţiei lor.

— O să vă explic ce trebuie să facem, le spuse Alma lui Call şi lui Aaron. Va trebui să deprindeţi o chestie destul de dificilă şi va trebui s-o faceţi într-un timp foarte scurt.

Call şi-o aminti pe Alma încercând să-i înveţe despre atingerea sufletului. Era greu să înveţi cum să faci ceva de la cineva care ştia teoria şi o văzuse de multe ori în practică, dar nu o practicase el însuşi. Lui şi lui Aaron le luase ore întregi să deprindă învăţătura. Call nu era aşa de sigur că şi acum aveau atâtea ore la dispoziţie.

— Iar tu, îi spuse Anastasia Tamarei, tu trebuie să te asiguri că nimeni nu-i va căuta pe Call şi pe Aaron.

— Poftim? întrebă Tamara.

— Maestra Amaranth s-ar putea să-şi verifice pacienţii înainte să terminăm. Întoarce-te şi anunţ-o că prietenul tău Callum s-a întors în camera lui şi că, dacă vrea ea să-l mai vadă, va veni el mâine la Infirmerie. Trebuie să ne asigurăm că nimeni din şcoală nu va umbla cu limba scoasă după Call taman când vom fi în mijlocul unui experiment magic ilegal.

Tamara oftă.

— Bine. O să mă întorc.

— N-ar trebui să meargă unul dintre noi cu tine? întrebă Call.

Nu-i plăcea ideea ca unul dintre ei să umble de unul singur prin Magisterium, când spionul era în libertate. Se uită la Aaron să vadă dacă şi el se gândea la aceleaşi lucruri, dar Aaron, alb la faţă, privea trupul lui Jen întins pe masă.

— O să-l iau pe Havoc. Cel puţin, în felul ăsta, sunt şi eu cu ceva de folos, n-o să frec menta. Urăsc faptul de a nu fi de ajutor, îi spuse Tamara, luând-o către uşă.

Apoi se întoarse cu faţa zâmbitoare, agitându-şi codiţele:

— Baftă la vorbit cu morţii!

După plecarea Tamarei, Call se simţi foarte singur. Erau

doar el cu Aaron, cu două cucoane bătrâne şi nebune şi cu un cadavru.

— Bun, spuse el, cum facem?

— După câte ştiu, începu Alma, dându-i de înţeles lui Call că nu ar fi pe deplin sigură, trebuie să-ţi imaginezi magia haosului alergând prin creierul decedatei, aidoma sângelui. Trebuie să trimiţi prin el energia haosului, să-i activezi mintea.

Suna anevoios. Şi nu prea precis.

— Să activăm mintea? repetă Aaron.

Arăta la fel de nedumerit pe cât se simţea şi Call.

— Da, spuse Alma pe un ton mai ferm. Magia haosului aduce oarecum cu scânteia vieţii, permiţând celui mort să comunice.

Anastasia arătă spre corpul lui Jen întins pe masă.

— Call şi Aaron, veniţi mai aproape şi priviţi-i faţa.

Se apropiară de masă cu paşi nesiguri. Ochii lui Jen erau închişi, dar pe obraz avea o dâră de sânge. Call şi-o aminti râzând la ceremonia premiilor. Părea de necrezut că nu va mai zâmbi vreodată, că nu-şi va mai arunca părul pe spate, că nu va mai şopti ceva sau nu va mai alerga pe coridoare.

Asta voia să oprească Constantine, gândi Call. Sentimentul acesta de nedreptate. Dispariţia vieţii şi a raţiunii. Încercă să-şi imagineze pe cineva drag zăcând acolo – Alastair, Tamara sau Aaron. Era greu să nu pricepi de la ce pornise Constantine.

Îşi sili mintea să revină în prezent. Să priceapă de la ce pornise Constantine *nu* era lucrul pe care trebuia să-l facă acum. Ci de a-l descoperi pe spion.

— Prindeţi-vă de mâini, îi instrui Alma. Folosiţi-vă unul de celălalt drept contragreutate. Purtaţi în voi puterea haosului, a neantului ultim. Ceea ce aveţi drept ţintă este sufletul. Ultima existenţă. Folosiţi-l pentru a ajunge la Jennifer.

Începea să aibă un sens, se gândi Call. Poate. Înainte să-şi închidă amândoi ochii, schimbă o privire rapidă cu Aaron.

Call se legănă în întuneric. Era simplu, după ce

practicase acest lucru, să cadă în spaţiul interior. Ca şi cum totul dispăruse, chiar şi durerea din picior, şi se transformase în ceva negru şi tăcut, dar într-un mod agreabil, ca un soi de pătură cunoscută. Îl căută pe Aaron şi-l găsi. Sinele lui Aaron, neantul din el, dependenţa desfătătoare ce acoperă miezul mai întunecat al tenacităţii şi furiei. Aaron îl căută şi el şi Call se simţi străbătut de putere. Acum îl putea vedea pe Aaron, conturul siluetei sale strălucitoare în întuneric.

Către ei părea să plutească un alt contur ceţos. Părul ce părea alb, ca într-un negativ al unei fotografii, îi flutura pe spate.

Jen!

Call îşi deschise ochii şi aproape că ţipă. Jen nu se deplasase de pe masă, dar avea ochii mari deschişi, cu irisurile negre acoperite de o pojghiţă. Aaron rămăsese şi el cu privirea ţintuită, şocat şi simţindu-se nu prea bine.

Gura lui Jen nu se mişcă, dar printre buze i se scurse o voce fără intonaţii:

— Cine mă cheamă?

— Ăăă… salut? spuse Call.

Cât fusese vie, Jennifer îi provoca mereu o stare de agitaţie. Era una dintre fetele mai mari, populare. Pe atunci se codea să intre în vorbă cu ea. Aşa că să-i vorbească acum era o treabă tensionată, dar la un cu totul alt nivel.

— Suntem Call şi Aaron, urmă el. Îţi aminteşti de noi? Ne întrebam dacă ne-ai putea spune cine te-a ucis.

— Sunt moartă? întrebă ea. Mă simt… ciudat.

Şi vocea ei părea ciudată, în ea persista un gen de vid. Un gol. Call nu credea că sufletul ei era prezent cu adevărat. Ci doar urme din el, amintirea a ceea ce fusese lăsat în urmă când părăsise lumea aceasta. Doar s-o audă vorbind îl îngrozea pe Call în aşa măsură încât îi era teamă să nu izbucnească într-un râs vecin cu panica. Inima îi bubuia în piept şi simţea că nu mai are aer. Cum avea să obţină informaţii de la ea, din moment ce nu mai era în viaţă?

Îşi reaminti sieşi că ea nu era cu adevărat *ea.* Nu avea sentimente pe care să i le rănească.

— Ne poţi povesti despre petrecere? întrebă Aaron, politicos ca întotdeauna, sub privirea recunoscătoare a lui Call. Ce s-a petrecut în noaptea aceea?

Gura lui Jennifer avu un rictus, o umbră a unui zâmbet.

— Da, petrecerea, îmi amintesc. Mă distram cu prietenii mei. Era un băiat pe care-l plăceam, dar el mă evita şi apoi… apoi luminile s-au stins. Şi pieptul m-a durut. Am vrut să ţip, dar nu am putut. *Kimiya, Kimiya, fereşte-te de el!*

— Poftim? întrebă Call. Ce are a face Kimiya? Ce s-a întâmplat? De cine trebuia să se ferească? Nu ea a făcut asta, nu-i aşa?

Dar Jennifer părea pierdută în amintiri, cu trupul în convulsii, cuvintele ei devenind un ţipăt lung, continuu.

Call trebuia să se concentreze pe magie. Îşi închise ochii şi se strădui să se întoarcă la momentul când întrezărise conturul lui Jen, acel negativ. O văzu în întuneric, veştedă şi fărâmiţată. Dacă ar fi vrut, ştia că o putea face să rostească cuvinte ce nu erau ale ei. Dar voia ca ea să aibă vocea ei, nu pe a lui. Drept care căută rămăşiţele strălucitoare ale sufletului, bucuros că ea fusese conservată doar de puţin timp după ce sufletul o părăsise. Induse şi mai multă magie a haosului în ea, care să-i susţină sufletul.

Când îşi deschise ochii, văzu că trăsăturile ei erau destinse.

— Jennifer, poţi să mă auzi? întrebă el.

— Da, spuse ea cu o voce inexpresivă. Ce porunceşti?

— Poftim? zise Call privind spre Aaron.

Se făcuse palid la faţă.

— O, nu! exclamă Anastasia, ducându-şi mâinile la gură. Alma făcuse ochii cât cepele şi întinsese o mână, ca şi cum ar fi vrut să oprească ceva ce deja se întâmplase.

— Call, ce ai făcut?

Call îşi coborî privirea spre Jennifer, care se uita la el cu nişte ochi care începeau să se mişte.

— Call, şopti Anastasia, o, nu, nu iarăşi… nu iarăşi!

— Ce e? întrebă Call trăgându-se înapoi, străbătut de un fior. Păreau singurele cuvinte pe care le putea rosti sau gândi.

— Eu… eu… nu am… nu am mai făcut asta vreodată…

Ba da, ca fiind Constantine. Am făcut-o de sute, de mii de ori.

Jen se ridică în capul oaselor. Părul negru îi căzu peste umerii albi, osoși. Ochii ei aruncau flăcări.

— Porunceşte, Stăpâne, îi spuse ea lui Call. Dorinţa mea e să te slujesc.

— Chiar *eşti* tu, spuse Alma, privindu-l pe Call cu o groază crescândă. Micul Makar… de ce nu mi-a spus nimeni?

Aaron se mişcă pentru a-l feri pe Call de privirile înfricoşate ale celor două femei, ca şi de ochii strălucitori ai lui Jen.

— N-ar fi trebuit să ne pui să facem lucrul ăsta, spuse el furios. Este groaznic. Să-i furi corpul, ceva groaznic!

— Plecaţi amândoi, spuse Anastasia. O s-o scoatem noi la capăt.

Call simţi mâna lui Aaron pe umăr şi, în momentul următor, era condus afară din încăpere, înapoi pe coridor. Îşi trase mânecile hanoracului în jos. Îi era frig, era cuprins de frisoane.

— Nu asta am vrut să fac, spuse el. Voiam doar să mă agăţ de sufletul ei.

Privirea lui Aaron se îmblânzi.

— Ştiu. Oricăruia dintre noi i se putea întâmpla.

— Ba nu, şuieră Call, dintre noi, numai eu sunt Inamicul Morţii!

Aaron îl prinse pe Call de umăr şi-i strigă:

— Nu eşti Inamicul! Iar Inamicul, pe vremuri, era un Makar, ca şi mine. Poate că prima oară când a făcut-o a fost o întâmplare. Există un motiv, adăugă el, cu vocea coborâtă, că toţi se tem în aşa hal de noi.

Call privi înapoi, spre uşa de la camera Anastasiei.

O, *nu, nu iarăşi!* spusese ea. Crezuse că era un lucru pe

care Call îl mai făcuse şi înainte sau voise să spună: O, *nu, nu un alt Constantine?*

Se îndreptă în direcţia apartamentului lor, şchiopătând. Aaron îl urma cu mâinile înfundate în buzunarele uniformei.

— Cred că Anastasia ştie, zise Call. Cine sunt cu adevărat. Poate şi Alma.

Aaron deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună *Tu eşti Call,* după care o închise. O secundă mai târziu, spuse:

— Noaptea trecută te-a văzut poruncind animalelor Călăreţi ai Haosului. Şi, înainte să leşini, ai spus câteva chestii ciudate. Vreau să spun, nimic explicit, chestii despre cum animalele ar trebui să ştie cine eşti tu.

— Din fericire, a luat cuvintele mele ca o laudă de sine incredibil de ciudată, spuse Call. A auzit şi Alex?

— Nu. Leşinase.

Gândul la Alex i-o readuse în minte lui Call pe Kimiya. Se cutremură din nou.

— Trebuie s-o găsim pe Tamara. Trebuie să-i spunem că Jennifer a spus ceva despre sora ei.

— Kimiya nu a omorât pe nimeni, spuse Aaron, pe un ton dispreţuitor. Şi ar fi fost straniu să fie ea cel mai mare Makar al generaţiei noastre, pe nepusă masă. Greu să nu fi băgat de seamă magii.

— Nu, nu cred că a făcut-o, spuse Call, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

Capul începu să-l doară.

— Vreau să spun, dacă Jennifer o striga pe Kimiya sau ar fi vrut s-o strige în preajma morţii ei, atunci poate că Kimiya ştie ceva. Poate ceva ce ea nu a considerat că ar fi important.

Aaron dădu din cap.

— Aş fi vrut să avem *răspunsuri,* dar măcar avem un indiciu.

— Aaron, spuse Call.

Avea o altă întrebare despre noaptea trecută, una la care nu era sigur că ar fi vrut să i se răspundă.

— Tatăl lui Jasper este bine?

— Vezi, îl consideri pe Jasper prietenul nostru! spuse Aaron.

— Nu şi dacă tatăl lui a fost rănit din cauza noastră, nu.

— Tatăl lui Jasper este teafăr. Ne-am asigurat că e bine înainte să-l legăm şi să-i punem o legătură la ochi. L-am auzit înjurând pe când o luam din loc.

Aaron se hlizea, ca şi cum ar fi câştigat un pariu. Call era mulţumit că măcar unul dintre ei mai putea zâmbi.

Merseră la Infirmerie, dar Tamara nu era acolo şi nici Alex. Patul lui era gol.

Maestra Amaranth, refăcând unul dintre paturi prin magia aerului, îi aruncă lui Call o privire severă.

— Aş fi vrut ca vreunul dintre voi să mă fi auzit când am spus să stai în pat până când îţi voi spune eu că eşti complet recuperat, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat cu Alex? întrebă Aaron.

— L-am ucis, răspunse Maestra Amaranth şi scoase un chicot când le văzu feţele căzute. I-am dat voie să plece, i-am cercetat rănile şi se vindecaseră. Când a plecat era cum nu se poate mai bine. Nu ca voi.

— Pe Tamara Rajavi ai văzut-o? întrebă Call.

— Da, a venit să-mi spună că te-ai înapoiat în camera ta, pentru că nu-ţi place la Infirmerie. Nu ştiu ce se petrece cu voi, băieţi. Infirmeria este cel mai sigur loc din toată şcoala. Elementalele de aici nu admit să fie altfel.

Call şi plimbă agitat privirea în jur. Nu-şi dăduse seama, cât stătuse la Infirmerie, că fusese supravegheat de elementale. Socotind de câte ori ieşise însă, se gândi că nu erau puse să-i oprească pe cei care intrau şi ieşeau. Nu-şi dădea seama ce supravegheau – boala, poate –, dar se simţea mai bine ştiind că, atunci când fusese leşinat, nu ar fi putut să intre nimeni să-l atace, cel puţin nu fără să pornească o alarmă.

— Tamara a spus cumva unde se duce? întrebă Aaron.

Maestra Amaranth îl privi nedumerită.

— Păi, este dimineaţă devreme. Presupun că s-a întors în apartamentul vostru, să apuce să doarmă puţin înainte să înceapă orele. Callum, acum că te-ai întors, poate te vei

hotărî să petreci restul nopţii aici.

— Nu, spuse el, pretinzând că durerea de cap îi trecuse. Mă simt bine. *Sunt* bine.

— Păi, nimeni dintre voi n-ar trebui să se fâţâie pe holuri la ora asta. Mergeţi în camerele voastre. Callum, să vii să te văd mâine, după ore, să-ţi evaluez starea de sănătate. Şi câteva zile lasă magia haosului la o parte, bine?

Gândindu-se la magia la care recursese deja în noaptea aceea, Call dădu vinovat din cap.

Se îndreptară spre camerele lor. Ajuns în faţa uşii, Call dădu s-o deschidă folosindu-şi brăţara, când auziră tropot de paşi pe coridor. Aaron şi Call se întoarseră deodată: era Alex, care alerga către ei. Părea scos din minţi şi avea o vânătaie proaspătă pe obraz.

Se opri, aplecându-se şi sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, ca să-şi recapete suflul.

— Tamara! spuse el. A luat-o pe Tamara!

Aaron şi Call se priviră buimaci.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Aaron.

— Spionul, spuse Alex. A înhăţat-o pe Tamara.

Call îngheţă. Deodată, îşi simţi inima în gât.

— Despre ce vorbeşti, Alex? întrebă el.

— Spune-ne exact cum s-a întâmplat, zise Aaron, arătând la fel de tulburat pe cât se simţea Call. *Exact!*

— Când m-am trezit, am ieşit din Infirmerie, spuse Alex. Am văzut-o pe Tamara mergând spre Poarta Misiunii cu Havoc. M-am luat după ea, căci voiam să-i mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-a dat noaptea trecută. Îşi îndreptă spatele. Am strigat după ea, dar nu m-a auzit. A ieşit, era deja întuneric. Mi s-a părut că văd ceva mişcându-se în copaci, aşa că am alergat după ea. Dar nu am ajuns la timp. Cineva o înşfăcase. Nu eram îndeajuns de aproape să-i văd faţa, dar era sigur un adult. Am trimis magia după ei, dar el a trimis asupra mea un fulger uriaş. M-a lovit în spate şi, când am fost în stare să mă ridic şi să mă iau după ei, le pierdusem urma în pădure.

Tricoul albastru al lui Alex era pătat cu roşu în dreptul umărului, unde se profilau bandajele. Părea că i se

redeschisese rana.

— Aş vrea ca voi doi să veniţi cu mine să-i găsim, spuse el. Oricine ar fi tipul ăla, este puternic. Nu cred că mă pot lupta cu el de unul singur.

Aaron şi Call schimbară o privire îngrozită.

— Trebuie să spunem cuiva, zise Aaron.

— Nu mai e timp, strigă Alex, clătinând nebuneşte din cap. Va trebui să-i convingem mai întâi de adevărul spuselor noastre, şi până atunci Tamarei i se poate întâmpla orice.

Call îşi aminti de noaptea îngrozitoare când Aaron fusese luat de Maestrul Joseph şi de Drew. Îşi aminti de hidosul elemental agitat al haosului. Nici atunci nu avusese timp să anunţe pe cineva. Dacă ar fi zăbovit, Aaron ar fi murit.

— Bine, spuse el, să mergem.

O luară la fugă cu Alex în frunte spre Poarta Misiunii şi se topiră în noapte. Call alerga cât putea de repede, picioarele urlându-i de durere.

— Pe aici, spuse Alex gâfâind, arătând spre o potecă ce ducea în pădure.

Luna o scălda în lumină. Era o noapte frumoasă şi, într-o oarecare măsură, terifiantă, plină de stele şi de lumină albă. Chiar şi copacii păreau să strălucească.

Alergau pe potecă, încetinind atunci când drumul cotea pe după stânci sau era acoperit de crengile copacilor, care-i puneau în pericol. Call încerca să şi-o imagineze pe Tamara îmbrâncită pe poteca aceasta de un mag adult îngrozitor, cineva care o ameninţa, poate chiar provocându-i răni. Apoi căută să-şi îndepărteze imaginea din minte şi locul i-l luă o furie care aproape că îl copleşi.

— Havoc! spuse el deodată.

Alex, care deschidea grăbit calea, se întoarse încet:

— Poftim?

— Spuneai că-l plimba pe Havoc, zise Call. Tipul ăla l-a înhăţat şi pe Havoc?

Alex clătină din cap.

— Havoc a fugit în pădure.

— Havoc nu ar face aşa ceva, preciză Call. Havoc nu ar abandona-o.

— Poate că e pe urmele ei, spuse Aaron. Havoc poate fi şi şmecher, e mult mai isteţ decât un lup obişnuit.

— Se poate că aşa s-a şi întâmplat, spuse Alex. Nu te teme, Call, o să punem mâna pe tipul ăsta!

Dar lui Call nu-i era teamă. Scrută împrejurimile după Havoc. Dacă lupul lui era cu Tamara, atunci sigur vor găsi o cale de scăpare. Tamara şi Havoc formau o echipă formidabilă.

— Spuneai că e un adult, da? întrebă Call, ignorând remarca lui Alex spusă cu un soi de superioritate binevoitoare.

Alex era mai mare decât Call şi considera probabil că este îndrituit să cunoască mai multe. Poate că aşa şi era, dar nu putea ști totul.

Call se gândi de unde veneau. Le lăsaseră pe Anastasia şi pe Alma cu Jennifer Călăreţ al Haosului, aşa că nu putea fi vorba despre niciuna dintre ele. Aveau în faţă o situaţie cu totul aparte, cu totul bizară. Lui Call nu-i venea în minte niciun alt adult care să poată acţiona aşa de bizar. Maestrul Lemuel? Call nu-l mai văzuse de un an şi i se părea nedrept să-l suspecteze doar pentru că nu se înţeleseseră niciodată.

— Să fie unul dintre membrii Adunării? întrebă el. Dar de ce s-o ia pe Tamara?

Răspunsul i se dezvălui odată cu ultima silabă spusă cu voce tare.

Ca să mă ademenească afară din Magisterium!

— De ce ai spus că era spionul? întrebă Call. Încă nu ştim cine ar putea fi.

— Păi, e la mintea cocoşului, spuse Alex. Cine altcineva ar putea fi decât cel care a încercat să-ţi facă rău?

— Ceea ce înseamnă că ne îndreptăm spre o capcană, spuse Aaron. Trebuie să fim cu ochii-n patru şi să păstrăm tăcerea. Oricine ar fi, ştie că venim. Poate că s-a lăsat chiar văzut de tine. Poţi să faci chestia aia care ne transformă în invizibili?

— Bună idee, spuse Alex, ridicându-şi mâinile.

Aerul se roti în jurul lor, dansând cu frunzele rupte.

Call se încruntă. Avea noimă: spionul care-o înhăţase pe Tamara, care-l determinase pe Alex să-i cheme pe ei afară din Magisterium. Cam aşa părea. Avea *oarecare* noimă. Dar de unde putea spionul să ştie că Alex se va duce după Call şi Aaron, în loc să-i alarmeze pe Maeştri?

Şi, mai ales, de unde putea spionul să ştie că Alex avea să se afle la locul faptei?

Dar şi întrebarea aceasta avea un răspuns. Spionul, sau cine o fi fost, ştia că, luându-i pe Tamara şi pe Havoc, i-ar fi făcut pe Call şi Aaron să iasă din Magisterium până la urmă. Ar fi venit să-şi caute prietena.

Deşi i-ar fi putut aduce cu ei pe toţi magii din Magisterium.

Ajungând la această concluzie, Call nu-şi aminti să fi văzut vreo urmă de magie în jurul lor. Era întuneric, dar chiar şi pe întuneric nu exista niciun miros revelator de ozon sau de lemn ars.

Îşi îndreptă privirea spre Alex şi se încruntă. De-acum se aflau departe de Magisterium, iar întunericul creştea. Pădurea devenea tot mai deasă, împiedicându-l să distingă trăsăturile lui Alex.

— Ăsta este drumul spre Ordinul Dezordinii, spuse Aaron, întrerupând şirul gândurilor supărătoare ale lui Call. Dar este părăsit. Alma ne-a spus că au fost siliţi să plece atunci când Adunarea a început să hăituiască animalele.

— Poate că acolo o şi ţine spionul pe Tamara.

Alex părea plin de avânt, dar nu ca şi cum ar fi o mare aventură sau că şi-ar face griji pentru Tamara. În vocea lui se putea citi o vehemenţă care-i displăcea total lui Call.

Pădurea era adâncă şi ciudat de pustie fără animalele Călăreţi ai Haosului, în absenţa cărora ecoul se simţea ca la el acasă. Din când în când se auzea vaietul îndepărtat al câte unei bufniţe. Vântul le bătea din spate, împingându-i. Dar Call îşi încetini paşii, sfârşind prin a-şi târî picioarele.

Alex era prietenul lui. Prima oară când Call venise la

Magisterium, Alex se purtase frumos cu el, chiar dacă Call era un puşti nesociabil, iar Alex era cool şi isteţ, înconjurat de prieteni. Şi după ce Kimiya i-a frânt inima lui Alex, acesta a venit să i se destăinuiască lui Call. Credea din toată inima că Alex îl plăcea.

Dar Alex avea intrare peste tot. Era asistentul Maestrului Rufus. Ar fi putut avea în mâini bidonaşul lui Call şi l-ar fi putut găuri. Avea acces la orice meşterea Rufus ca să facă brăţările lor să deschidă uşa de la apartamentul comun şi s-ar fi putut folosi de asta pentru a-l ascunde pe Skelmis în camera lui Call. Ar fi putut Anastasia să-l ia cu ea în încăperea în care se găseau elementalele, când fusese acolo? Call presupuse că da; la urma urmei, era fiul ei vitreg. Ar fi băgat de seamă dacă Alex s-ar fi furişat într-o clipită? Şi apoi, anul trecut, el fusese cel care-l anunţase pe Call că magii hotărâseră să-l ucidă pe Alastair, cu toate că Maestrul Rufus îl asigurase pe Call că era o minciună sfruntată.

Dar de ce ar face Alex vreun lucru din toate astea? Mişcându-se prin întunericul argintiu, Call îi privi chipul impasibil. Se aflau chiar în preajma satului Ordinului. Call putea zări luminişul larg din față, umbrele clădirilor.

Îşi aminti cum îşi mişcase Jennifer gura la ultimele ei cuvinte: *Kimiya, Kimiya, fereşte-te de el!* Dar lângă cine stătuse Kimiya la petrecere? De cine trebuia să se ferească?

Erau acolo doar prietenii ei. Şi iubitul ei.

Alex! Nu avea nicio noimă. Şi totuşi ceva îl zgândărea, îl zgândărea încă din primul moment când îl văzuse pe Alex în faţa uşii lor. Cu răsuflarea tăiată, arătând îngrozit, cu pete de sânge pe cămaşa lui albastră.

Cămaşa albastră. Roata minţii lui Call prinse să se învârtă. Imaginea unei fotografii rupte, Drew alături de Maestrul Joseph şi de încă cineva, de cineva care purta o cămaşă albastră, cu dungi negre distincte în dreptul cusăturii de la umăr.

— Mi-e frig, spuse deodată Call. Alex, îmi dai hanoracul tău?

Alex păru nedumerit. *Aaron* arăta nedumerit. Call nu făcea parte din categoria celor care împrumută haine de la alţii. Dar Alex îşi scoase hanoracul şi i-l întinse lui Call.

Call rămase ţintuit locului. Cămaşa albastră a lui Alex avea pe umeri două dungi negre.

Ceilalţi doi băieţi se opriră şi priviră înapoi spre el. Aaron avea o expresie îngrijorată.

Nu şi Alex.

— Alex, spuse Call cât mai calm cu putinţă, de unde-l ştiai pe Drew?

Alex îşi ridică încet capul.

— Ce-ți pasă? spuse el. Tu l-ai ucis.

Aaron rămase şi el înlemnit. În jurul lor, vântul şuiera printre crengile copacilor.

— De ce spui asta? întrebă el, mutându-şi privirea de la Call la Alex. Ce se întâmplă?

— Alex este acela, spuse el, simţind o amorţeală în tot trupul. Alex este spionul.

Alex făcu un pas spre Call. Aaron îşi repezi o mână în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice pe Alex să se apropie mai mult.

— Îndepărtează-te de Call, îl avertiză el. Sunt un Makar, Alex, aş putea să-ţi fac mult rău.

Dar băiatul mai mare nu-l luă în seamă.

— Drew mi-era ca un frate, spuse Alex. Maestrul Joseph m-a recrutat când eram în Anul de Aramă. Avea nevoie de un mag al aerului talentat. Şi nu era nimeni mai talentat ca mine. Până aţi apărut voi doi.

Call îşi ţinu respiraţia.

— Tatăl meu era bătrân, urmă Alex. Abia dacă a băgat de seamă când am intrat în Magisterium. Joseph a devenit tatăl meu. Ne-a instruit pe mine şi pe Drew împreună. Ne-a predat lecţii în plus. Datorită acestui fapt am fost îndeajuns de bun ca să devin asistentul lui Rufus. Şi, frate, ce-a mai râs Joseph când l-am anunţat de chestia asta.

Un rânjet frânse frumosul chip al lui Alex.

— Anastasia era mai greu de păcălit. Dar a căzut şi ea în plasa binevoitorului fiu vitreg. Era prea ocupată să arate

ce grijă are ea de tata ca să se mai intereseze şi de mine. În vremea asta, Joseph mi-a mărturisit totul. Mi-a spus adevărul despre Inamicul Morţii. Mi-a vorbit despre *tine!*

— Deci ai ştiut tot timpul cine eram eu? spuse Call.

Alex păru că abia îl auzise.

— Ştii cât de nerecunoscător eşti? îl întrebă Alex. Lui Joseph îi pasă de tine mai mult decât îi pasă de oricine. Amândoi aveţi puterea, dar tu, Call, tu eşti special. Ştii ce înseamnă să fii special? Ai habar de ce vrei te dezbari?

— Dacă asta înseamnă să fiu asemenea ţie, răspunse Call, atunci nu vreau să fiu special.

Alex făcu o grimasă. Mâna lui Alex se mişcă protectoare, în palmă apărând deja un foc, dar, în acelaşi moment, umbrele din pădure ţâşniră spre ei din toate părţile. Adulţi îmbrăcaţi în negru, cu măşti negre care le ascundeau feţele. Mâini puternice îi înhăţară pe Call şi pe Aaron.

— Duceţi-i în sat, spuse Alex.

Îmbrâncit în faţă, Call se împletici. El şi Aaron erau înghiontiţi amarnic pe potecă înainte. Habar nu avea cine îl înhăţase, oricum, nu un Călăreţ al Haosului, căci Alex nu-i putea controla.

Sau putea? *Cel mai mare Makar al generaţiei voastre!*

Nu, dacă Alex ar fi ştiut să se folosească de haos, s-ar fi făcut cu lucrul ăsta, Call era sigur. Reieşea prin urmare că nu era musai să ai vreo legătură cu haosul ca să ai aspiraţiile Principelui Întunericului.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call încercă să scape din strânsoarea celor care-l ţineau, dar nu reuşi. Erau prea puternici. Încercă să-şi aducă focul în palme, dar, de cum scânteia, cineva îl plesnea peste ceafă şi concentrarea îl părăsea, flama stingându-se.

Puţin mai târziu, fu aruncat în iarbă în centrul satului abandonat al Ordinului Dezordinii, clădirile pustii părând sinistre în lumina Lunii. Se întrezăreau câteva boccele, ceva mâncare şi un mic foc ce încă mai ardea.

Alex nu lucra de unul singur. Figurile mascate, oricine ar fi fost, l-au aşteptat aici ca să-i îndeplinească poruncile.

Call se răsuci într-o parte, căutându-l din ochi pe Aaron, care era răsturnat şi el în iarbă. O siluetă corpolentă, mascată, ţinea un bocanc pe spatele lui. Call încercă să se ridice, dar cineva îl împinse brutal la pământ.

— Lăsaţi-i să se ridice.

Era vocea lui Alex. Call se luptă să se ridice în genunchi şi-l văzu pe Alex venind spre ei. Pe braţul drept purta o mănuşă de aramă uriaşă, care-i ajungea până la cot.

Alkahest! Ucigaşul de Makari!

Call o folosise el însuşi pentru a distruge trupul lui Constantine Madden. Nu-şi putea imagina ce putea face puterea ei unei fiinţe vii. Ar fi putut mânui haosul din sufletul lui sau al lui Aaron, folosindu-l pentru a-i sfârteca în bucăţi din interior.

— Ţi-e frică, Makarule?

Alex mişcă degetele de metal ale lui Alkahest şi râse când văzu expresia de pe chipul lui Call. Call schimbă o privire rapidă cu Aaron, care stătea în genunchi în spatele lui. În părul blond al acestuia se zăreau câteva rămurele, dar nu părea rănit. Slavă Domnului!

Oricum, nu încă.

Fă-l pe Alex să dea din gură, gândi Call. *Fă-l să dea din gură, nu intra în panică şi nu-l lăsa să-i facă rău lui Aaron.*

— Tamara e aici? întrebă el. I-ai făcut vreun rău?

Alex izbucni în hohote de râs.

— Chiar eşti idiot, ştiai asta? Habar nu am unde este Tamara. Nu mi-am bătut capul s-o răpesc. La ce să depun atâta efort, când era de-ajuns să vă spun asta şi voi să mă credeţi?! Ea şi lupul tău tâmpit trag probabil la aghioase. Cred că vor fi destul de trişti când se vor trezi şi vor afla ce s-a întâmplat cu voi.

— Maestrul Joseph ştie că l-ai luat Alkahestul? întrebă Aaron. El ţi-a spus să faci asta?

Alex îşi dădu capul pe spate, dar, de astă dată, râsul lui păru forţat.

— Nu ştie nimic de planul meu, l-am luat Alkahestul şi am lăsat o iluzie optică în locul lui. Nu va dura o veşnicie, dar va rezista cât am eu nevoie, mârâi el. Încă de când am început instruirea cu el, mi-a vorbit de tine. Cum se va întoarce măreţul Constantine şi cum trebuie noi să ne pregătim. Uluitorul Constantine Madden, care era aşa de important încât Drew a trebuit să-şi falsifice intrarea în Magisterium, pretinzând că nu mă cunoaşte. Şi, când colo, ai apărut *tu.* Ce dezamăgire totală!

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Call pe un ton sarcastic.

— Şi de ce vrei să-l ucizi? Din răzbunare? întrebă Aaron.

Call se bucură că Aaron aderase la direcţia *fă-l să dea din gură*, căci se temea că nu-i va fi uşor.

— N-o să-l înfurii pe Maestrul Joseph? urmă Aaron.

— Pur şi simplu, are nevoie de un Makar, spuse Alex, ridicând Alkahestul. Şi mi-am dat seama cum pot să devin unul dintre ei. Am reconfigurat Alkahestul. Nu doar că o să smulg haosul din voi, ci voi şi dirija abilitatea asta spre înlăuntrul meu.

— N-ai cum! spuse Call, deşi îşi aminti cum puterea venise spre el atunci când trupul lui Constantine Madden fusese devorat de Alkahest.

Poate că totuşi era posibil!

— Spuse băiatul care este mort de paisprezece ani, ripostă Alex. Te mai gândeşti la el? Bietul micuţ Callum Hunt, mort chiar înainte să rostească primul lui cuvânt. Ucis de tine, Constantine, aşa cum l-ai ucis şi pe cel mai apropiat de mine, pe fratele meu. Aşa cum ţi-ai ucis propriul frate. Niciodată nu ar fi trebuit să ai puterea asta. Iar acum sunt pe cale să ţi-o iau şi să devin un Inamic al Morţii mai bun decât ai fi fost tu vreodată.

— Bine, spuse Call, dar pe Aaron să-l laşi în pace.

Aaron scoase un sunet gâtuit. Alex îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar aşa, Aaron, contragreutatea ta preţioasă. Pentru asta ai renunţat la tot, Call? Pentru *prietenii* tăi?

— Să renunţ la ce? întrebă Call îngrozit.

Trebuia să creadă că va apărea cineva din Magisterium. Că cineva va da peste ei. Alex era nebun, îşi pierduse minţile.

— Să fiu Constantine? urmă el. Nu am vrut niciodată.

— N-ar trebui să-l răneşti pe Call, spuse Aaron. Ai putea lua magia de la mine.

— Generozitatea asta îmi provoacă greaţă, spuse Alex.

Îşi dădu peste cap o şuviţă de păr castaniu, făcând brăţara de aur să licărească. În lumina lunii, părea un spectru. Un spirit malefic.

— Dar, dacă vă face să vă simţiţi mai bine, iată planul meu. Îl ucid pe Call, fac să pară un accident, apoi preiau

îndemânarea ta de Makar, Aaron, timp în care te omor. Dar acum, că sunteţi amândoi în faţa mea, e greu de ales.

— Maestrul Joseph o să te omoare dacă-l răneşti pe Call, spuse Aaron. A sărit în faţa lui să-l apere, în mormântul Inamicului, ştiai asta? Şi-ar fi dat viaţa pentru el!

— A crezut dintotdeauna că va apărea Call şi că vor fi împreună, răspunse Alex. Că va fi de acord să riposteze morţii, dar adevărul, Call, este că tu eşti mult prea laş. Cineva care nu vrea asemenea putere nu ar trebui s-o aibă. Pe bune, îi fac Maestrului Joseph o favoare.

Se apropie de Call. Aaron se strădui să se ridice, dar fu îmbrâncit la loc. În mâinile lui se aprinse un foc negru.

— Nu te apropia de Call!

Alex întoarse Alkahestul spre el.

— Nu te-ai prins? spuse el cu o privire ucigătoare. Dacă faci vreo mişcare spre mine, o să te ucid şi apoi o să-l ucid şi pe Call oricum. Şi o voi face încet.

Aaron îşi strânse pumnii. Call îşi simţi trupul complet încordat, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară, să o rupă la fugă…

— Opriţi-vă! răsună o voce prin luminiş.

Era Tamara, cu Havoc la picioarele ei. Havoc avea urechile date pe spate şi mârâia. Tamara ţinea întinsă palma în care ardea focul.

— Nu-mi poţi face rău cu chestia aia, Alex, spuse ea, eu nu sunt Makar.

— Tamara! strigă Call. Cum de ne-ai găsit?

— Havoc. Ne aflam în apartament, când deodată a început să mârâie şi să se repeadă la uşă, deşi abia ce-l scosesem. Am deschis uşa şi m-a condus direct aici. Şi o să-i rupă gâtul oricui se va apropia de mine, aşa că nici măcar să nu-ţi treacă prin cap, urmă ea, privindu-l pe Alex.

Tamara se îndreptă spre ei, iar creaturile făcură un pas înapoi. Focul se înălţă. Call se întrebă cine erau – discipoli ai Maestrului Joseph, oameni obişnuiţi, fără legătură cu magia, care fuseseră supuşi unei vrăji? Trebuia să recunoască faptul că, prin planul nebunesc al lui Alex, creaturile sale şi fala lui, acesta îndeplinea Obiectivele

Principelui Întunericului.

Call încercă să se ridice, dar era ţinut cu forţa la pământ. Îl putea zări pe Aaron luptându-se în spatele lui.

— Bun, spuse Alex, avem şi public.

Tamara se înfurie. Call sperase să-i vadă pe magii de la Magisterium în spatele ei, dar nu era nimeni. Era vina lui, ştia asta. De trei ani, Tamara şi Aaron îi păstraseră secretele, ascunzând tuturor lucruri importante, chiar şi faţă de Maestrul Rufus. Acum nu puteau să se aştepte la ajutor din partea cuiva, chiar dacă aveau cu adevărat nevoie.

Alex ridică Alkahestul spre ei şi se apropie.

— Poate că ar trebui să pun Alkahestul să aleagă. Poate că-l voi trimite spre amândoi deodată, să vedem ce se va întâmpla. Poate că va scoate magia din *amândoi.* Ce părere aveţi de asta?

Call se întinse şi-l prinse pe Aaron de mână. Pentru o clipă, Aaron păru surprins. Apoi strânsoarea lui îi răspunse celei a lui Call.

Call voia să-i spună celui mai bun prieten al lui cât de rău îi părea, cum vina îi aparţinea numai lui, pentru că el era Constantine Madden. Dar, înainte să poată deschide gura, Aaron prinse să vorbească:

— Măcar vom muri împreună.

Şi, de necrezut, îi zâmbi lui Call.

Ba nu, voia să spună Call. *Vom trăi.* Însă abia deschise gura, că fu orbit de un fulger luminos. Tamara trimisese o săgeată de foc. Alex se feri, aruncând din palma sa o magie a aerului care să schimbe direcţia focului, îndreptându-l spre Call.

Creatura care-l ţinea pe Call se împletici în spate, slăbind strânsoarea. Cămaşa neagră luă foc, iar creatura prinse să urle. Call sări în picioare, neluând în seamă durerea. Încă ţinând mâna lui Aaron, îl trase şi pe el în sus. Părea că toate aceste lucruri se petrecuseră în aceeaşi secundă.

— Havoc, şo! strigă Tamara.

Havoc era acum un nor negru străbătând aerul spre

Alex. Aaron îşi smulse mâna din mâna lui Call, lăsând haosul întunecat să-i răsară în palmă. Alex îşi ridică braţul, făcând Alkahestul să strălucească de energie. Aaron îşi repezi mâna înainte, iar lumina neagră ce ţâşnise din palma sa se desfăcu, lovind una dintre figurile mascate din preajma lui Alex, dar nu şi pe acesta. Mâna cu gheare a Alkahestului se desfăcu şi din degete i se desprinse o lumină arămie.

Timpul se opri. Lumina aceea era tot ceea ce nu era haosul. Era strălucitoare, mistuitoare şi rece precum tăişul unui cuţit, iar Call ştiu fără umbră de îndoială că, atunci când îl va lovi, îl va omorî. Îşi închise ochii.

Ceva îl împinse din spate. Căzu la pământ, rostogolindu-se prin iarbă. Săgeata de lumină trecu la câţiva centimetri de el – simţi cum ceva îi arde obrazul, în vreme ce el se rostogolea continuu – după care, lăsându-se pe o parte, îşi ridică fruntea şi văzu că lumina îl lovise pe Aaron în piept.

Forţa ei îl săltă pe Aaron în picioare şi-l făcu să zboare. Se prăbuşi în iarbă câţiva paşi mai departe, cu ochii mari deschişi şi sticloşi, îndreptaţi spre cer.

— Nu! strigă cineva. Aaron, nu, nu, *nu!*

Pentru o clipă, Call gândi că este propria lui voce, dar era a Tamarei. Se prăbuşise în iarbă, lângă el.

Ea îl împinsese de la spate pe Call. Ea îl dăduse la o parte din calea Alkahestului. Ea îi salvase viaţa.

Nu şi pe a lui Aaron.

Call îşi atinse obrazul. Îl ardea. Poate că Alkahestul doar îi arsese obrazul şi lui Aaron. Încercă să se ridice în picioare pentru a se duce la Aaron, dar picioarele nu-l ţinură. Îşi trimise atunci spre Aaron toate simţurile.

Îşi aminti ce simţise mai devreme, când atinsese sufletul lui Aaron. Simţul vieţii, a ceva existent în lume, strălucitor şi solid.

Dar acum nu era nimic de felul acesta acolo. Aaron era o carcasă. Sufletul lui plecase, lăsând în urmă doar umbrele scânteietoare ale rămăşiţelor vidului din Aaron.

Call se întoarse spre Alex, care scosese Alkahestul de pe mână. Fireşte, acum îl putea ataca şi pe el. Acum avea

puterea lui Aaron. Părea să pulseze, aidoma unei stele pe cale să devină o supernovă. Pielea îi pâlpâia şi se unduia în fâşii de lumină şi întuneric.

— *Putere,* gâfâi Alex.

Îşi ridică mâna, în jurul ei învârtejindu-se bezna ca un fum.

— O pot simţi. Puterea haosului, alergând prin mine…

— Ba n-ai să vezi, spuse Call, întinzându-şi mâna.

O săgeată de lumină neagră ţâşni din palma lui în direcţia lui Alex. Era sigur că-l va ucide, că-l va trimite urlând în vid.

Era bucuros.

Suliţa de magie porni spre Alex. El ridică mâna şi o prinse. Timp de o secundă, o privi cu uimire, iar Call simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Acum, Alex era un Makar. Putea controla şi manipula haosul. Şi era un mag mai bun, mai în vârstă şi mai experimentat decât Call.

Apoi Alex dădu drumul unui ţipăt. Apărut ca din senin, Havoc îşi înfipse colţii în piciorul băiatului.

Alex trimise haosul, dar Havoc era prea iute pentru el, ferindu-se şi mârâind în continuare. Se repezi din nou şi, de astă dată, Alex nu avu nicio şansă să poată reacţiona: Havoc îl răsturnă la pământ şi-i sfâşie cămaşa.

— Luaţi-l de pe mine! ţipă Alex. Luaţi-l de pe mine!

Câteva dintre umbrele mascate se repeziră spre ei. Havoc îi dădu drumul lui Alex, care se ridică împleticindu-se, sângerând în mai multe locuri. Pielea încă i se unduia, faţa i se contorsiona. Call îşi aminti cum fusese pentru el în mormânt, când îşi desfăşurase magia haosului. Cât de lipsit de control se simţise, cât de rău i se făcuse.

Alex întinse o mână spre Havoc, dar, de astă dată, magia care-i ieşi din palmă nu mai funcţionă cum trebuia. Întunericul se împrăştie în toate direcţiile. Se scurgea într-un soi de araci care se ridicau în aer şi în nori care se suiau la cer. Lucrurile atinse îşi pierdeau menirea. Una dintre clădirile Ordinului Dezordinii se prăbuşi atunci când haosul îi devoră temelia. Trei copaci din apropiere fură devoraţi în întregime. Însuşi pământul se fărâmiţă, bucăţi

din el fiind trimise în vid. Doi dintre mascaţi ţipară, fiind absorbiţi înainte ca haosul să se împrăştie.

Alex îşi coborî privirea spre mâinile sale, îngrozit şi vădit uluit deopotrivă.

— Pune mâna pe Alkahest! strigă el răguşit către una dintre creaturile rămase. Trebuie să scăpăm de aici!

Pentru o clipă, îşi fixă privirea pe Call şi-şi strânse buzele.

— O să am grijă de tine mai târziu, şuieră el şi o rupse la fugă, părăsind luminişul însoţit de creaturile sale.

Lui Call nici că-i păsa. Se întoarse şi o zări pe Tamara aplecată peste trupul înţepenit al lui Aaron. Suspina, corpul i se cutremura, aproape rupt în două. Havoc se târî spre ea, adulmecându-i umărul cu nasul lui negru, dar ea continua să plângă, cu faţa udă de lacrimi.

Call nici nu-şi simţi picioarele mişcându-i-se, dar deja se afla acolo, prăbuşit lângă trupul neînsufleţit al lui Aaron, de cealaltă parte a Tamarei. Atinse mâna lui Aaron, mâna pe care o strânsese doar cu puţin timp în urmă. Era rece.

Tamara continua să plângă încet. Îl împinsese pe Call din traiectoria Alkahestului. Îi salvase viața.

— De ce ai făcut-o? întrebă el dintr-odată. Cum ai putut să faci asta? Aaron era cel care trebuia să trăiască. Nu eu. Eu sunt Inamicul Morţii, Tamara. Nu sunt băiatul cel bun. Aaron era.

Fata îl privi îndelung.

— Ştiu, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Dar, Call…

De sus, de deasupra a ceea ce mai rămăsese din sat, se auzi un ţipăt.

— Acolo! strigă cineva.

Call zări sfere plutind printre copaci. În cele din urmă, magii veniseră să-i caute, aşa cum îl căutaseră şi pe Drew în noaptea aceea. Şi din nou veneau prea târziu. Mereu prea târziu.

Maestrul North, Maestrul Rufus, Alma, urmaţi de mai mulţi Maeştri năvăliră în luminiş. North şi ceilalţi se holbau în jur la distrugerile făcute, la bucăţile de pământ care pur şi simplu dispăruseră, la clădirile prăbuşite şi la

copacii nimiciţi. Dar Rufus… Rufus privea la Aaron. Împingându-i pe ceilalţi, alergă lângă el, lăsându-se într-un genunchi şi căutându-i pulsul.

Call ştia că nu-l va găsi. Aaron nu mai exista. Nicio contragreutate pentru sufletul său. Doar sentimentul acesta al pustietăţii, simţământul că ceva fusese rupt din el, fără să mai poată fi înlocuit.

El înţelese acum de ce a vrut Constantine Madden să dărâme lumea după ce fratele său murise.

Rufus îşi închise ochii. Umerii îi căzură. Lui Call îi păru bătrân în acel moment, bătrân şi distrus.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Maestrul North. Parcă a avut loc o luptă.

Se încruntă la Call.

— Ce ai făcut?

În interiorul capului lui Call se dezlănţui furia.

— Nu eu am fost! urlă el. Alex Strike şi… şi creaturile lui! Avea Alkahestul şi l-a ucis pe Aaron. I-aţi lăsat să scape! Nu voi sunteţi profesorii? Opriţi-i!

— Nu! spuse Alma, înaintând spre Call cu ochii strălucind şi întinse spre el un deget lung. La început nu mi-am dat seama, dar acum te văd, Constantine! Tu l-ai ucis pe Aaron! Şi le-ai aranjat pe toate în aşa fel încât să-ţi ascunzi crimele, inclusiv uciderea lui Jennifer.

Call făcu ochii cât cepele. Nu se putea să fi spus ceea ce tocmai spusese. Nici măcar nu ştia cum i-ar fi putut răspunde. Nu putea, nu cu trupul lui Aaron zăcând lângă el.

— Taci! îi spuse Maestrul Rufus Almei, spre surprinderea lui Call. Se vede cu ochiul liber că a fost o luptă şi nu avem niciun motiv să credem că minte Call. Şi, chiar şi aşa, Tamara a fost martoră.

— Call are dreptate, interveni Tamara. Alex Strike a fost. El trebuie să fi fost tot timpul.

— Nu-l cred pe niciunul dintre ei! zise Alma. Nu te-ai întrebat niciodată cum controlează Call animalul acela Călăreţ al Haosului de lângă el? Sau cum l-a învins pe însuşi Inamicul Morţii? Sau de ce nu a fost Makar când a

început anul trecut şi cum a devenit unul taman în momentul în care se presupune că a fost ucis Constantine Madden? Acum avem răspunsul. Constantine Madden şi-a pus sufletul în Callum Hunt. Vă uitaţi la un monstru cu forma unui copil. L-am văzut aducând haosul într-un suflet şi creând un Călăreţ al Haosului. Ştiu ce este!

Delirează, gândi Call. Nimeni n-o s-o creadă. Dar nici nu o contrazise cineva.

— Nu te teme, Callum, spuse Maestrul North, având însă o notă aparte în voce, persuasivă. O să dăm noi de cap poveştii. Vino cu mine!

— Nu-l pot lăsa pe Aaron, zise Call.

— Ne întoarcem cu toţii la Magisterium, spuse Maestrul North.

— Nu! strigă Call, sătul de minciuni, sătul de întreg eşafodajul. Trebuie să-l prindeţi pe Alex! Trebuie să puneţi mâna pe el! Recunosc, bine? Tot ce a spus Alma este adevărat, cu excepţia faptului că l-aş fi ucis pe Aaron. Nu eu am făcut-o! Şi, da, sunt Inamicul Morţii, dar vă jur că nu eu l-am ucis, ci Alex. Vă jur că niciodată nu m-aş fi atins nici măcar de un fir de păr din capul lui…

Au fost ultimele cuvinte pe care Call le-a spus, înainte de a fi pus în lanţuri.

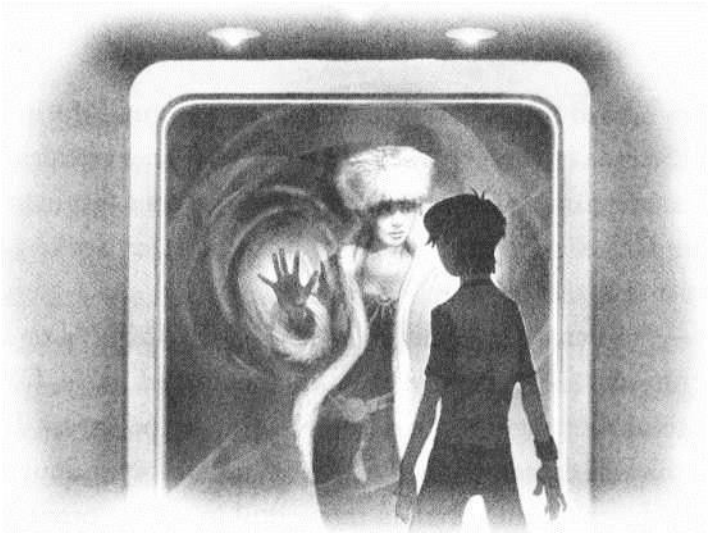

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Celula din Panopticon în care fusese închis Call avea trei pereţi albi şi unul total transparent, astfel încât putea fi urmărit de gărzile din turnul de pază aflat în centrul închisorii. Niciunul dintre pereţi nu ceda la magie, aşa că orice ar fi încercat el – să-i ardă, să-i devoreze, să-i spargă, să-i îngheţe – nu i-ar fi reuşit. De două ori pe zi, printr-o deschizătură în peretele transparent, era împinsă o cutie albă. Conţinea hrană şi apă aproape lipsite de vreun gust.

Nimic în afară de asta.

Nu avea acces nici la cărţi, nici la hârtie şi pix, prin urmare, Call nu avea ce face, îşi petrecea zilele zăcând pe patul lui, urând pe toată lumea şi în special pe el însuşi.

A stat aşa o săptămână. O săptămână în care şi-a depănat lupta finală din luminiş, imaginându-şi cum ar fi fost dacă s-ar fi schimbat rolurile, închipuindu-şi că Aaron ar fi rămas în viaţă şi, uneori, într-un acces de autocompătimire, imaginându-se pe el însuşi mort. Uneori, se trezea dintr-un vis în care Aaron îi vorbea, glumind, invitându-l la Galerie sau oferindu-se să-l plimbe pe Havoc.

Alteori se trezea dintr-un vis în care Aaron ţipa la el, spunându-i că el, Call, era cel care trebuia să moară.

Call vrea să trăiască.

Call se tot gândea la contribuţia sa la strofa în cinci versuri. Caracteristica sa definitorie: voinţa de a supravieţui. Cel puţin asta gândea. Dar Call nu voia să fie persoana care să rămână în viaţă cu preţul morţii prietenului său. Nu ştia dacă mai voia să trăiască într-o lume în care nu exista şi Aaron.

Îl voia pe Aaron înapoi. De parcă sufletul lui îşi striga tristeţea îngrozitoarei pierderi. Trăirea sentimentului lui Constantine la pierderea fratelui său Jericho.

Call nu voise să înţeleagă ce simţise Constantine.

Poate că era mai bine că fusese închis, căci nu mai putea face nimănui rău, fiind pedepsit cel puţin pentru o parte a crimelor sale. Poate că era mai bine că nu avea vizitatori, nici măcar pe tatăl său. În niciun caz pe Tamara care, probabil, nu putea trăi cu vina că făcuse o alegere total greşită. Şi nu pe Maestrul Rufus care, probabil, și-ar fi dorit ca niciodată Call să nu treacă în Anul de Fier.

Cum poate cineva să fie atât de ghinionist încât să-şi aleagă drept ucenic pe Inamicul Morţii, şi nu o dată, ci *de două ori?*

↑≈△○◎

Call zăcea întins pe podea, privind în tavan, când nişte paşi la o oră nepotrivită îl făcură să întoarcă încet capul. În faţa celulei sale, îmbrăcată într-un pardesiu lung şi alb, cu părul prins sub o căciulă albă, se afla Anastasia Tarquin.

Îl privi şi-şi ridică ambele sprâncene într-o expresie care-i aminti de Maestrul Rufus şi care spunea: *În momentul ăsta, mă amuzi, dar asta n-o să ţină mult timp.*

Call o ignoră. Rămase pe podea. Un paznic – o femeie care împingea tava cu mâncare pentru Call cu o energie exagerată – îi aduse membrei Adunării un scaun. Anastasia se aşeză, iar paznicul plecă. Call se aştepta ca un membru al Adunării să vină în cele din urmă să-i ia o declaraţie sau

să-l interogheze. Ar fi trebuit poate să se bucure că era vorba despre Anastasia, dar nu simţea bucurie. Nu voia să vorbească cu ea. Nu voia să vorbească cu nimeni, ori, cineva pe care-l cunoştea era chiar mai rău decât un străin.

— Vino mai aproape, îi spuse Anastasia, împreunându-şi mâinile în poală.

Oftând, Call se ridică în capul oaselor, întorcându-se spre peretele transparent.

— Bine, dar va trebui să-mi răspunzi la două întrebări.

— Prea bine, spuse ea. Care sunt?

Call şovăi, pentru că, deşi aceste două lucruri îl obsedaseră noapte de noapte, nu ştia la ce-i foloseau cele două răspunsuri.

— Tamara este bine? reuşi el să rostească, cu o voce aproape sufocată. Are necazuri multe?

Anastasia zâmbi în colţul gurii.

— Tamara este bine. Câte necazuri va avea – rămâne de văzut. Mulţumit?

— Nu, spuse Call. Havoc? Este teafăr? I-au făcut vreun rău?

Zâmbetul Anastasiei îi stărui pe buze.

— Lupul tău este la familia Rajavi şi e cum nu se poate mai bine. Gata?

— Aşa cred, spuse Call.

Vestea că Tamara era bine şi că Havoc trăia reprezentau primul sentiment de uşurare după un timp indefinit.

— Bine, spuse Anastasia. Nu avem prea mult timp. Trebuie să-ţi spun ceva. Numele meu nu este Anastasia Tarquin.

Call clipi.

— Poftim?

— Cu mult timp în urmă, am avut doi fii care au mers la Magisterium, spuse ea. Nu eram o familie tradiţională. Recunosc că nu eram încântată de magia mea şi arătam puţin interes pentru instruirea lor. Nu i-am cunoscut pe niciunul dintre profesorii lor, n-am fost la nicio şedinţă, l-am lăsat pe soţul meu să se ocupe de toate. S-a dovedit a fi

o greşeală fatală. Când am spus că-i cunoşteam pe Constantine şi Jericho Madden şi că aveam o datorie faţă de ei, am spus doar o parte a adevărului. Vezi tu, *eu eram mama lor* – ceea ce înseamnă că sunt mama ta, în toate privinţele, spuse ea şi oftă prelung.

La orice s-ar fi aşteptat Call, dar nu la asta. Rămăsese cu ochii lipiţi de ea.

— Dar… cum? Magisteriumul… ar fi aflat…

— Nu aveau cum să afle, spuse Anastasia pe un ton glacial. S-a petrecut cu mult timp în urmă şi, după cum îţi spuneam, îi cunoscusem prea puţin pe magi. Dar când ambii mei fii… au murit… Maestrul Joseph a luat legătura cu mine. Soţul meu, tatăl tău, se sinucisese la momentul acela. Joseph mi-a spus ce făcuse Constantine. Cum îşi transferase sufletul. M-am hotărât să fiu alături de fiul meu în noul său trup, aşa cum nu mai fusesem până atunci. Am părăsit ţara şi m-am întors în ţinutul meu natal. Acolo am furat identitatea unei femei de vârsta mea: Anastasia Tarquin. Mi-am schimbat înfăţişarea. Mi-am folosit dibăcia cu o devoţiune cu totul nouă. Apoi, revenind în calitate de mag redutabil din afara hotarelor, m-am măritat cu Augustus Strike, ca să obţin un loc în Adunare. Nimeni nu a bănuit cine sunt şi nici adevăratul scop în care venisem.

— Adevăratul scop? repetă Call, a cărui minte prinse viteză.

— Tu! spuse ea. Pentru asta am venit la şcoală. Pentru asta am intrat în Adunare. Numai pentru tine. Şi nimic nu s-a schimbat între timp.

Anastasia se ridică în picioare şi-şi puse mâna pe peretele transparent, ca şi cum n-ar fi dorit altceva decât să atingă mâna lui Call cu mâna ei. Avea ochi trişti, dar fermi.

— De astă dată, te voi salva, fiule! De astă dată îţi voi reda libertatea!

DESPRE AUTOARE

Holly Black şi **Cassandra Clare** s-au întâlnit prima dată cu mai bine de zece ani în urmă, la prima sesiune de autografe a lui Holly. De atunci, ele au devenit bune prietene, având în comun (printre altele) pasiunea pentru literatura fantasy – de la descrierile panoramice ameţitoare din *Stăpânul Inelelor* la poveştile îndrăzneţe cu Batman din Gotham City, de la epopeile clasice, pline de lupte şi magie, până la *Războiul stelelor.* S-au hotărât să facă echipă pentru *Magisterium*, pentru a scrie propria lor poveste despre eroi şi ticăloşi, despre bine şi rău, despre cum e să fii cel ales, chiar dacă îţi place sau nu.

Holly a scris mai multe cărţi de mare succes la public şi este coautoare a seriei *Cronicile Spiderwick.* Ea a câştigat premiul Newbery Honor pentru romanul *Doll Bones.* Cassie este autoarea mai multor serii de cărţi de ficţiune pentru tineri, de mare succes la public, precum *Instrumente mortale* şi *Dispozitive infernale*, publicate la Editura Leda.

Ambele locuiesc în Western Massachusetts, SUA, la aproximativ zece minute distanţă una de cealaltă. Aceasta este cea de-a treia carte din *Magisterium*, urmarea volumelor *Testul Fierului* şi *Mănuşa de aramă.*